NOELLE BERRY McCUE

Zâmbetul Joannei

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Mâine ies din închisoare!

La celălalt capăt al firului, vestea Joannei fu întâmpinată de un protest. Dar Joannei nu-i păsa: Kirk putea să țipe cât vroia, nimic nu-i putea tulbura bucuria.

Lângă fereastră, sora Maria Tereza își ridică privirea spre cer. Probabil pentru a-i cere Domnului un ultim strop de răbdare, sau pentru a implora un miracol, care ar disciplina-o în sfârșit pe cea mai neastâmpărată elevă pe care o avusese vreodată la Santa Maria Magdalena Colegio y Conservatorio de Arte y Musica.

Joanna se simți deodată vinovată. Sărmana soră! Ea și celelalte măicuțe făcuseră tot ce putuseră pentru a o îmblânzi pe această "americană rebelă". Joanna le apreciase eforturile și începuse să țină la ele. Însă exista ceva ce nu putea suporta: să primească ordine!

Toți, începând cu Kirk Maitland, tutorele ei, credeau că o pot dirija ca pe o marionetă. În ceea ce privea colegiul, Joanna

recunoștea calitatea învățăturilor primite acolo, dar nu reușise niciodată să treacă de primele pagini ale regulamentului de ordine interioară, care conținea cel puțin câteva sute.

– Speram că patru ani de studiu în Spania te vor cuminți, spuse Kirk, la capătul firului.

– Să mă cumințească? Pentru asta ai pus oceanul între noi? Credeai că nu sunt suficient de cuminte pentru Tupelo, acea văgăună din Mississippi? Sau a fost sugestia bătrânei Belinda? De-abia a ajuns la Meadowlane, că m-ai și dat afară!

– Belinda n-a avut nimic de-a face cu decizia mea, spuse Kirk. Credeam că vrei să studiezi arta la Prado. În plus, călătoriile sunt formatoare pentru o tânără fată de vârsta ta.

– Nu mai sunt o tânără fată și sunt foarte bine formată pentru vârsta mea, mulțumesc!

Se instală o tăcere lungă, în timpul căreia Joanna și-l imagină pe Kirk cântărindu-și cuvintele. Nu reacționa niciodată impulsiv; poate doar atunci când Joanna îl scotea din sărite. Lucru pentru care avea un talent incontestabil.

– E inutil să vorbim despre asta, acum. Poate aștepta până la întoarcerea ta acasă.

– Tocmai, te-am sunat să te anunț că nu mă mai întorc în Statele Unite. Plec împreună cu câțiva prieteni la Marbella. Vrem să facem o plimbare pe Coasta del Sol pentru a ne termina studiile.

– La naiba, Joanna, e nebunie curată! Ești încă un copil, o fetiță inocentă care e gata să-și dea cămașa de pe ea primului venit…Dumnezeule, ce-o să mă fac eu cu tine?

– Dă-mi o carte de credit! îi sugeră ea.

– În nici un caz! Ai cumpăra tot New-Yorkul, răspunse el, oftând. Când te întorci acasă?

– Când nu-mi vor mai ajunge banii. Peste câteva săptămâni, nu mai mult.Deci, nu-ți mai face atâtea griji pentru mine, Kirk.

– Promite-mi ceva, totuși.

– Ce?

– Fii prudentă!

– Promit solemn. Pe curând.

De fapt, prudența era ultimul lucru la care se gândea Joanna. Nu se simți însă câtuși de puțin vinovată când închise telefonul.

Dragul de Kirk! Joanna își amintea și acum prima lor întâlnire. Pe atunci, ea trebuie că avea nu mai mult de trei ani. Toată familia ei se reunise la Meadowlane pentru a-l cunoaște pe Kenneth Maitland, noul soț al mătușii Sophie, și pe Kirk, fiul acestuia. Bunicul Deerfield asculta Bach, așezat în balansoarul lui, pe verandă, și bea "mout julep".

Mama Joannei alerga în toate părțile pentru a aduce răcoritoare sau pentru a aranja pentru ultima oară buchetele de flori. Iar Joanna culesese toporași pentru noul ei văr.

Când venise clipa să-i ofere lui Kirk, cozile fragile ale florilor se rupsese și Joanna izbucnise în plâns.

Niciodată nu va uita ce s-a întâmplat mai apoi. Kirk i-a mângâiat buclele blonde și i-a promis că va repara el stricăciunea. Și a făcut-o!

O folie de adeziv a fost suficientă pentru a reda toporașilor mândra lor ținută… și pentru ca fetița să se îndrăgostească de

noul ei văr. Din acea zi, Kirk reparase întotdeauna totul pentru ea.

Dar Joanna nu mai era o fetiță. Avea douăzeci și doi de ani și, pentru prima oară în viață, vroia cu orice preț să acționeze după bunul plac!

– Îmi vei lipsi, Joanna.

Vocea surorii Maria Tereza o smulse din visare.

– Credeam că veți fi bucuroasă să mă vedeți, în sfârșit, plecând!

– Oh, cum ți-ai putut închipui una ca asta? Eu cred că Domnul te-a trimis aici pentru a ne mai scoate puțin din rutină; și a reușit.

– Atunci, tot Domnul vă va trimite în curând o altă elevă de teapa mea, exclamă fata cu bucurie și luând-o pe soră de braț.

Îndreptându-se spre poarta colegiului, Joanna o văzu pe măicuță ștergându-și pe furiș o lacrimă și se simți cuprinsă de remușcări.

– Vă voi scrie, îi promise ea.

– În spaniolă, nu-i așa? Ar trebui să practici limba ca sa n-o uiți, răspunse sora Maria Tereza, încercând să-și ascundă emoția.

– Si, tu amigo.

Joanna o îmbrățișă, își luă de jos valiza și ieși pe poarta colegiului.

"În sfârșit, liberă!" își spuse ea, veselă.

***

Banii îi permiseră să rămână în Spania până in iunie. Plecă din Marbella într-o după-amiază însorită și, datorită decalajului orar, ajunse în Tupelo pe înserat.

Când avionul atinse pământul Mississippiului, ochii i se umplură de lacrimi. De patru ani nu mai pusese piciorul pe pământul natal! Patru ani de exil, deliberat, trebuie s-o recunoască, dar totuși exil.

La câțiva ani după căsătoria mătușii Sophie, Robert Deerfield, tatăl ei, murise într-un accident de mașină. Mama, Janet, pentru care viața la Tupelo își pierduse farmecul, se hotărâse să plece în lume și o lăsase pe fetiță în grija bunicului, care devenise și tutorele ei legal. Șase ani mai târziu, la moartea acestuia, acea sarcină îi revenise lui Kirk Maitland, care preluase de altfel și afacerile familiei. Meadowlane, marea locuință familială era moștenirea Joannei și a lui Kirk.

După toate acele evenimente, Meadowlane nu a mai fost niciodată la fel. Kirk s-a căsătorit cu Belinda și atunci Joanna și-a exprimat dorința de a merge în Spania, țară care o fascinase dintotdeauna, să studieze arta. În timpul vacanțelor, preferase să călătorească în Europa, și asta chiar și după divorțul lui Kirk.

Dar acum se întorsese, și bucuria ei era fără margini.

Odată ce trecu vama, își recuperă bagajele, închirie o mașină și o porni spre Meadowlane. Peste puțin timp ,trecea de grilajul de fier și intra pe domeniul proprietății.

Imediat ce zări printre copacii centenari colonada albă a casei, un val de emoție o invadă. Se revedea pe ea, copil, alături de părinții ei, apoi, mai târziu, în compania bunicului Deerfield.

"Curaj, Joanna, nu e momentul să devii nostalgică", își spuse ea și izgoni acele gânduri. Nimic nu trebuia să-i întunece întoarcerea la casa părintească.

Fordul pe care îl închiriase își găsi un loc în garaj, lângă un Lincoln negru și un Oldsmobile. Mașini puternice, fiabile… Exact așa cum îi plăceau lui Kirk. Joanna, în schimb, avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru mașinile stridente: Jaguar, Porche, mașinile sport, de preferință de culoare roșu intens sau albastru metalizat. Ea și Kirk erau atât de diferiți, pe cât erau Alaska și New-Mexicul!

Cu o mișcare hotărâtă, Joanna își ridică capul. Tutore sau nu, Kirk trebuia să înțeleagă că era acum o persoană adultă care vroia să-și trăiască viața, după bunul plac. Chiar dacă pentru asta va fi nevoie să se lupte pentru libertatea ei!

Intră în hol, pe care îl găsi pustiu. După ce aruncă o privire în salon, deschise ușa biroului lui Kirk și… îl văzu, cufundat în citirea unui dosar, atât de absorbit de ceea ce facea, încât nici măcar nu o auzise. La vederea lui, inima îi sări în piept.

Îmbătrânise puțin în ultimii patru ani, dar ridurile fine din colțul ochilor nu-i alterau deloc farmecul. Ba, dimpotrivă.

Joanna aproape că uitase cât de atrăgător era. Nu văzuse niciodată un bărbat atât de seducător ca el. Ca și înainte, purta un costum sobru, ca toți oamenii de afaceri, dar Joanna observă că era bronzat, ceea ce însemna că nu-și petrecea întreaga viață în spatele biroului.

Ezită un moment, neștiind ce să facă. Bineînțeles, se întorsese în acea casă hotărâtă să se revolte la cel mai mic semn de

autoritate. Dar în acel moment nu-și dorea decât un lucru: să se arunce în brațele lui, ca atunci când avea trei ani.

Bătrânul cocher, Rag, fu cel care o văzu primul. Veni liniștit spre ea, dând din coadă, ca și cum nu o mai văzuse din ajun. Joanna se aplecă să-l mângâie și rupse tăcerea.

– Cucu! M-am întors!

– Joanna!

Zâmbetul radios al lui Kirk aproape că o făcu să-și regrete intențiile de război. Kirk se ridică și veni spre ea. "Vrea să mă sărute!" se gândi ea, cu plăcere. Dar ajuns la un metru de ea, Kirk se opri brusc.

– Părul! Ce ți-ai făcut la păr?

– L-am tuns, exclamă ea, scuturându-și coama blondă care îi căzu pe umeri. A trecut de mult vârsta codițelor! Mi s-au estompat și pistruii…

– Văd, spuse Kirk.

Dar ceea ce privea uimit era mai ales bustul ei perfect, ascuns sub bluza de mătase. Era evident că acea descoperire îl deconcerta. "Vei înțelege acum că nu mai sunt o fetiță", se gândi Joanna.

– N-am avut niciodată pistrui acolo, spuse ea, ironic.

Kirk ridică privirea atât de brusc, încât Joanna tresări.

– Joanna, ești cea mai exasperantă fată pe care o cunosc! Unde-ți sunt bagajele?

– În portbagajul mașinii.

– O să-i spun lui Roger să le ducă în camera ta.

Se întoarse imediat la birou, apăsă pe butonul interfonului și dădu câteva ordine. "Ca de obicei, se ocupă el de toate!" își spuse ea cu ciudă. Nu trecuseră nici cinci minute de când venise, și începuse deja să ia decizii pentru ea!

– De unde știi că mă voi muta în camera mea? îl întrebă ea.

Nu vroia să se mute în altă parte, ci doar să-și manifeste propria voință.

– Pentru că e camera ta! E evident că vei sta acolo!

– Voi sta unde voi avea eu chef, la naiba!

– Unde ai învățat să vorbești așa? întrebă Kirk, surprins.

– În acea școală în care m-ai închis timp de patru ani. Acum știu să înjur în patru limbi!

Joanna văzu un surâs apărând pe frumosul lui chip. "Doamne, fă să nu râdă!" se rugă ea. Îi adorase dintotdeauna zâmbetul și nu putuse niciodată să-i reziste.

– Unde vrei deci să te instalezi? o întrebă el, în sfârșit. Chiar tu mi-ai spus că te vei întoarce la Tupelo când nu vei mai avea bani. Mi se pare dificil să închiriezi un apartament dacă nu ai bani.

– La asta mă voi gândi mâine. Acum, decalajul orar m-a obosit. Merg să mă odihnesc.

– Îmi pare rău, Joanna, spuse el, pe un ton mai blând. Trebuie să fii extenuată... Bine-ai venit acasă!

Fără să se gândească, Joanna traversă camera și se apropie de el.

– M-ai întâmpinat întotdeauna cu un sărut, îi spuse ea și, sprijinindu-se de brațele fotoliului în care era așezat, se aplecă și îl sărută pe buze.

Simți imediat panica lui Kirk. Dar își simți de asemenea propria inimă aprinzându-se. Acel sărut, menit să-l șocheze pe Kirk, nu făcuse decât să o tulbure pe ea. Văzând că risca să-și piardă stăpânirea de sine, Joanna se întoarse și ieși din birou.

Dar, urcând pe scara mare din lemn, bocăni cu mândrie din picioare. Câștigase prima bătălie a războiului ei de independență!

După ce Joanna plecă, Kirk rămase înlemnit în fotoliu. Timp de o secundă, aproape că vrusese să-i răspundă la sărut. Cine o învățase să sărute așa? Probabil că unul din acei spanioli, care nu a ezitat să abuzeze de tinerețea și de naivitatea ei! Gândindu-se la el, Kirk ar fi vrut să-l ucidă. Un lucru absolut normal pentru un tutore, își spuse el, repede.

Încercă să se întoarcă la muncă, dar imaginea Joannei nu-i dădea pace. "Cel mai bine ar fi să-mi iau o zi liberă pentru a o ajuta să se mute și să-și facă planuri de viitor, se gândi el. Cu cât mai repede se va ocupa cineva de ea, cu atât mai bine!"

***

A doua zi dimineață, Kirk o aștepta în sufragerie. Când o văzu intrând, strălucind de frumusețe și de sănătate într-o rochie subțire de bumbac, își dădu deodată seama de cei doisprezece ani care îi despărțeau. Dacă el s-ar fi întors cu o zi înainte din Spania, ar fi dormit toată ziua!

– Bună dimineața! M-am gândit că te vei trezi târziu, așa că am rugat-o pe Rose să pregătească o gustare.

Cu o mișcare a capului, Kirk arătă spre masa plină de mâncăruri.

– Ca de fiecare dată, organizezi tu tot!

Tonul de revoltă pe care îl sesizase în ajun, i se părea acum excedent. Ciudat, se gândi el, Joanna nu era așa. Când era copilă, avea un caracter extraordinar. Dar Joanna nu mai era copil; avusese grijă să-l înștiințeze de asta imediat cum sosise.

Pentru moment, fata își devora micul dejun cu pofta specifică vârstei. Și Belinda fusese ca ea… Plină de viață, de entuziasm, simpatică… și cu zece ani mai tânără decât el. Căsătoria lor fusese una dintre cele mai scurte de pe planetă. Belinda spunea că nu o lăsa să trăiască, el pretindea că vroia să-l transforme în alt om și nici unul dintre ei nu vroia să renunțe la obiceiurile lui.

Din fericire, toate astea trecuseră. Kirk nu va comite de două ori aceeași greșeală. Dacă se va recăsători vreodată – ceea ce nu intra în planurile lui, pentru moment – sigur nu va fi cu o femeie mai tânără decât el.

– Ai devenit serios cu trecerea anilor, spuse Joanna, cu o privire ștrengară. Nu cumva din cauza lipsei unei femei în viața ta?

– Dacă vrei să știi de fapt, dacă mă culc cu cineva, răspunsul este "nu te privește"!

Ochii Joannei erau fermecători. Kirk bău o gură de cafea și hotărî să schimbe subiectul.

– E timpul să te gândești la viitor, Joanna.

Expresia indignată de pe chipul ei îl făcu imediat să-și regrete cuvintele.

– Parcă ai da un sfat administratorului tău! Mă simt de parcă aș fi prototipul unui scaun pe care vrei să-l produci în fabrică!

– Ar trebui să fiu nebun să te iau drept scaun!

Deși nu intenționa să se uite cu atâta atenție la formele ei perfecte, pe care rochia subțire de-abia le acoperea, nu se putea abține. Iar Joanna, bineînțeles, observă.

– Îți place? îl întrebă ea, calm.

– La naiba, Joanna! Cine te-a învățat să te porți așa?

– Dacă îți spun că surorile, mă vei crede?

– Joanna! Dumnezeule, ce mă voi face cu tine?

– Nimic. Voi face eu totul.

– Adu-ți aminte că îți sunt tutore și că am responsabilitatea de a-ți administra averea până vei împlini treizeci de ani.

– Sau până când mă voi căsători, adăugă ea.

– Te gândești deja la cineva?

– Da, la tine.

Răspunsul țâșnise fără să se gândească. "De unde scot asemenea gânduri?" se întrebă ea.

Kirk o privi cu atâta intensitate, încât Joanna își simți sângele fierbând în vene. Continuă, pentru a-și ascunde tulburarea:

– Ai amuțit? Și nu mă mai privi atât de încruntat!

– Nu te privesc încruntat.

– Ba da. Și, pe deasupra, mai și țipi. Și, sinceră să fiu, cred că bucata aceea de șuncă a murit demult.

– Poftim?

– O străpungi cu furculița de zece minute încoace. Poți s-o mănânci fără teamă. Și-a dat deja duhul.

Kirk aruncă furculița pe masă, de parcă l-ar fi ars, și se sprijini cu spatele de scaun.

– Să terminăm cu jocul ăsta, Joanna. Te-ai hotărât ce vei face cu viața ta?

De această dată, Kirk pusese o întrebare, și nu dăduse un ordin. Poate că era timpul să-i spună adevărul.

– Kirk, lumea e mare și am de gând să o descopăr. Vreau să văd tot, să cunosc oameni noi, să ascult piese încântătoare înainte ca ceilalți să știe măcar că există. Vreau să trăiesc viața din plin și să nu las nici o clipă să-mi scape. Când voi fi bătrână, să zicem după treizeci de ani, mă voi gândi ce vreau să fac cu viața mea.

Își însoți cuvintele cu cea mai tandră privire pe care o avea pentru a face ca înțepătura să fie mai dureroasă.

– Când mă privești așa, mă simt în stare să-ți pun lumea la picioare, dacă ar sta în puterea mea, împreună cu stelele și luna de pe cer…

Kirk își duse ceașca de cafea la buze cu o expresie ciudată pe față, fără să o părăsească din priviri. Dar nu după mult timp, își regăsi calmul.

– Sunt responsabil de viața ta. Să călătorești nu e rău, dar nu e o meserie. Bunicul mi-a acordat încrederea lui și m-a considerat întotdeauna nepotul lui. Am vorbit de multe ori despre tine. I-ar fi plăcut mult să locuiești la Tupelo și să iei parte la afacerile Deerfield Manufacturing.

– Glumești? Mă vezi lucrând în fabricarea mobilei? Numai când mă gândesc la canapele extensibile, la ședințe și la bilanțuri anuale, am coșmaruri.

– De unde știi, din moment ce niciodată n-ai încercat?

– Știu, crede-mă.

– Dar studiile? Te gândești să devii profesoară de artă plastică sau să-ți deschizi un atelier?

– Nu, și nu te voi lăsa pe tine să-mi conduci viața.

– Nu-ți conduc viața! Încerc doar să te ajut să-ți găsești un drum în viață.

Joanna simți că viitorul îi alunecă printre degete. Ca de obicei, Kirk se ocupa de tot. Și, ca de obicei, ea reacționa sub imperiul primului impuls.

– Află că nu mă voi îngropa niciodată printre hârțoage și nici nu voi preda. Mă voi…

Se gândi un moment cum să-și termine fraza și spuse primul lucru care îi trecu prin minte:

– Voi pleca în Siberia.

Kirk era răbdător, dar în anumite limite. Limite pe care Joanna le întrecuse considerabil! Fu dintr-un salt în picioare, înconjură masa și luând-o de umeri, o obligă să se ridice de pe scaun.

– Nu vei pleca nicăieri! Vei rămâne la Meadowlane!

Tăcu brusc, fixând-o cu privirea lui albastră.Timp de o secundă, Joanna crezu că o va săruta. Inima începu să-i bată surd în piept, iar ea se cufundă, anticipând, deliciile pe care le promitea privirea lui înflăcărată. Dar deodată, în adâncul

conștiinței ei se dădu alarma: Joanna Deerfield și Kirk Maitland? Imposibil! Era ca și când ai fi vrut să unești focul cu apa!

– Nu ai cum să mă ți aici! exclamă ea, ridicând capul cu mândrie .

– Ba da! Adu-ți aminte că ești falită. Fii, deci, rezonabilă, adăugă el, pe un ton mai calm.

Când o privea astfel, cu atâta blândețe, Joannei i se părea imposibil să se supere pe el. Dar știa că era în joc viitorul ei. Continuă deci lupta, curajoasă, hotărâtă să nu se lase manipulată.

– Dacă-ți închipui că voi rămâne aici și că voi deveni o femeie mondenă doar pentru că tu și bunicul ați hotărât așa, te înșeli! Mi-am propus să fiu eu însămi, înțelegi? Și mâine voi face primul pas... plecând în Siberia. Apoi voi pleca la Monte Carlo, apoi la Barcelona... Mă gândesc de asemenea să lucrez într-un circ...

La auzul acestor cuvinte, Kirk nu-și putu reține un zâmbet.

– Cu ce bani vrei să faci toate astea?

– Mă voi căsători.

Răspunsul survenise instantaneu. Dar acum nu mai putea da înapoi. De alt fel, gândindu-se mai bine, nu era o idee rea...

– Dar, Joanna, nu te poți căsători pur și simplu. Trebuie mai întâi să te îndrăgostești!

– Mă voi descurca eu, răspunse Joanna. Trebuie că m-am îndrăgostit de tine de vreo cincizeci de ori, de când aveam trei ani. Nu-mi va fi greu să găsesc un alt bărbat...

– Totuși, nu te poti căsători cu primul venit!

– De ce nu?

-Pentru că nu în felul acesta se fac căsătoriile. Trebuie mai întâi să găsești persoana potrivită și să te îndrăgostești de ea după o perioadă de câteva luni. Căsătoria e un angajament pe viață, care trebuie cântărit și planificat. Gândește-te puțin. Nu te poți căsători cu primul venit!

Joanna zâmbi larg. Tocmai îi venise o idee.

– Nici nu voi face asta. Îmi vei găsi tu un soț. Ți-a plăcut întotdeauana să te amesteci în viața mea. Profită acum de asta!

Kirk apăsă cu putere pe umerii ei.

– Nici să nu te gândești! Nu vreau să fiu părtaș la o asemenea nebunie.

– Atunci, îl voi găsi singură.

Se desprinse din strânsoarea lui și porni spre ușă.

– Joanna, stai...

Dar Joanna nu-l asculta. Știa deja care era numele primului candidat; nu mai avea nici un minut de pierdut.

Kirk se lăsă să alunece pe scaun cu expresia unui om care tocmai asistase la o catastrofă. Dar cu toate acestea se simțea întinerit și plin de energie. Fără îndoială, Joanna știa să electrizeze totul în jurul ei.

Încercă să se calmeze. Știa, din experiență, că orice problemă își are soluția ei. Trebuia doar să se gândească serios la asta. Dar, de această dată, mintea părea incapabilă să se concentreze asupra situației. Singurele lucruri care îi veneau în minte erau zâmbetul și ochii strălucitori ai Joannei.

Auzi ușa frigiderului închizându-se în camera vecină și Joanna începu să fredoneze un cântec.

Nu, nu conta ce simțea el. Bunicul i-o încredințase pe nepoata lui, punându-l să promită că va veghea asupra fericirii ei. Kirk avea de gând să-și respecte promisiunea. Se simțea în stare să se lupte cu balauri, să cucerească lumea pentru ea. Joanna era cea mai deosebită fată pe care o cunoștea și avea nevoie de un bărbat la fel de extraordinar ca ea.

Și lui îi revenea rolul de a găsi acea perlă rară.

Capitolul 2

Joanna lăsase ușa de la salon deschisă. Pentru o clipă, Kirk vru să o închidă, dar apoi se răzgândi. În felul acesta putea vedea ce se întâmpla. Joanna îi spusese că venise în vizită Wexford Wainwright, un potențial logodnic, fost coleg de clasă. Unul dintre cei mai anoști, observase Kirk cu satisfacție.

Râsul ei traversă holul și ajunse până în biroul lui. Kirk își ridică privirea de pe dosarul pe care îl studia și aruncă o privire spre salon. De unde stătea, o putea vedea, cum stătea așezată în fotoliu, picior peste picior, cu fusta dezvăluindu-i o bună parte a coapsei. Probabil că Wexford Wainwright se bucura din plin de spectacol! Deodată, îl cuprinse un chef nebun să meargă și să-i tragă un pumn în figură. Dar Joanna întoarse capul spre el și lui Kirk i se păru că îi face semn cu ochiul. La urma urmelor, de la ea te puteai aștepta de la orice!

Înciudat, Kirk se întoarse la hârtiile lui. Până la urmă fuseses o idee bună să lucreze acasă. Astfel, o putea supraveghea.

Numai Dumnezeu știe de ce ar fi fost capabilă!

Pe fața lui se desenă încet, încet un zâmbet. Viața cu ea era ca o sărbătoare continuă, plină de surprize și de neprevăzut.

– La Paris, oamenii nu sunt atât de convenționali și de accea și viața e mai plăcută, o auzi el spunând.

Intrigat, ridică capul și o văzu îmbrățișându-l languros pe Wexford. Nu păreau s-o sufoce convențiile! Nemaiputând suporta, Kirk se ridică. Totuși, nu va rămâne cu mâinile în sân, când Joanna plănuia să se căsătorească cu un ratat care-și picase toate examenele la facultate!

De-abia la jumătatea camerei își veni în fire. Ce avea de gând să facă? Să-l arunce pe Wexford în stradă? Joanna avea douăzeci și doi de ani și, dacă vroia să se căsătorească cu un tip atât de nesărat, era problema ei. Kirk nu-și putea petrece viața împiedicând-o să facă o prostie după alta.

"Las-o să se căsătorească cu idiotul ăsta; își va da singură seama de greșeală".

Hotărât să nu-și mai lase distrasă atenția, se reașeză la birou și-și deschise dosarul. Un minut mai târziu, râsul cristalin al Joannei îl smulse din nou din muncă. În salon nu se mai vedea nimeni... Ce se întâmpla?

Se ridică pentru a doua oară și traversă holul, având grijă ca pașii lui să fie auziți în camera vecină.

– Merg să-mi fac un ceai cu gheță, spuse el, strecurându-și capul în salon. Vrea cineva?

Atârnată de gâtul lui Wexford, Joanna îi adresa lui Kirk un zâmbet fermecător, un zâmbet pe care îl folosea cu el de exact

nouăsprezece ani și care îi dădea lui Kirk o dorință nestăpânită de a o lua în brațe și a o proteja de lumea întreagă.

– Nu, mulțumim, dragule. Nu ne e atât de cald... pentru moment!

Kirk simți nevoia să o pălmuiască! "Dragule", "nu atât de cald... pentru moment!"

Merse în bucătărie și-și descărcă furia pe dulapuri, trântind ușile una după alta. De-abia după cinci minute își găsi cana preferată, care se afla chiar sub privirile lui și, când deschise frigiderul, o făcu cu atâta forță, încât suportul pentru gheață căzu pe jos, răspândind cuburile de gheață pe podea.

– Nenorocitul! bombăni el, ducându-se să ia fărașul. Ce i-a venit să vrea să-l prindă în mreje pe idiotul ăsta? Nici măcar nu era în stare să se joace în nisip, când avea patru ani!

– Vorbești singur?

Joanna stătea în pragul ușii, atât de proaspătă și de nevinovată încât părea imposibil ca ea să fi fost cea care îi făcuse avansuri lui Wexford, cu cinci minute în urmă.

– Ce cauți aici? Credeam că ești ocupată să-l seduci pe ratatul de Wainwright.

– M-am răzgândid; am venit să iau niște ceai.

– Și Wainwright?

– M-am răzgândid și în privința lui.

Joanna scoase din dulap un pahar, își turnă ceai și deschise frigiderul pentru a lua gheață.

– Nu te obosi. Nu mai e gheață.

– Nu-i nimic. Voi bea un suc de portocale. Vrei și tu?

– Da, mulțumesc.

În timp ce Joanna umplea paharele, Kirk își dădu deodată seama cât de mult îi lipsise. Fără ea, casa era pustie. Poate din cauza părului ei blond, a felului de a merge sau a vocii ei... Da, neîndoielnic, când Joanna era la Meadowlane, vechea locuință părea că se însuflețește, și odată cu ea, și Kirk.

– Deci, ți-ai schimbat hotărârea în legătură cu Wainwright? Nu mai vrei să te căsătorești?

– Ba da, sigur că da. Dar nu cu Wexford.

– Nu pot decât să te felicit pentru această decizie înțeleaptă. Wexford nu ți se potrivea deloc. Un tip care și-a ratat toate examenele nu poate să ți se potrivească. Ai nevoie de un bărbat cu stabilitate, care să-ți poată oferi siguranță.

– Puțin îmi pasă de examenele lui. De vină sunt urechile...

– Urechile?

– Da. Are niște urechi enorme. Le-am văzut imediat!

– Când te agățai de gâtul lui?

– Nu mă agățam de gâtul lui, încercam să-l cuceresc!

– Nu contează. Cred că e puțin cam exagerat pentru prima întâlnire!

– Dacă nu m-ai fi urmărit, nu ți-ai fi dat niciodată seama.

– Nu te urmăream! Eram doar o gazdă bună.

– Ești sigur?

– Bine, recunosc. Poate că te urmăream puțin. Dar n-am fost mai ridicol decât tine, în ziua în care te-ai urcat în smochin să mă spionezi pe mine și pe Malavene Hunter!

– Aveam paisprezece ani.

– Da, dar aveai șaiprezece când ai pus broaște în cada în care se spăla Jane Hubbard!

Joanna izbucni în râs.

– Nu voi uita niciodată ce expresie avea când a ieșit din baie strigând obscenități! Ce s-a întâmplat cu ea?

– Știi foarte bine! A rupt logodna chiar în acel week-end și s-a căsătorit cu un om respectabil, un vânzător de pantofi, dacă-mi aduc bine aminte.

– Un vânzător de pantofi!

Joanna râse cu poftă, sub privirea fascinată a lui Kirk. Dar brusc se opri, și pe fața ei se întipări o expresie gravă.

– Kirk, de ce te-a părăsit Belinda?

Întrebarea îl luă pe neașteptate. Crudul adevăr era că Belinda divorțase de el pentru că era prea bătrân pentru ea. Kirk avea o concepție demodată asupra căsătoriei: el își dorea o casă plină de copii, o familie unită și fericită. Belinda, în schimb, vroia mai mult. La început, i-o ceruse cu tandrețuri, apoi făcând o scenă după alta.

Kirk trebuia să recunoască faptul că mariajul lui fuseses un eșec și că vina era a lui. Belinda îl acuzase adesea că era prea sobru, prea serios iar Kirk era sigur că aceasta era și părerea Joannei.

– Pentru că mă considera prea plictisitor.

– Dacă te considera astfel, înseamnă că era nebună! exclamă Joanna. De cât timp n-ai mai jucat baschet?

– De când ai plecat tu în Spania, răspunse el, surprins.

– De atât de multă vreme? Ai nevoie de puțină diversitate. Hai să facem câteva coșuri.

– Acum? E mai degrabă ora să ne culcăm.

– Dacă încerci să mă convingi că ești plictisitor, nu va ține. Cred, mai degrabă, că ești leneș!

– Bine, să mergem atunci, își acceptă Kirk înfrângerea.

Ieșiră din casă, după ce luară o minge din garaj și se îndreptară spre un colț al curții, unde Kirk instalase, cu câțiva ani în urmă, un coș de baschet. Noaptea era caldă și înstelată și, cum mergea în spatele Joannei, Kirk îi inspira cu voluptate parfumul. De cât timp va fi nevoie pentru ca un bărbat inteligent să se îndrăgostească de ea și să o ceară în căsătorie? "Dar cu mine ce se va întâmpla atunci?" se întrebă el, deodată.

Kirk înscrise fără dificultăți primul punct.

– E din cauza nenorocitei de fuste! spuse Joanna.

Înainte ca el să poată spune ceva, Joanna o dezbrăcă și o aruncă într-un tufiș. Bluza de mătase era lungă exact atât cât să-i acopere slipul din dantelă...

– Ce faci? Îmbracă-te imediat!

– Nu m-am dezbrăcat de tot. Mi-am scos doar fusta! protestă ea.

– Știu cum se numește, mulțumesc. Pune-ți-o la loc chiar acum!

– Liniștește-te, Kirk! Nu ne vede nimeni. Prima casă e la cinci sute de metri distanță.

– Eu te văd! Pune-ți la loc fusta imediat.

Și cu un gest indignat, Kirk ridică fusta și i-o întinse. Joanna i-o smulse din mâini.

– Dacă-ți imaginezi că o voi pune la loc doar pentru că așa mi-ai ordonat tu, te înșeli amarnic, Kirk Maitland! Mi-am petrecut patru ani într-o mănăstire spaniolă purtând o uniformă ridicolă pentru că așa mi se ordona, ascultând Bach și Chopin, pe când eu vroiam să ascult Ray Charles și Michael Jackson, mergând la slujbă, în timp ce eu vroiam să merg într-un club de noapte. Acum, ajunge cu toate astea!

– Nu era o mănăstire, ci un pension, protestă Kirk.

– Era o închisoare și tu m-ai închis acolo!

– Mă faci să par un tiran, pe când eu am acționat ca un simplu tutore.

– Ești un dictator! Află că nu voi mai primi ordine de la tine, și de la nimeni altcineva. Și dacă Wexford nu mi-a plăcut, sunt sigură că îmi va plăcea Clinton.

– Cine e Clinton?

– Un băiat pe care l-am cunoscut azi la mall.

– Vrei să spui că ai invitat aici un băiat pe care de-abia l-ai cunoscut? Și la mall, pe deasupra? întrebă Kirk, cu ochii măriți de uimire.

– Ți-a mai spus cineva că semeni cu un urs adorabil când faci figura asta? îl întrebă Joanna, ale cărei momente de furie nu durau mult. De fapt, l-am cunoscut acum doi ani, la Costa Brava. Ne-am simțit bine împreună... Nu te încrunta așa, adăugă ea, ciupindu-l de obraz. Sunt sigură că-ți va plăcea, are niște ochi adorabili.

– Care e numele lui de familie? Cu ce se ocupă?

– Cred că vinde acțiuni sau ceva de genul ăsta. Numele de familie l-am uitat. Nu l-am mai văzut de mult... Totuși, nu poți să ceri un bărbat în căsătorie și apoi să-l întrebi: "Dar de fapt, care e numele tău complet?' Cred că îl chema Goober sau Goodbar sau Gable...

Un torent de cuvinte care ar fi fost deplasate pentru un tutore îi veni în minte lui Kirk, dar le reținu.

– Tocmai mi-au apărut cincisprezece fire albe.

– Părul cărunt te prinde bine.

Cu fusta pe umăr, Joanna se întoarse și se îndreptă spre casă, fredonând încet un cântec spaniol. "Un hit auzit la Costa Brava", își spuse Kirk.

Rămase în curte până când în camera Joannei se stinse lumina. Cel puțin, acum Joanna era în siguranță. Nimic rău nu i se mai putea întâmpla. "Doar dacă nu cumva vrea să se furișeze afară din casă, coborând pe cireș să-l întâlnească pe acel Goodbar sau Goober sau Cum-Naiba-L-O-Fi-Chemând!"

***

Goober era mai rău decât s-ar fi așteptat Kirk. După ce luaseră o gustare în salon, Joanna îl invitase să rămână la cină. "Pentru a-mi strica mie digestia",se gândise Kirk.

– În ce domeniu lucrezi, domnule Goober?

– Gable. Clinton Gable.

Tânărul își aranjă stânjenit gulerul cămășii.

– Sunt asistent informatician.

– Tare plictisitor, remarcă Joanna, căscând.

Kirk îi făcu un semn cu piciorul pe sub masă și se întoarse cu un zâmbet amabil spre invitat.

– Nu o lua în seamă. Joannei îi place să glumească.

– Oh, știu, răspunse Clinton. Mi-am dat seama de asta încă de la Costa Brava. Într-o seară, vroia cu orice preț să danseze, dar toate discotecile erau închise. Până la urmă am dansat în stradă!

– Cât era ceasul?

– Nu-l asculta, Clinton. Ți-am spus deja că e puțin cam ursuz. Nu e obișnuit cu ideile moderne.

– Despre ce idei moderne e vorba? o întrebă el, atins.

– Spre exemplu, cele despre căsătorie.

Fără a-i răspunde, Kirk se întoarse spre Clinton.

– N-ai mai văzut-o pe Joanna de doi ani, nu-i așa? Nu te-a surprins invitația ei?

– Nu la fel de mult cât a doua ei propunere, mărturisi Clinton.

Kirk aruncă o privire ucigătoare spre Joanna.

– Care a doua propunere?

– Aceea de a... de a... ei bine, a mă căsători cu ea. A venit direct spre mine la mall și m-a întrebat dacă vreau să mă căsătoresc cu ea. M-am distrat pe cinste!

Kirk mulțumi în gând Cerului că băiatul nu o luase în serios.

– Are mult umor, nu-i așa?

– Nu glumeam. Oferta mea e absolut serioasă, se încruntă Joanna.

De această dată, Clinton nu mai râdea. Lui Kirk îi părea rău pentru el dar în același timp, ar fi vrut să-l arunce în stradă. Cum era posibil să compătimești un om pe care vroiai să-l omori?

– Fii sinceră, Joanna, o îndemnă el pe fată. Glumește, nu-ți face griji. Câteodată îi mai trece prin cap câte o idee năstrușnică, dar nu e nimic serios.

Clinton părea din ce în ce mai încurcat. Deodată, aruncă șervețelul pe masă și se ridică.

– Cina a fost delicioasă. Vă mulțumesc pentru ospitalitate. Mâine mă așteaptă o zi încărcată, așa că trebuie să plec. Mi-a părut bine să te revăd, Joanna. Succes în găsirea unui soț...

– Te conduc, spuse ea, ridicându-se la rândul ei.

Kirk admiră farmecul cu care Joanna îl luă de braț și zâmbi nefericitului invitat. Dacă acest Clinton avea un dram de minte, când va ajunge la ușă se va întreba dacă nu cumva dădea cu piciorul șansei vieții lui, refuzând să se căsătorească cu o fată atât de seducătoare.

Kirk se duse în bucătărie, unde intră și Joanna, câteva minute mai târziu. Kirk își încălzea o porție de ciorbă de pui: remediul bunicului împotriva tuturor relelor, de la migrene până la necazurile sufletești. Joanna privi pe deasupra umărului lui și zâmbi.

– Fiertură de pui?

– Îmi dai dureri de cap!

– Aiureli! Sunt frustrările tale sexuale.

Kirk se întrebă dacă, pe deasupra, Joanna nu-i ghicea și gândurile.

– Nu, sunt aceşti Wexford şi Goober pe care tu îi aduci acasă. Dacă eşti hotărâtă să te căsătoreşti, alege măcar un bărbat care să aibă un minimum de rafinament.

– Ah!

– Ce vrea să însemne acest "ah"?

– Vrea să însemne "Priveşte-te pe tine înainte să vorbeşti"! La treizeci şi patru de ani, eşti nevoit să îţi faci fiertură de pui pentru a-ţi vindeca aşa-numitele migrene, în loc să-ţi faci de cap în dormitor cu vreo femeiuşcă!

– Să-mi fac de cap în dormitor? Asta făceai tu în timpul vacanţei la Paris?

– Nu, era în timpul vacanţei la...

– Nici un cuvânt în plus! o întrerupse Kirk.

– Nţ, nţ! Din nou frustrările tale sexuale! Te fac să fii cicălitor.

– Nu sunt cicălitor!

– Atunci, de ce ţipi?

Disperat, Kirk stinse focul ciorbei care dădea pe-afară.

– Joanna, dacă continui astfel, îţi jur că voi deveni alcoolic!

– Un pahar de Jack Daniel's îţi va face mai bine decât ciorba. Ai o sticlă de rezervă? întrebă ea şi începu să caute într-un dulap. Aş bea şi eu un pahar. Ai observat picioarele lui Goodbar?

– Ce au picioarele lui?

– Sunt prea mici. Nu m-aş putea căsători niciodată cu un bărbat cu picioare atât de mici.

– Joanna, nu ştiu dacă trebuie să te omor sau să te sărut! exclamă Kirk.

– Nici una, nici alta. Găseşte-mi un soţ.

În timp ce ștergea aragazul, Kirk își aminti cu nostalgie de vremurile în care el și Joanna aveau discuții interminabile în bucătărie. În ciuda diferenței de vârstă, își împărtășeau tot, până la gândurile cele mai intime. Prietenia ei era un bun mult prea prețios pentru a-l pierde, de aceea Kirk se hotărî să-i vorbească deschis.

– Joanna, când vei renunța la această idee prostească? Erai furioasă pe mine când te-ai hotărât s-o faci, dar acum nu mai are nici un rost.

– Vreau să mă căsătoresc.

Kirk o cunoștea mult prea bine pentru a nu recunoaște sinceritatea din vocea ei. Sperase, pentru un moment, că Joanna va renunța la planul ei, dar toate speranțele i se spulberară instantaneu.

– Deci, vorbești serios?

– Da, răspunse ea. E singura soluție care mi-a venit în minte pentru a scăpa de mania ta de a-mi planifica viața și pentru a trăi așa cum vreau.

– Nu e nevoie să te căsătorești pentru a avea bani, încercă el să o împace. Te voi trimete unde vrei, în Siberia, la Marbella, dacă vrei cu adevărat. Aș putea chiar plăti pe cineva să te însoțească. Aș merge chiar eu, dacă aș putea părăsi Deerfield Manufacturing.

– Nu, răspunse ferm Joanna. Știu că această idee mi-a venit în mod impulsiv, dar m-am gândit bine. Chiar mi-ar plăcea să mă mărit. Trebuie să fie frumos să fii îndrăgostit, nu? Privește-i pe unchiul Kenneth și pe mătușa Sophie: sunt fericiți de atâția ani!

Tata și mama erau și ei fericiți. Și gândește-te la copii! Va fi atât de amuzant să-i ducem în Alpi, să viziteze Marele Canion sau la Tokio. Dacă aștept până la treizeci și patru de ani, voi fi prea bătrână, spuse ea, zâmbind.

Kirk se strădui să nu se lase prins de reveria Joannei. Joanna avusese dintotdeauna darul de a face dintr-un lucru obișnuit, o sărbătoare.

– Căsătoria nu-i atât de simplă! îi spuse el. Nu e ceva care se poate planifica în felul acesta.

– N-am planificat nimic. Doar m-am gândit.

Pe chipul ei apăru din nou expresia de încăpățânare de la început.

– Ascultă, Joanna...

– Ascult!

– ... și încearcă să nu mai fii atât de feroce, continuă el, zâmbind. Mă tem să nu mă muști!

Joanna făcu o grimasă și își arătă dinții strălucitori.

– Așa e mai bine?

-Da, merge. Joanna, ești tânără și naivă.

– Pe când tu ești bătrân și plin de înțelepciune, nu-i așa? Nu e drept să folosești vârsta împotriva mea, Kirk. Ai făcut și tu greșeli la vremea ta. Acum e timpul să le fac și eu pe ale mele.

– De acord, dar recunoaște că am mai multă experiență decât tine! Tu vezi dragostea și căsătoria cu ochii unei fete de douăzeci și doi de ani, pe când lucrurile nu stau deloc așa. O căsătorie solidă cere timp, reflecție, compromisuri și multă muncă.

– Dumnezeule! Pare la fel de palpitant ca o investiție a trustului Deerfield! Nu e de mirare că Belinda...

Joanna tăcu brusc, îngrozită de ceea ce vrusese să spună. Dar era prea târziu. Pe fruntea lui Kirk apăruse o cută.

– Îmi pare rău! exclamă Joanna, luându-i capul între mâini. Iartă-mă, n-am vrut să spun asta. Ești un om extraordinar, iar Belinda a fost o idioată părăsindu-te.

Kirk o luă în brațe, înduioșat de expresia sinceră de căință de pe chipul ei.

– Nu-i nimic, fetița mea. Nu tu ești responsabilă pentru asta.

Joanna rămase ghemuită la pieptul lui câteva minute. Cât de bine ar fi fost să rămână astfel toată viața și să-l lase pe el să ia toate hotărârile! Prea bine, își spuse ea, în curând. Și prea securizant... Își ridică capul și-l privi în ochi.

– Am ascultat ce mi-ai spus. E înțelept și rezonabil, dar acesta e felul tău de a vedea lucrurile, nu al meu. Am luat o hotărâre: mă voi căsători și nimeni și nimic nu mă va putea împiedica.

Kirk oftă adânc.

– Din moment ce asta vrei, lasă-mă măcar să-ți găsesc un băiat potrivit pentru tine.

– Potrivit? exclamă ea, mărind ochii, cu un aer speriat. Cred că m-am înșelat rugându-te să mă ajuți. Potrivit? Mulțumesc, dar prefer să-mi caut singură viitorul soț.

– Te rog, Joanna! Ai lipsit mult timp de acasă, iar eu cunosc mai bine băieții din Tupelo. Lasă-mă să te ajut, în calitate de prieten.

Joanna renunță imediat la figura bosumflată.

– Bine. Dar promite-mi ceva, Kirk: promite-mi că-mi vei găsi un bărbat fantastic. Vreau ca soțul meu să fie cel mai fantastic soț din univers!

Zâmbetul ei își făcu din nou efectul. De când Joanna avea trei ani, Kirk nu putuse niciodată să-i reziste. Ca și în alte dăți, Kirk se așeză pe fotoliu și o luă pe genunchii lui... dar își dădu imediat seama de greșeala lui. Pe genunchii lui nu mai stătea o fetiță, ci o femeie. O femeie superbă, cu pielea netedă și parfumată, cu forme perfecte... Vrând să sugrume dorința care punea stăpânire pe el, Kirk își chemă în ajutor responsabilitatea cu care era investit în fața Joannei.

– Bine, spuse el. Voi încerca să găsesc o pasăre rară.

Știa că numai un nebun ar fi acceptat o asemenea misiune, dar nu fusese niciodată în stare să-i refuze ceva.

– Fără urechi mari și picioare minuscule?

– Voi încerca, dar va trebui să mă ajuți și tu. Pentru a te îndrăgosti, e nevoie de timp.

– N-am timp! Gândește-te puțin la toate minunățiile care se întâmplă acum în lume și pe care eu le ratez. Nu, cred că ar trebui să mă căsătoresc și de-abia apoi să mă îndrăgostesc...

– Nu poți să pui mâna pe un bărbat și să-l târăști la altar ca pe un pachet! se opuse Kirk.

– Nu știu... Pot să-ți mărturisesc un secret?

– Sigur că da.

– Îmi promiți că nu vei râde?

– Am râs vreodată când mi-ai încredințat ceva?

– Nu, ai dreptate..., spuse ea, trecându-și un braț pe după gâtul lui. Știi, adevărul e că nu am experiență cu bărbații... Când eram la liceu, numele și averea noastră speriau băieții iar în Spania fetele sunt puse pe un piedestal... Cum să înveți ceva despre bărbați în condițiile astea? Cum nu am încercat niciodată să mă căsătoresc, nu știu cum să mă port...

– Cu finețe, răspunse Kirk și îi apăsă capul pe obraz.

Rămăseră astfel mult timp, savurând plăcerea de a fi atât de aproape unul de celălalt. Pendula din hol bătu și Rag intră în bucătărie. Ridică botul spre ei și începu să dea din coadă, dar văzând că nu primește nici o atenție, își văzu liniștit de drum.

În cele din urmă Joanna rupse tăcerea.

– Din moment ce ai acceptat să mă ajuți, trebuie să-ți dau câteva indicații.

– O listă de defecte ...

– Nu de defecte, ci de calități. Vreau un bărbat înalt, cam atât cât tine. Cu ochii albaștri, ar fi bine-întotdeauna am avut o slăbiciune pentru ochii albaștri. Părul negru nu e indispensabil; îmi plac și blonzii. Dar dacă stau mai bine să mă gândesc, prefer bruneții...

Se opri un moment și-l analiză pe Kirk.

– Ca tine, spre exemplu.

– Nu va fi ușor, spuse Kirk, cu o voce gâtuită.

– Încă n-am terminat. Vreau un soț inteligent. Poate nu atât de sclipitor ca tine, căci ar fi greu de găsit, dar vreau să fie inteligent. Ah! Și nu uita de baschet! Dacă nu știe să joace baschet, poate să renunțe la idee! Vreau să fie și un bun

conducător de vapor. Îți amintești când bunicul ne lua pe vaporul lui?

Ca și când o putuse uita pe micuța Joanna, cu părul în vânt, cu picioarele bine înfipte în barcă pentru a nu cădea și râzând cu gura până la urechi! Râdea mereu când mergeau pe mare... Ce vremuri frumoase trăiseră atunci!

– Da, îmi amintesc. Parcă a trecut atât de mult timp...

– Ah, mie mi se pare că a fost ieri și vreau să se întâmple din nou! Vreau un soț cu care să pot merge pe mare. Gândește-te la câte locuri fantastice am putea descoperi de la bordul unei corăbii cu pânze!

Kirk îl invidia pe bărbatul cu care Joanna va împărți acele experiențe. Cu imaginația ei debordantă și cu pofta ei nestăpânită de viață, Joanna făcuse din fiecare ieșire a lor pe mare o aventură. Oare acum era la fel, când Joanna devenise adult? La această idee, Kirk se simți cuprins de amețeală. Fără îndoială că locurile pe care le-ar despoperi împreună ar semăna cu Paradisul.

Dar conștiința îl trezi imediat la realitate.

– Asta-i tot?

– Și încă ceva. Vreau să fie tandru și amuzant. Oamenii care știu să râdă și să fie tandri sunt generoși, plăcuți, atenți și adorabili. Crezi că vei putea găsi un asemenea bărbat?

Pe Kirk situația îl depășea complet și el știa asta, dar, de când avea trei ani, Joanna făcuse din el ce vroia. Experiența arăta că lucrurile continuau. Dacă va reuși să-i îndeplinească toate acele exigențe, pe Kirk îl aștepta sanatoriul!

– Voi găsi bărbatul care îți trebuie, chiar dacă va fi nevoie să-l aduc cu pușca bunicului la altar. Dar trebuie să-mi promiți ceva.

– Orice, numai nu să devin o femeie cum-se-cuvine.

– Promite-mi că nu te vei căsători niciodată cu un bărbat de care nu ești îndrăgostită, oricare ar fi motivația ta sau calitățile lui. Oferă-ți timp să te îndrăgostești. Îmi promiți?

– Îți promit dacă și tu îmi promiți.

– Ce? întrebă Kirk, puțin surprins.

– Să te îndrăgostești.

– Dar eu nu caut dragostea!

– Poate că nu e nevoie s-o cauți; poate că va veni ea la tine.

Și Joanna îl sărută cu tandrețe pe obraz.

– Noapte bună, Kirk.

Joanna ieși din bucătărie, ușoară ca o pasăre, lăsându-l pe Kirk total deconcertat. În cele din urmă, se ridică și el și se întoarse în birou. Munca îl ajuta întotdeauna când avea o probemă. Și să-i găsească Joannei un soț era o problemă! Deschise obosit dosarul cumpărării companiei Granlan și se puse pe treabă.

Cu un etaj mai sus, Joanna trăgea cu urechea la zgomotele care veneau de la parter. După cinci minute de tăcere, deschise ușa. Kirk se încuiase, probabil, în birou. Muncea prea mult, iar ea se simțea vinovată. Dacă în timpul vacanțelor, în loc să rătăcească prin Europa, s-ar fi întors la Meadowlane, poate că l-ar fi putut împiedica să devină atât de dependent de munca lui. Se gândi un moment să se ducă să-i propună o partidă de șah, dar se

răzgândi. Nu-i tulburase viața suficient ajungând la Tupelo ca o tornadă și însărcinându-l cu misiunea de a-i găsi un soț?

La acest din urmă gând, Joanna se înfioră. Ce vroia să facă? Experiența ei cu băieții se limita la câteva săruturi schimbate pe furiș și la câteva flirturi inocente. Își dădu seama că nu pentru urechile lor prea mari sau picioarele prea mici îi respinsese pe Clinton și pe Wexford și tresări. Adevărul era că ideea căsătoriei o speria.

Deodată, simți nevoia să alerge în biroul lui Kirk și să se refugieze în brațele bunului ei prieten. Dar și acest lucru o speria. Viața era atât de complicată, în afara mănăstirii!

"La naiba, Joanna, încetează să te lamentezi!"

Închise ușa și apropiindu-se de pat, îl lovi cât de tare putu cu piciorul. Liniștindu-se puțin, se îndreptă spre bibliotecă și luă de pe raft un roman polițist, genul de carte pe care surorile nu i-ar fi permis niciodată s-o citească.

Apoi se întinse pe pat, delectându-se cu gândul că făcea ceva interzis.

Capitolul 3

Kirk se hotărî să înceapă imediat căutarea unui soț, sigur că, dacă mai aștepta, Joanna se va arunca în brațele primului venit. Știa cât de încăpățânată era câteodată. Singura soluție de a ține situația sub control era să-i găsească el însuși un logodnic. Cu puțină judecată, o va împiedica pe Joanna să-și strice viața alegând pentru ea un tânăr tandru și atent care va fi capabil să aibă grijă de ea...

Când se întoarse a doua zi de la birou, toată casa răsuna de acordurile unei melodii sălbatice. Ghidându-se după zgomot, ajunse în salon unde o găsi pe Joanna îmbrăcată într-o rochie atât de sexy, încât l-ar fi făcut să roșească și pe cel mai depravat soldat roman. Dansa, unduindu-și șoldurile, cu capul lăsat pe spate, cu brațele ridicate spre tavan, și nu băgase de seamă că avea un spectator.

Kirk rămase ca hipnotizat. Recunoscu costumul și ritmurile spaniole, dar habar n-avea ce însemna acel dans. Probabil că

fusese inventat pentru a înnebuni bărbații ca el! Ritmul senzual și mișcările unduitoare ale Joannei acționau asupra lui ca o tortură. Nemaiputând suporta, se întoarse fără să facă zgomot spre ușă.

– Unde pleci? se auzi deodată glasul Joannei.

Venise spre el și se așezase la doar câțiva centimetri distanță.

– Te plimbi des în această ținută? o întrebă el.

– E o rochie autentică de flamenco!

– Ți se vede buricul și...

Nu avu curajul să continue.

– Ai vrea să dansez într-o pătură? Pentru flamenco e nevoie de o rochie sexy și strălucitoare.

– E indecentă!

– Indecentă? Vrei să vezi o ținută indecentă?

Și, fără să mai aștepte răspunsul, Joanna își smulse volanele corsetului și își scoase la iveală decolteul și umerii bronzați. Apoi, punându-și mâinile în șolduri, îi aruncă o privire imperioasă.

– Și acum sunt indecentă?

Tâmplele lui Kirk nu zvâcniră decât o dată. Invadat de un val doborâtor de dorință, o prinse pe Joanna de coate și o trase spre el. Era prea mult pentru el: acei umeri goi, acel gât rotund și ferm, acele buze cărnoase... Știa că situația îi scăpa de sub control, dar era prea târziu pentru a da înapoi.

Gurile li se uniră într-un sărut pasional. Corpul Joannei se lipi voluptuos de al lui, dar imediat conștiința lui Kirk se trezi. "Oprește-te, înainte să fie prea târziu!"

– Iată ce se întâmplă cu fetele care se joacă cu focul, spuse Kirk îndepărtându-se de ea.

– Nu sunt fată, Kirk, sunt femeie. Adu-ți aminte.

Se priviră câteva secunde, măsurându-se din cap până-n picioare ca doi dușmani. Joanna era derutată, furioasă și fericită în același timp. Era fericită că, în sfârșit, Kirk renunțase la masca de răceală și indiferență. Fiecare minut care trecea era o încercare pentru nervii ei, dar reușea să țină capul sus. O luptă ca aceea se câștiga doar cu îndrăzneală!

– Îmi pare rău, spuse în cele din urmă Kirk.

– Ciudat! Rareori bărbații care m-au sărutat și-au cerut scuze.

– Nu te-am sărutat; ți-am dat o lecție. Am vrut să-ți arăt că o atitudine provocatoare poate provoca astfel de...

– De ce?

– De rătăciri. Trebuie să fii foarte atentă, Joanna.

Îi dădu, în sfârșit, drumul la umeri și pe chipul lui se zugrăvi regretul.

– Îmi pare rău, fetița mea, spuse el, blând. Te-am jignit?

– Nu, Kirk. Nu sunt o păpușă de porțelan. E nevoie de mai mult pentru a mă jigni.

Kirk se întoarse și se prăbuși obosit pe fotoliu.

– Trebuie să-ți spun ceva, Joanna. Vrei să oprești muzica?

Joanna închise magnetofonul și se așeză lângă el.

– Am găsit un băiat pentru tine. Se numește Alfred Oakland. E un băiat foarte inteligent, care lucrează pentru Deerfield Manufacturing. Am aranjat o cină în patru în această seară.

O cină în patru? Joanna murea de nerăbdare să afle cine era al patrulea invitat, dar prefera să moară decât să întrebe. Bătu din palme, încântată, vrând să-și ascundă curiozitatea.

– Minunat! La ce oră?

– La ora opt.

– Și de-abia acum îmi spui? strigă ea, sărind în sus de pe scaun. Urc să mă pregătesc. În seara asta vreau să fiu strălucitoare!

***

Nu după mult timp, Joanna află că invitatul surpriză era Marsha Holmes, o brunetă superbă, model de rafinament și eleganță, care-și făcuse un nume în lumea afacerilor. De aceeași vârstă ca și Kirk, își deschisese deja propriul cabinet de avocatură, era în fruntea Asociației Prietenilor Animalelor și semăna cu un manechin de pe coperta revistei "Vogue".

Joanna o detestă de cum o văzu.

Făcea, cu toate acestea, eforturi de a fi amabilă. Văzându-l pe Kirk discutând aprins cu ea, încercă să se bucure că acesta își găsise, în sfârșit, o femeie pe placul lui. Dar de ce trebuia ca Marscha să fie atât de frumoasă?

Joanna înnebunea când îl vedea pe Kirk aplecându-se asupra invitatei sale, apropiindu-se atât de mult încât cu siguranță că genunchii li se atingeau pe sub masă!

În disperare de cauză, fata încercă să discute cu vecinul ei. Alfred era cu adevărat fermecător, dar Joanna nu reușea să-și scoată din minte sărutul pe care Kirk i-l dăduse cu două ore mai devreme. De fiecare dată când se gândea la el, simțea că sângele îi clocotea în vene.

– Vorbește-mi despre ce faci, Alfred.

Alfred începu să vorbească despre scontări, bilanțuri, taxe și valoare adăugată. Joanna se străduia să se concentreze, dar nu reușea să-l gonescă pe Kirk din gândurile ei. Ce îi spusese Marsha de zâmbea în felul acela? Deodată, o cuprinse un chef nebun să arunce sandvișul cu pește și unt în decolteul acelei femei.

"Pe onoarea mea, sunt geloasă!" își spuse ea deodată. Descoperirea avu efectul unei bombe, și zâmbetul amabil îi dispăru subit de pe buze.

În acel moment Marsha mângâia ușor obrazul lui Kirk, iar acesta aruncă o privire spre Joanna, care avea un aer pierdut.

– S-a întâmplat ceva, Joanna? De ce nu mănânci?

– Din cauza ulcerului.

– Trebuie să fie datorită căldurii, spuse Kirk, neputându-și reține un zâmbet.

– E într-adevăr foarte cald în această vară, în Mississsippi, interveni în discuție Marsha.

– Mai ales la Tupelo, o completă Alfred.

Kirk o privi ironic pe Joanna.

– Meadowlane e practic în fierbere, spuse el.

– Așa este, replică Joanna. Mai ales salonul! Vreau să dansez în seara asta, adăugă ea, întorcându-se deodată spre Alfred.

– Ce idee bună! exclamă Marsha. Ce-ar fi să mergem la Bogart's?

– De ce nu? Dacă vă face plăcere... acceptă Kirk.

Dar Joanna nu vroia să petreacă nici un moment în plus în compania Marshei. Numai cina trezise în ea instincte ucigașe; nu vroia să-și asume alte riscuri. Cât despre Kirk, dacă nu dispărea cât mai repede din raza privirii ei, Joanna avea să facă ceva ce amândoi vor regreta!

– Duceți-vă voi, spuse ea. Mi-e prea cald să mă închid într-un bar de noapte. N-ai vrea să dansăm în stradă? îl întrebă ea pe Alfred.

În ciuda bizareriei invitației, Alfred știa că nu o va putea refuza; căci demult se declarase învins în fața surâsului Joannei.

– Am putea încerca în parc? întrebă el, timid.

– Nemaipomenit.

Cei doi se ridicară și ieșiră din cameră la braț.

– Pe mai târziu! îi aruncă Joanna lui Kirk, fără să-l privească.

Găsiră un loc liniștit în parcul Joyner și dansară până când Alfred căzu epuizat pe o bancă.

– Ești nemaipomenită! Îmi pare foarte bine că am venit în această seară.

– Cum a reușit Kirk să te convingă?

– Când ești invitat să iei cina cu verișoara patronului, nu prea ai de ales, răspunse el, sincer.

– Ești cinstit și loial, Alfred, spuse Joanna, așezându-se lângă el. Sunt sigură că vom fi foarte buni prieteni.

– Sper mai mult decât atât, se confesă Alfred.

Joanna își privi încurcată pantofii, apoi ridică privirea spre cerul înstelat.

– E atât de complicat... Și eu îmi doream mai mult, trebuie să recunosc. Ca să fiu sinceră, vroiam să mă căsătoresc cu tine.

Alfred izbucni în râs.

– N-ai vrea să aștepți până îmi vei cunoaște numele de familie? Mă numesc Oakland și nu Kirkland, cum mi-ai spus tu toată seara!

– Ah, îmi pare rău!...

– Te iert. Dar cu condiția să-mi spui de ce vroiai să te căsătorești cu mine. Mi-ar plăcea să cred că din cauza farmecului meu irezistibil, dar nu am o părere chiar atât de bună despre mine.

– Bănuiesc că-ți datorez o explicație... Kirk e vărul meu prin alianță, dar e, de asemenea și tutorele meu. El e cel în grija căruia se află averea mea până când împlinesc treizeci de ani sau... mă căsătoresc. Iată de ce mi-am propus să-mi găsesc un soț. E și logic și practic.

– Probabil, dar nu e prea romantic.

– Într-adevăr, e o ideee care mi-a venit subit, dar cu cât mă gândesc mai mult la ea, cu atât îmi doresc să fie... mai îmbătător.

– Cu flori și viori? o ajută Alfred.

– Da, și cu baloane și confeti. Vreau ca dragostea să fie ca o sărbătoare!

– A te iubi pe tine trebuie să fie ca o sărbătoare! spuse el, luându-i mâinile între ale lui. Mi-ar plăcea să mai ieșim împreună.

– Dar ca prieteni, nu? Nu vreau să existe o neînțelegere între noi, Alfred. Ești un băiat de treabă.

– Fie, ca prieteni. Dar nu mă scoate din cursă încă de pe acum. Unele iubiri au început cu o prietenie solidă și sinceră.

Joanna îi zâmbi și ridică ochii spre cer, exact în clipa în care o stea căzătoare se desprindea și străpungea întunericul.

– Pune-ți o dorință! o îndemnă Alfred, urmărindu-i privirea. Dacă tu crezi cu adevărat, se va îndeplini. Ce dorință ți-ai pus?

Joanna închise ochii și un zâmbet misterios îi lumină fața.

– Să mă-ndrăgostesc!

Joanna se întoarse la Meadowlane la două dimineața. Trecând prin fața camerei lui Kirk, văzu că ușa era deschisă.

– Kirk? strigă ea, bătând încet la ușă.

Dar nu răspunse nimeni. Joanna văzu că dormitorul era pustiu și patul nici măcar nu fusese desfăcut.

– Trebuie să fie încă la Bogart's, cu mironosița. Cine știe când se va întoarce? "E într-adevăr foarte cald vara asta în Mississippi!" Ar trebui interzis felul în care femeia aceea se poartă cu el.

Rag se apropie de ea și o privi cu un aer întrebător. Joanna se lăsă în genunchi și-l mângâie între urechi, apoi se duse în bucătărie, unde începu să deschidă dulapurile unul după altul.

– Unde pune sticla de Jack Daniel's? îl întrebă ea pe Rag.

Acesta se culcă în culcușul său și-și acoperi capul cu labele.

– Chiar și lui Rag îi e rușine de indecența cu care Kirk îi făcea curte, exclamă ea, continuându-și căutarea.

Găsi, într-un sfârșit, sticla de whisky și-și turnă un pahar plin. La prima înghițitură, Joanna simți o arsură în gât și în stomac dar

la a doua, o căldură plăcută îi invadă tot corpul. Își umplu din nou paharul și-l ridică în direcția în care stătea Rag.

– Noroc, Rag! Pentru tine și pentru mine, care am rămas singuri.

Și spunând aceasta, se așeză lângă cocher pe podea, luând cu ea și sticla.

– La urma urmelor, dacă trebuie să mă smiorcăi, măcar să și beau cu ocazia asta.

Se scurseră astfel câteva minute, marcate din când în când de curgerea whiskyului în pahar sau de câte un oftat adânc al Joannei.

– Ce ipocrită-i dragostea! Dă peste tine când nici nu te-aștepți, începu ea, mângâindu-l pe Rag. Când te îndrăgostești de un necunoscut, e simplu! E de-ajuns să te lași în voia sentimentului... Dar ia doi prieteni vechi-ei! atunci devine totul atât de complicat, încât nici nu mai știi ce să faci. E o adevărată bătaie de cap!

– Joanna!

Fata ridică capul și văzu în ceață chipul lui Kirk.

– O adevărată belea!

– La naiba, ai băut!

– Da, în cinstea extraordinarei Marsha Holmes! spuse ea ridicând paharul.

– Nu ți-a spus nimeni că nu e bine să bei singură?

– Trebuia să fii aici-am fi băut în doi!

Kirk se aplecă, îi luă paharul din mână și puse neliniștit sticla pe masă.

– Vei avea mâine o durere de cap insuportabilă. Poți să te ridici? întrebă el, încercând să o ridice.

– Nu știu... Mă simt atât de bine...

– Știu, fetița mea...

– Nu sunt o fetiță, protestă ea, încercând să se elibereze. Sunt o femeie. O f-e-m-e-e.

– Din câte văd, băutura îți îmbunătățește și ortografia!

Kirk o luă în brațe și ieși cu ea din bucătărie. Joanna își lăsă capul pe umărul lui și începu să-l muște încet de gât.

– Ce gust bun ai! îngână ea.

O dorință subită puse stăpânire pe Kirk, făcându-l aproape să uite că era beată. Cine ar fi putut să reziste unei femei superbe care se abandona astfel în brațele sale?

– Acum te voi duce în pat, Joanna.

– Minunat!

Joanna îi deschise primul nasture de la cămașă și începu să-l sărute pe gât.

– Încetează, Joanna!

– Vreau să te mănânc...

– Mâine, vom regreta amândoi...

– Atunci să ne închipuim că nu există ziua de mâine.

Îi mai deschise un nasture și-și așeză mâna pe pieptul lui.

– Îți simt inima, spuse ea, încet.

– Doamne, ajută-mă să nu-mi uit rolul!

– Hm? Ai spus ceva?

– Nu, Joanna.

Cu un gest autoritar, o strânse mai puternic la pieptul lui și începu să urce scările. Dar la fiecare pas, mângâierile ei deveneau din ce în ce mai ferme, iar Kirk trebuia să strângă din dinți pentru a nu se lăsa în voia dorinței. Luptându-se cu flacăra care amenința să-l înghită, Kirk ținea capul sus și urca scările ca un condamnat spre eșafod.

Capitolul 4

Deschise ușa camerei ei cu piciorul și razele lunii luminară marginea patului. Pe un scaun alăturat se afla o cămașă de noapte neagră, de dantelă. Deodată, lui Kirk îi trecu ca un fulger prin minte imaginea Joannei îmbrăcată în acel veșmânt senzual. "Cu cât mai repede ies din camera asta, cu atât mai bine", își spuse el.

Ajungând lângă pat, vru să o așeze pe el, dar Joanna se agăță de gâtul lui.

– Dă-mi drumul. Altfel nu voi putea să te învelesc.

– Nu, stai aici! Ești așa de frumos în întuneric!

– Și tu, fetița mea. Dar acum, dă-mi drumul.

Dar Joanna nici nu se clinti.

– Sunt sigură că nu-i spui Marshei "fetița mea"! O săruți? Arată-mi cum o săruți!

Kirk o privi. Scăldată de razele lunii, fața ei părea a unui înger. Dorința de a o săruta fu atât de puternică, încât Kirk făcu un efort supraomenesc pentru a se controla.

– Nu mai știi ce spui.

În cele din urmă reuși să se elibereze din strânsoarea ei, dar nici nu-i îndepărtă bine brațele, că Joanna îl prinse de mijloc și-și așeză capul pe pântecele lui.

– Nu pleca. Voi fi tristă dacă vei pleca.

Kirk nu știa cărui sfânt să-i mai ceară ajutorul. Nici un bărbat n-ar fi putut rezista unei asemenea tentații, dar el avea o datorie față de Joanna. Nu-i fu totuși ușor să se smulgă din îmbrățișarea ei plină de senzualitate.

– Ești rău! spuse aceasta, când el se eliberă.

Drept răspuns, Kirk îngenunche lângă pat și-i puse mâinile pe obraji. Ardeau.

– Îmi pare rău, Joanna, dar trebuie să înțelegi că sunt om. Ești frumoasă și dureros de atrăgătoare; în seara asta mi-ai pus limitele la încercare. Știu că ai băut prea mult, dar trebuia să ți-o spun. Sper că mâine nu-ți vei aminti nimic și că eu voi putea uita totul.

Joanna mormăi ceva și se ghemui în pat. Jack Daniel's-ul avusese ultimul cuvânt.

Kirk se ridică, obosit. Se simți deodată extrem de bătrân. Se așeză pe marginea patului și-i scoase Joannei sandalele. Avea un picior mic și bronzat și gambe incredibil de sexy. "Trebuie că înnebunesc" se gândi el, lăsând să-i cadă pe covor sandalele. Adormită, Joanna semăna cu o fetiță.

Fetiță care îi oferise un buchet de toporași, cu atâția ani în urmă.

Vulnerabilitatea pe care o emana îl mișca până în adâncul inimii. Ar fi vrut atât de mult să o apere de lume, de ea însăși... Dar cu o mișcare vioaie a capului, Kirk încercă să gonească acele gânduri. Joanna era acum adultă și vroia să trăiască precum un adult; intervențiile lui în viața ei nu-și mai aveau rostul.

Îi scoase cureaua de la rochie, dar renunță să o mai dezbrace. Poate că rochia avea să o deranjeze pe parcursul nopții, dar nu era atât de nebun încât să-și răsucească singur cuțitul în rană! Îi așeză încet un pled pe umeri și, un moment, se gândi să o sărute pe frunte. Era un gest atât de natural, pe care îl făcuse de mii de ori înainte ca Joanna să plece în Spania! Dar în acea seară, părea mult mai complicat decât de obicei.

După un moment de ezitare, renunță și se îndreptă spre ușă.

– Noapte bună, scumpa mea.

A doua zi, Joanna se trezi în ciripit de păsărele.

"De ce fac atâta zgomot zburătoarelea astea?" se întrebă ea, deschizând larg ochii.

Se ridică și-și dădu seama că dormise îmbrăcată. Trebuie că o ajutase Kirk să se culce... dar altceva nu-și amintea. Avea capul parcă prins în chingi și fiecare bătaie a inimii rezona ca o lovitură de gong.

Se ridică, având grijă să nu facă mișcări prea bruște și se duse la baie. În momentul în care apa rece începuse să o trezească, cineva dădu câteva lovituri de ciocan în ușă. Sau cel puțin asta fu impresia ei.

– Intră.

Intră Rose, cu o tavă în mână. Joanna o întâmpină cu un zâmbet schimonosit.

– Domnul Kirk a spus să îți servesc masa în cameră, o anunță Rose, cu o privire dezaprobatoare.

– Ssst! De de ce țipi așa? strigă Joanna... Nu mi-e foame, poți s-o duci înapoi...

– Domnul Kirk mi-a ordonat! Își face griji că nu ai luat nici micul dejun, nici masa de prânz. Mi-a spus să-ți aduc tava asta și să mă asigur că vei mânca.

– Ah da?

Adoptase din nou, fără să vrea, atitudinea rebelă, cu mâinile în șolduri, cu capul ridicat și ochii scăpărând de mânie. Deci Kirk îi supraveghea până și mesele!

– Unde e Kirk în acest moment?

– La dânsul în birou, lucrează.

– Sărmanul de el! Lucrează până și în week-end? Hai, Rose, lasă tava pe masă și du-te. Sunt sigură că ai lucruri mai bune de făcut decât să mă dădăcești pe mine.

– Prefer să plec după ce vei fi mâncat. Știi cât de scrupulos e domnul Kirk: nu va ezita să verifice dacă ai luat masa.

"Fără îndoială", își spuse Joanna, și nu vroia să-i creeze probleme Rosei. Așa că luă un croisant și se prefăcu încântată.

– Delicios! Mulțumesc, Rose, nu știam că mi-e atât de foame.

– În sfârșit, ești rezonabilă! exclamă servitoarea, ușurată. Revin mai târziu să strâng.

– Nu te obosi, o voi face chiar eu.

Joanna îi zâmbi și simți că fața i se crapă în două. Niciodată nu crezuse că un zâmbet poate fi atât de dureros!

Imediat ce Rose plecă, fata deschise fereastra și începu să cheme păsările, fărâmițând pe geam croisantul și pâinea prăjită.

– Cip, cirip! Haideți drăcușorilor! Cel puțin acum veți avea un motiv să faceți atâta zgomot!

Sucul de portocale i se părea îmbietor, dar nu vroia să pară că se supunea ordinelor lui Kirk. De aceea, îl vărsă în toaletă.

Revolta îi redădu pofta de viață. Se îmbrăcă în grabă, coborî în bucătărie și-i dădu lui Rag sufleul ei cu brânză. Apoi intră victorioasă în biroul lui Kirk, urmată îndeaproape de Rag, care se lingea fericit pe botic.

Kirk își ridică privirea și-i zâmbi. Dar Joanna era hotărâtă să nu se lase impresionată de ochii lui albaștri.

– Bună dimineața! Ești fermecătoare azi. Ca un boboc de trandafir…

Tonul vocii lui îi întrerupe tot avântul. Rămase nemișcată în mijlocul camerei, fericită de compliment și furioasă în același timp pe propria ei slăbiciune. "Sunt sigură că-i spune aceleași lucruri și Marshei", se gândi ea, pentru a-și da puțin curaj. Dar gândul la Marsha o tulbură. Tocmai, nu vorbiseră despre ea cu o seară înainte? Amintirile ei erau foarte vagi, dar spera că în ciuda sticlei de Jack Daniel's, nu-și pierduse prea mult demnitatea.

– Cum te simți azi? o întrebă Kirk?

– Suficient de bine pentru a-mi purta singură de grijă, mulțumesc, răspunse Joanna, punând tava pe birou.

– Văd că ai mâncat. O masă bună era exact ce-ți trebuia pentru a-ți recăpăta culoarea în obraji.

– Tu știi întotdeauna de ce am nevoie, nu? Ei bine, află că masa ce se afla pe această tavă a fost împărțită între păsări, toaleta mea și Rag.

Zâmbetul de pe chipul lui Kirk dispăru.

– Joanna, dacă vrei să ne certăm, ai venit exact la momentul potrivit! exclamă el ridicându-se de pe fotoliu. Acum că ți-ai revenit, avem ceva de discutat. N-ai nimic mai bun de făcut decât să te îmbeți singură? Ai fi putut să cazi pe scară… Și ce s-ar fi întâmplat dacă te-ar fi găsit altcineva în starea în care erai? S-ar fi putut întâmpla o tragedie!

– Țin să-ți atrag atenția că eu m-am întors acasă la două, în timp ce tu erai încă cu acea… acea… acel papițoi!

– E-adevărat că nu eram aici, dar te-am lăsat în compania unui tânăr educat și simpatic. De ce, când te-ai întors acasă, nu te-ai culcat, ca o femeie rezonabilă?

– Pentru că Alfred e prea timid pentru a face asta de la prima întâlnire.

Kirk lăsă să-i scape o injurătură care l-ar fi făcut să se cutremure pe oricare dintre angajații lui. Joanna rămase însă neclintită.

– La naiba, Joanna, dacă-l voi găsi vreodată pe Alfred sau pe oricine altcineva în patul tău, îți jur că îl omor!

Violența declarației lui îl șocă și pe el tot atât de mult cum o șocă și pe Joanna. Se priviră un moment în tăcere și apoi Kirk continuă:

– Te grăbești atât de mult să te căsătorești încât mă miră că idiotul de Alfred nu a profitat pentru a anunța logodna.

– Îți amintesc că tu mi l-ai prezentat pe "idiotul" de Alfred.

– Îmi pare rău că lucrurile nu au mers între voi.

– Atunci, de ce pari atât de mulțumit? Totuși, îți atrag atenția că îmi place foarte mult Alfred.

– Foarte bine. Mă bucur.

– Atunci, nu te mai încrunta!

– Mă încrunt pentru că mi-a intrat ceva în ochi.

– Lasă-mă să mă uit…

Joanna se ridică în vârful picioarelor și se apropie de el. De cum îl atinse, furia ei se risipi ca prin minune. Atunci de ce era atât de agresivă, din moment ce singura ei dorință era să fie aproape de el? Punându-i mâna pe obraz, se miră de puterea pe care Kirk o avea asupra ei.

– Mulțumesc, dar nu am nevoie de ajutor, spuse Kirk brusc și se retrase cu un pas înapoi.

– Nici eu, Kirk.

Își dădu imediat seama că tonul ferm pe care îl folosise fusese mai puternic decât mânia lui Kirk și se bucură. Deodată, dorința ei de a-l înfrunta pieri. Un om care lucrează în week-end acasă are nevoie de liniște. Poate putea chiar să-i ușureze sarcina?

– Îmi pare rău, Joanna. De ceva vreme încoace nu facem decât să ne certăm.

– E vina mea. Dintotdeauna, toți m-au considerat o iresponsabilă, chiar și bunicul, iar eu trebuie că m-am complăcut în această situație.

– Tu ești perfectă, Joanna, nu ai nimic să-ți reproșezi.

Kirk se retrase în spatele biroului și se așeză în fotoliu. O femeie mai experimentată decât Joanna și-ar fi dat imediat seama că se ferea.

Joanna se așeză pe marginea biroului, picior peste picior.

– Am hotărât că e momentul să-mi iau mai multe responsabilități, începu ea. Mai ales dacă vreau să mă căsătoresc. Nu-mi pot petrece tot timpul străbătând lumea în lung și-n lat. Va veni o zi când voi vrea să mă stabilesc și să-mi aleg o meserie.

– Excelentă idee! La ce te gândești? La o carieră în arta plastică?

– Nu, deloc. Luni încep să lucrez la Deerfield Manufacturing.

– Datorită lui Alfred? întrebă Kirk, bănuitor.

Motivele Joannei erau atât de complicate, încât nici ea nu le înțelegea prea bine. Știa oricum că vroia să-l ajute pe Kirk și poate chiar să-l facă să-și ia un concediu. Știa de asemenea că va fi foarte bucuroasă să-l vadă în fiecare zi, la birou. Nu, Alfred nu avea nimic de-a face cu decizia ei, dar hotărî să-i ascundă asta lui Kirk.

– Poate, spuse ea, evaziv.

– Atunci, el e alesul?

– Intenționez să ne mai întâlnim, da. Și declar sfârșită vânătoarea de soți.

– E o ușurare.

Dar Kirk părea la fel de ușurat pe cât era un șoarece prins în capcană, observă Joanna și, aplecându-se deasupra biroului, îl bătu cu palma pe obraz.

– În ciuda caracterului tău ursuz, ești o adevărată comoară! Din moment ce luni vom începe să lucrăm împreună, de ce nu facem o partidă de golf în după-amiaza asta?

– Urăsc golful.

– Atunci, de tenis?

– Trebuie să lucrez, Joanna.

– E jalnic să-ți petreci întreaga viață muncind. Ei bine, atunci îl voi suna pe Alfred și-l voi invita să vină să înotăm în piscină.

– Excelentă idee.

Kirk deschise un dosar și Joanna plecă. Dar când ușa se închise, stiloul său lăsă o pată mare pe hârtie. Kirk îl aruncă furios la gunoi.

Ar fi trebuit să fie încântat că pe Joanna o interesa un tânăr serios, pe care el însuși i-l prezentase. Cu atât mai mult cu cât Joanna nu-și mai amintea nimic din ce se petrecuse noaptea trecută. Și totuși, nu simțea nici o bucurie. Simțea în schimb o frustrare atât de vie, încât trebuia să o reverse asupra a ceva. Sau a cuiva. Poate chiar asupra lui Alfred. Alfred, care va alerga spre Meadowlane de îndată ce Joanna îl va fi sunat. Gândul că-i va vedea bălăcindu-se împreună în piscină îl tortura ca un supliciu chinezesc. Doar nu va rămâne acolo să-i privească!

Cu un gest furios, închise dosarul, și se ridică. Dacă Joanna lucra de acum încolo pentru trustul Deerfield, de ce nu putea și el să meargă la clubul de golf să-și verse mânia pe câteva mingi!

Kirk rămase mult timp la club, sperând că la întoarcere nu-l va mai găsi pe Alfred, însă primul lucru pe care îl văzu când ajunse la Meadowlane fu mașina acestuia.

Kirk intră în casă cu entuziasmul creștinilor care intrau în cușca cu lei…

Din salon se auzea muzică, o muzică lentă și senzuală, adevărată invitație la dragoste. Kirk vru să urce direct în camera lui, cum ar fi făcut orice om de bun-simț, dar, trecând prin dreptul salonului, curiozitatea fu mai puternică decât el.

Alfred și Joanna dansau unul în brațele celuilalt. Văzând mâna lui Alfred pe șoldul ei, Kirk se simți cuprins de amețeală. Dacă asta numeau ei dans, atunci aveau nevoie de un paznic!

– Drăguță muzică! strigă el pentru a fi auzit.

Joanna și Alfred îi făcură un semn cu mâna și continuară să danseze, fără să aibă măcar decența să se îndepărteze puțin unul de altul. Văzut de aproape, spectacolul era încă și mai îngrozitor! Kirk simți un chef nebun să-l smulgă pe Alfred din brațele Joannei și să-l dea afară.

– Cum se numește asta?

Intenționase să folosească un ton glumeț, dar, după felul în care tresărise Alfred, înțelese că fără voia lui, în cuvintele lui se strecurase mânia.

– De fapt, nu are un nume. Trebuie doar să te miști pe muzică.

"Ar fi putut să facă asta în altă parte… se gândi Kirk. Oare când va înceta vacarmul ăsta?"

Ca și când cerul îi ascultase ruga, după câteva secunde muzica se opri. Alfred aruncă pe furiș o privire spre Kirk și se îndepărtă de Joanna cu un pas.

– Mulțumesc de invitație, Joanna. Am petrecut o după-amiază excelentă, îi spuse el, întinzându-i mâna.

– Pleci? Credeam că vom merge împreună la medicul terapeut chinez și că apoi vom lua cina aici.

– Nu vreau să deranjez, spuse el, privind în direcția lui Kirk.

– Pe mine nu mă luați în seamă, răspunse acesta.

– O lăsăm pe data viitoare, Joanna. Mă bucur că vei lucra la Deerfield Manufacturing. Sper că nu vei ezita să-mi ceri ajutorul.

Joanna îi mulțumi și-l conduse până la ușă. Kirk ciuli urechea și notă cu satisfacție că nu avură timpul să schimbe un sărut serios. Când Joanna se întoarse în salon, pe chipul lui era întipărit un zâmbet larg.

– Ai petrecut bine după-amiaza? o întrebă el.

– Excelent. Dar tu? Unde ai dispărut?

– Am fost să joc golf.

– Credeam că urăști golful!

– Într-adevăr, îl urăsc. Am făcut insolație și niște bășici enorme în talpă. Trebuie să fii nebun să ți se pară distractiv să introduci niște mingiuțe în niște găuri…

Joanna izbucni în râs.

– Și totuși, ți-ai petrecut ziua acolo?

– Da.

– Te-ai hotărât să-ți găsești un hobby?

– Da, de ce nu?

– E o idee foarte bună. Golful îți va face foarte bine.

– Cine vorbește de golf? Nu, aș vrea să fac altceva…

– Ce-ai zice de dans? îi sugeră Joanna.

– Sunt la fel de nepriceput la dans pe cât sunt la golf.

– Dansai, când erai…

– Tânăr?

– Nu, vroiam să spun la liceu.

– Da, dar prost. Am înțeles repede că nu sunt înzestrat pentru artă și, oricum, aveam alte priorități.

– Spui prostii, exclamă ea, ridicându-se. Te voi învăța eu.

Înainte ca el să poată riposta, Joanna schimbă deja caseta din magnetofon. Apoi, când primele sunete ale unei muzici foarte lente invadară camera, Joanna îl luă de mână și se lipi de el. Kirk își încolăci brațele în jurul taliei ei, ca și când ar fi fost lucrul cel mai natural cu putință.

– Pentru a dansa slow-uri, trebuie să simți ritmul partenerului. Așa.

Joanna se lipi și mai mult de el și-l antrenă în ritmul dansului. Jenat de apropierea corpurilor lor, Kirk opuse la început puțină rezistență, dar nu după mult timp se lăsă în voia plăcerii de a o ține pe Joanna în brațe.

– Nici nu trebuie să înveți! exclamă ea, după câteva minute. Dansezi foarte bine.

– Doar cu tine, îi răspunse el încet.

Joanna își lăsă capul pe umărul lui și parfumul fin al părului ei îi ajunse până la nări.

– Numai cu tine…

Capitolul 5

Joanna avea impresia că trăiește într-un film de dragoste. La început, tot ce dorise fusese să-l învețe pe Kirk să danseze si să-l ajute puțin să se destindă, dar, încetul cu încetul, își uitase misiunea și se lăsase cuprinsă de farmecul momentului. Iar acum simțea că visează: nu-și mai dorea decât ca muzica să răsune neîncetat și să nu se mai trezească niciodată din acel vis frumos. Astfel își închipuia ea dragostea: două persoane, una în brațele celeilalte, pierdute în bucuria de a fi împreună.

Îl privi pe Kirk printre gene. Avea chipul contractat, ca și când îndura o tortură surdă. Joanna se simți dezamăgită. Până la urmă, sperase că simțea și el același lucru, dar cum nu era așa, se hotărî să nu-l ia în seamă și să savureze fiecare minut de plăcere.

– Îți amintești când te-am rugat să fii prințul meu? Aveai șaisprezece ani.

– Da, răspunse Kirk zâmbind. Era un week-end ploios. Eram amândoi aici, cu bunicul, care îți dăduse o carte de povești.

Și tu m-ai rugat să mă joc cu tine…

– M-ai sărutat.

– Pe obraz! Așa cum scria în carte…

– Ploua afară…

– Știu…

– Kirk, ce e dragostea? continuă ea, după un scurt moment de tăcere.

– Dragostea? E ceva complicat. Nu știu dacă ți-aș putea descri-o în cuvinte.

– Pasiune? Dorință? Plăcere? întrebă ea, citând din revistele pentru femei pe care le citise.

– Dragostea e mai mult decât un acces hormonal!

– Dar în reviste scrie că sexul e foarte important într-o relație.

– Contează, bineînțeles…

Tăcu, neștiind ce să mai spună.

– Nu mai bate atâta pasul pe loc! O să faci găuri în covor.

Kirk se duse și opri muzica.

– Cum vrei să mă gândesc la ceva cu zgomotul ăsta?

Joanna se așeză pe canapea, rănită.

– Credeam că-ți place muzica. Credeam că e frumoasă…

– Nu te întrista, Joanna. Dar ce faci?...Plângi?

Kirk îngenunche în fața ei și-i luă fața între mâini.

– Te rog, fetița mea, nu plânge. N-am vrut să te rănesc.

– Nu e vina ta, spuse ea, ștergându-și lacrimile. Viața e atât de complicată!

– Ca dragostea, Joanna. În ea se află respect, admirație și tandrețe. A iubi înseamnă a fi complice, prieten și amant

totodată. Înseamnă a plânge și a râde și a fi atât de fericit cum nu ai mai fost vreodată.

– Pare atât de frumos, Kirk!

– Ca zâmbetul tău, Joanna.

O sărută încet pe obraz și se ridică.

– Te simți mai bine?

– Da. Tu faci întotdeauna ca totul să fie bine…

Așa era. Chiar dacă obiceiul lui de a se ocupa întotdeauna de toate o scotea din sărite, el era cel spre care se îndrepta când avea o problemă. Și niciodată Kirk nu o dezamăgise… Se ridică liniștită și-l sărută pe obraz.

– Ce-ar fi să comandăm o pizza, și să ne uităm la un film, ca în vremurile bune?

– Îmi pare rău, dar am alte planuri, în seara asta. Nu mă aștepta.

Joanna îl privi bănuitoare ieșind din salon. Probabil că planurile lui o includeau și pe Marsha! Fu cuprinsă de gelozie, apoi dezamăgită. Dar rațiunea fu mai puternică.

"La ce te așteptai? Să-și schimbe modul de viață doar pentru că te-ai întors tu din Spania? Lui Kirk îi plac femeile sofisticate, nu gâscuțele care nu știu ce e dragostea", se gândi ea.

Se complăcu în rolul de martiră timp de câteva minute, apoi se sătură. "În nici un caz nu-mi voi petrece seara lamentându-mă"

Pe masa din hol se aflau cheile de la Oldsmobilul lui Kirk. Joanna le luă și se urcă în mașină. După doar cinci minute, era la supermarket și se năpustea asupra raionului de reviste.

Își încărcă brațele cu reviste în care se vorbea despre dragoste și căsătorie, și de-abia apoi se hotărî să se întoarcă acasă.

***

Kirk nu avea de fapt nici un plan. Tot ce știa era că, în acea seară, trebuia să plece de la Meadowlane. Mica lecție de dans îl convinsese că Joanna era o femeie în adevăratul sens al cuvântului și presimțea că situația va deveni explozivă dacă va mai rămâne mult timp în preajma ei.

Vroia să o sune pe Marsha. Poate că-și va petrece seara cu ea, de ce nu? De la divorțul lui, cei doi aveau o legătură plăcută, care se transformase în mod natural într-o prietenie puternică și relaxată. Iar dacă în acea seară lucrurile aveau să evolueze în sens diferit, Kirk nu avea nimic împotrivă.

Formă primele trei cifre ale numărului ei, apoi închise imediat. Ce specie de brută egoistă era? Să uite o femeie folosindu-se de alta? Ce rușine!

Își smulse cravata și se trânti pe pat. Dacă ar fi avut un sac de box la îndemână, l-ar fi făcut praf! Îl invada același sentiment de neputință pe care îl detesta și pe care îl simțise la divorțul de Belinda.

Ieși din cameră și coborî. Luând cheile de la Lincoln, observă că cele ale Oldsmobilului lipseau. Deci, Joanna plecase… Cine ar fi putut să o condamne? Kirk primea ce merita.

Afară, nori cenușii acoperiseră cerul, în ton cu starea lui de spirit. Nu-i rămânea de făcut decât să caute un loc în care să se ascundă, ca un bolnav aflat în carantină. Se hotărî să meargă la cinema.

Când Joanna se întoarse, Lincolnul nu mai era în garaj.

– Nu contează! spuse ea, cu voce tare, ca pentru a se convinge.

Casa era pustie. Nu era nimeni cu cine să vorbești, nimeni căruia să te confesezi… Deodată, Joannei i se făcu dor de mama ei. De ea și de dragostea ei, de prezența ei. De ce nu avuseseră niciodată o relație normală, de mamă și fiică? De ce nu-și vorbeau decât o dată la șase luni, și atunci la telefon?

– Nu contează, repetă ea.

Intră în bucătărie, cu revistele sub braț și-și făcu un sandviș cu piept de pui. Apoi înșiră revistele pe masă și începu să citească.

Nu și-ar fi închipuit niciodată că existau atâtea metode de a cuceri bărbații. Dar, nu după mult timp, chipul i se încruntă: poate că acele metode erau eficiente, dar lista de reguli și interdicții îi făcu părul măciucă.

Existau, bineînțeles câteva principii de bun-simț. Eleganța vestimentară, spre exemplu, trebuie să joace un rol important în seducție.

– Nu era nevoie să citesc "Elle" pentru a afla asta, îi spuse ea lui Rag.

În schimb, unele reguli i se păreau cu totul stupide. De ce trebuia să știe să cârpească lenjeria bărbaților?

– Bărbații o cârpesc pe cea a soțiilor lor? Dacă nu știu să-și cârpească șosetele, să le arunce și să-și cumpere altele!

Toate revistele cădeau de acord asupra faptului că drumul prin dormitor era o încercare decisivă. Joanna citi plină de curiozitate acele pagini și, de câteva ori, roși.

– Nu merită să încerc să rețin toate astea. Trebuie mai întâi să-l găsesc.

Rag nu-i dădu nici o atenție și Joanna se întoarse la lectură, pândind orice zgomot care ar fi putut anunța întoarcerea lui Kirk.

Spre miezul nopții urcă în camera ei, luând cu ea revistele, pentru a-și continua ancheta în pat. În cele din urmă adormi, la pagina despre "Cum să-l faci nebun după tine".

În restul week-endului, Kirk avu grijă să nu dea prea des ochii cu ea. Dar când veni ziua de luni, îi fu imposibil să mai fugă. Când coborî la micul dejun, Joanna era deja îmbrăcată și-l aștepta să plece împreună la serviciu.

– Te-ai trezit devreme.

– Am vrut să fiu sigură că te găsesc. Ai fost scump la vedere tot week-endul.

Kirk îi examină ținuta-renunțase la hainele în culori vii și la bijuteriile-fantezie și îmbrăcase o rochie sobră bleumarin. Cu părul prins în coc și cu un machiaj discret, Joanna putea cu ușurință fi luată drept o femeie serioasă și rezonabilă.

– Ești foarte frumoasă. Foarte serioasă.

– Nu știu dacă trebuie să o iau ca pe un compliment; am vrut să fac impresie bună în prima zi.

– Să vorbim puțin despre Deerfield Manufacturing. Știi cum funcționează?

– Nu chiar, mărturisi ea.

-Deerfield e un trust, proprietar al mai multor societăți producătoare de mobilă și al unui număr mare de acțiuni. Patruzeci și nouă la sută din totalul acțiunilor îți aparțin, iar cincizecișiunu la sută intră în posesia mea, ceea ce face că eu sunt directorul trustului și am singur putere de decizie.

– Bunicul era un om avizat. Știa că-mi vei apăra interesele cu aceeași perseverență cu care ți le vei apăra pe ale tale, dacă nu chiar mai mult. Dar nu-ți face griji, nu-ți voi da niciodată ordine la birou, sub pretext că sunt acționară. Vreau să învăț, nu să comand!

-Te voi învăța. Dar simte-te liberă să sugerezi schimbări atunci când le vei considera necesare.

Încetul cu încetul, Kirk se relaxa. Când vorbea despre munca lui, știa că avea situația sub control. Deerfield Manufacturing era un teren care nu mai ascundea pentru el nici un mister și pe care îl stăpânea fără probleme.

Când ajunseră la sediul societății, Kirk îi făcu turul birourilor și o prezentă angajaților, explicându-i ce avea de făcut fiecare. Așa cum se așteptase, toți fură cuceriți de farmecul și amabilitatea Joannei.

Ajunseră apoi în biroul lui Kirk, unde acesta i-o prezentă pe secretara lui.

– Karen, ea este Joanna Deerfield. E proprietară a jumătate din acțiuni, așa că trustul nu trebuie să aibă nici un secret pentru ea.

– Nu vă faceți griji, domnule Maitland. Mă voi ocupa chiar eu de domnișoara Deerfield.

– Dacă apare vreo problemă, mă găsești în birou.

– Spune-mi Joanna, o auzi Kirk spunând, în timp ce închidea ușa.

Totul părea că merge bine.

Joanna o plăcu imediat pe Karen. Înaltă și slabă, debordând de energie și foarte eficace, secretara nu se despărțea niciodată de zâmbetul ei.

– Vei avea mult de lucru cu mine. Nu știu nimic despre cum se conduce o afacere și cu atât mai puțin despre calculatoare, mărturisi ea și aruncă o privire speriată spre Karen.

Aceasta o liniști imediat.

– O vom lua pas cu pas și vei vedea că peste puțin timp vei ști tot atât de mult ca mine. Să începem cu clasarea acestui dosar, dar nu înainte de a-l fi citit. Încetul cu încetul, vei știi tot ce se întâmplă în trust.

Joanna era hotărâtă să învețe tot cât mai repede posibil; de aceea, în prima ei zi la Deerfield Manufacturing, lucră pe brânci. La sfârșit, făcuse deja trei descoperiri importante: că studiile nu o pregătiseră să lucreze într-o întreprindere; că firea ei de artist o făcea să urască planificările și precizia; și, în sfârșit, că Kirk consumă energie cât o centrală nucleară și că realiza într-o singură zi o muncă de uriaș.

Când veni seara, era frântă de oboseală. În drum spre Meadowlane, Kirk observă acest lucru.

– Ești epuizată, fetița mea!

– Trebuie să recunosc că n-am lucrat niciodată atât de mult.

– Îmi pare rău că ai avut o zi atât de lungă. Mâine vom lua două mașini și astfel te vei putea întoarce mai devreme.

– Întotdeauna termini la opt?

– Nu, nu întotdeauna…

– Dar când termini de obicei?

– La zece, răspunse el, râzând.

Joannei nu-i venea să creadă. În timp ce ea de-abia se mai putea ține pe picioare, Kirk era la fel de proaspăt și de odihnit ca în aceea dimineață. "Ce om!", își spuse ea, admirativ.

În timpul cinei trăncăniră ca doi prieteni vechi și, după ce-și băură cafeaua, Joanna îi propuse o partidă de șah.

– Mulțumesc, dar mai am de lucru.

Până atunci Joanna crezuse că trebuie să lucreze acasă, dar deodată se gândi că acela nu era, poate, decât un tertip pentru a se refugia din fața grijilor. Divorțul de Belinda lăsase, probabil, răni adânci…

Joanna o urâse întotdeauna pe Belinda în secret. Și când se gândea că aceea zgripțuroaică reușise să-l facă pe Kirk să creadă că era un soț plictisitor!...

Dar poate că grijile lui Kirk o priveau mai degrabă pe Marsha… Joanna își dădu seama că neliniștea era mai puternică decât gelozia care punea stăpânire pe ea ori de câte ori se gândea la frumoasa avocată.

Fata oftă. Oricare erau sentimentele ei pentru el, Kirk era înainte de toate prietenul ei.

– Kirk, vrei să vorbim? Știi că mie îmi poți spune tot.

– Mulțumesc, dar de data asta e o problemă pe care trebuie s-o rezolv singur.

– Cum vrei... Te deranjează dacă-ți țin companie? Citesc un roman bun și aș putea să mă instalez la tine în birou.

– Știi că-ți apreciez întotdeauna prezența, Joanna, dar acum...

– Promit ca o să fiu silențioasă ca un șoricel!

– Cum să te refuz când mă privești în felul ăsta? Bine, adu-ți cartea în birou.

Cum era încă devreme, Joanna merse înainte să facă o baie. Se cufundă în apa parfumată fluierând o bucată de jaz, și-și oferi un sfert de oră de relaxare.

Apoi își alese hainele. După câteva minute de gândire, se hotărî pentru un dezabié negru de mătase pe care îl cumpărase într-una din călătoriile la Paris. Adora, pur și simplu, senzația mătasei pe piele și silueta extrem de feminină pe care i-o dădea. Apoi își luă fericită romanul și se îndreaptă spre birou, cântând. Dar când ajunse în fața ușii, se opri. "Îmbracă-te întotdeauna ca și când a-l atrage în pat ar fi ultimul tău scop" citise ea, într-unul din articole în ajun. Deși nu era intenția ei să-l cucerească pe Kirk, era totuși îmbrăcată ca și când asta ar fi vrut. Dar asta își dorea cu adevărat?

În minte i se îngrămădeau o mulțime de gânduri contradictorii și Joanna își aminti de lecția de dans. Niciodată nu mai fusese atât de fericită ca atunci, în brațele lui Kirk. Și când o sărutase, inima i se aprinsese, ca prin minune. Oare ce însemnau toate acestea?

Joanna își apăsă mâinile pe tâmple. "Dacă aș ști ce e dragostea, aș înțelege ce se întâmplă cu mine! Sunt oare îndrăgostită de el?"

Și totuși, existau o sumedenie de motive de a nu fi îndrăgostită de el: diferența de vârstă, spre exemplu. Stilurile lor de viață atât de diferite. Kirk era atât de serios, de cerebral, încât stilul ei dezordonat de viață îl scotea din sărite. El avea nevoie de o femeie de lume, plină de tact. Pe deasupra, erau veri. Prin alianță, dar totuși veri.

Joannei îi veni să plângă "Dar la ce bun?" se gândi ea. Dacă mai pierdea timpul, Kirk avea să urce în camera ei să vadă ce se întâmplă. Își puse în grabă un capot vechi pe deasupra și coborî din nou.

"Prioritatea mea e să încerc să nu mă îndrăgostesc de el, acum cât mai am timp. Oricum, nu m-aș putea înțelege niciodată cu el. N-am chef să mă dădăcească toată viața."

Primul lucru pe care Kirk îl observă când Joanna intră în birou fu parfumul ei. Părea învăluită într-un nor suav și voluptuos, și Kirk fu fericit că se afla în siguranță, în spatele biroului.

Fără să arunce o privire spre el, Joanna se așeză în tăcere într-un fotoliu. Kirk răsuflă ușurat și se cufundă din nou în citirea dosarelor, încercând să lucreze. Dar, din când în când veneau să-l ispitească valuri de parfum, obligându-l să ridice ușor capul în direcția Joannei. Aceasta citea, cu capul puțin înclinat într-o parte. În curând, privirile pe furiș nu mai fură de-ajuns, și Kirk ridică hotărât capul și o privi în voie. Așa cum îi promisese, nu

făcea zgomot mai mult decât un șoricel. Exista o demnitate în tăcerea ei, pe care Kirk nu i-o mai remarcase până atunci. Și de asemenea, o liniște, o seninătate pe care un bărbat știe să le aprecieze întotdeauna.

Timp de câteva clipe, Kirk își rezervă dreptul să viseze. El și Joanna la Meadowlane, pentru totdeauna... Imaginea aceea trezea în sufletul lui o bucurie imensă. Avu deodată un chef nebun să o sărute, să o ia în brațe; dar imediat se trezi în el judecata, împiedicându-l să comită o asemenea nebunie.

"Prostule, e mai tânără decât Belinda!" își spuse el.

Pentru a goni acele gânduri, Kirk rupse tăcerea.

– Ce citești?

– "La Est de Eden". E un roman foarte bun.

– Da, știu.

– L-ai citit?

– Te miră că citesc? întrebă el, zâmbind.

– Nu, doar că n-ai timp.

– Am mereu o carte în servietă când merg cu avionul.

– Da? Mie, în schimb, când merg cu avionul îmi place să vorbesc. Mereu există cineva alături de mine care are lucruri fascinante de povestit.

– Ți-e chiar și dacă ți-ar vorbi cineva despre timp, tot ți s-ar părea fascinant, Joanna. Te fascinează viața...

– Da, așa este.

Fata strecură un semn de carte la pagina la care rămăsese și închise cartea.

– Kirk, te deranjez? Pot să plec, dacă vrei.

– Nu, citește în continuare.

Kirk încercă să se întoarcă la dosar, dar nu mai înțelegea nimic. Probabil pentru că Joanna îi ocupa toate gândurile… Dacă ar fi știut ea în ce măsură îl împiedica să lucreze, n-ar mai fi stat pe gânduri, și ar fi luat-o la fugă din birou.

Hotărât să nu se mai lase distrat, citi pentru a treia oară pagina pe care o avea sub ochi. Se scurse o vreme și tăcerea fu tulburată doar de zgomotul paginilor întoarse de Kirk. Când ridică din nou privirea spre Joanna, aceasta adormise în fotoliu.

– Fetița mea, ești epuizată!

Kirk se ridică și se apropie de ea. Îi luă cu grijă cartea din mâini și o așeză pe masă. O clipă, se gândi să o trezească, dar apoi hotărî să o ducă el însuși în camera ei. La urma urmelor, îi datora asta, după ce o ținuse atât de mult la birou, în ziua aceea.

Când o ridică în brațe, o parte a capotului se dădu în lături, și lăsă să se vadă dezabiléul de mătase.

– Drace! exclamă el, simțindu-și tensiunea urcând instantaneu.

Joanna își puse capul pe umărul lui și se lipi și mai mult de el.

– De ce nu ai cu zece ani mai mult și un alt nume decât Deerfield? bombăni el.

– Cum? Mi se pare că visez… spuse Joanna, deschizând ochii.

Fata îi trecu o mână pe după gât și își lipi buzele de ale lui.

– E minunat!

Kirk nu trebuia să răspundă la acel sărut, dar tentația era prea mare. O dorea prea mult pe acea femeie care se abandona în

brațele lui. Parfumul ei, pielea ei mătăsoasă, buzele atât de savuroase, totul la ea îl înnebunea.

Timp de câteva minute, în cameră nu se auzi decât respirația lor febrilă. Pentru prima oară în viață, Kirk trăia momentul prezent. Ziua de ieri nu mai exista, iar cea de mâine era încă o iluzie. Refuzând să se gândească la consecințele faptei sale, se oferea fără rezerve plăcerii pe care i-o dăruia Joanna.

Apoi, orologiul sună miezul nopții. Cele douăsprezece bătăi îl readuseră la realitate și imediat Kirk se retrase.

– Fetița mea, nu mai știu ce fac! spuse el, cu o voce tremurătoare.

Joanna îi mângâie senzual ceafa și Kirk își aplecă din nou capul spre ea.

– Nu mai lua expresia asta tragică. Îmi place ce faci!

– Te rog, Joanna, nu mă înțelege greșit: a fost doar un gest nebunesc, de moment.

– De ce nu încerci să-l faci o stare permanentă?

– Îmi pare bine că iei totul cu atâta ușurință! exclamă el, puțin jignit.

– Sunt absolut serioasă.

Cum ar fi putut să ghicească ce se ascundea în acea privire plină de viclenie? În orice caz, Kirk se liniști. Joanna nu părea șocată. Nu și-ar fi putut-o ierta niciodată dacă i-ar fi făcut vreun rău.

– Îți promit că nu se va mai întâmpla.

– Îți pare rău că m-ai sărutat?

– Joanna, meriți un bărbat excepțional, iar eu sunt sigur că-l vei găsi și că te va face fericită. Asta e tot ce-ți doresc: fericire.

– Și eu îmi doresc asta și fac tot ce pot pentru a o obține cât mai curând.

– Foarte bine. Acum că te-ai trezit, poți să urci și singură în cameră.

– Nu! Îmi place atât de mult să mă poarte cineva în brațe!

– Atunci, va trebui să găsești pe altcineva. Eu sunt frânt de oboseală.

– Iartă-mă, sărmane Kirk, spuse ea punând picioarele pe parchet. Noapte bună.

Joanna îl sărută pe obraz și urcă scara, fără să se mai uite înapoi.

Kirk se prăbuși în fotoliu. Nu mințise spunând că era frânt de oboseală: toate acele emoții îl doborau. Din fericire, Joanna își păstrase sângele-rece și-i scosese pe amândoi dintr-o situație jenantă. De această dată, Joanna dăduse dovadă de mai multă maturitate decât el.

Kirk stinse abătut lumina și urcă în camera lui, promițându-și că data viitoare nu se va mai lăsa păcălit.

Joanna îi auzi pașii când trecu prin dreptul camerei ei. Îi veni să plângă, dar se abținu. Timp de o clipă crezuse că Kirk o va vedea, în sfârșit, ca pe o femeie; dar apoi văzuse din nou pe chipul lui acea expresie de regret, atât de exasperantă, și înțelesese imediat că se înșelase. Kirk o folosea, fără îndoială, ca substitut pentru Marsha. Numai să nu fi fost atât de obosit încât să nu mai știe ce făcea…

Dar faptul că salvase aparențele o liniștea. Un lucru era sigur: trebuia să evite să-l mai sărute astfel, dacă nu vroia să se îndrăgostească de el. Dar cum să renunțe la asemenea deliciu?

În reviste nu se spunea cât de multă durere poate aduce dragostea. Nu se spunea ce e de făcut când te îndrăgostești de bărbatul nepotrivit. Nu se arăta cum să-ți înăbuși dragostea, atunci când nu ți se răspunde la ea…

– Fir-ar să fie! strigă ea, apucând perna și aruncând-o cât colo.

Dar nici cuvintele, nici gestul violent nu schimbară nimic…

Capitolul 6

A doua zi dimineață, când Joanna se trezi, Kirk deja plecase. În bucătărie o aștepta un bilet, în care îi spunea să ia cealaltă mașină.

Ajunsă la Deerfield Manufacturing, în întâmpinarea ei ieși Karen

– Bună dimineață, Joanna. Domnul Maitland m-a rugat să-ți dau aceste rapoarte să le citești. De asemenea ți-a aranjat o întâlnire cu serviciul de marketing. Grace Crebbs, directoarea, vrea să îți explice cum funcționează. Iar domnul Oakland te invită să iei prânzul cu el.

– Ce drăguț din partea lui! A trecut deja pe-aici?

– Nu, domnul Maitland a stabilit această masă.

– Atunci, e o masă de afaceri?

Karen își consultă agenda și dădu în cap în semn că nu.

– Nu, azi nu e programată nici o masă de afaceri. Bănuiesc că domnul Maitland vrea să fie sigur că ne ocupăm de tine.

Te consideră o prioritate.

"Prioritate, pe naiba! Încearcă doar să mă împingă în brațele lui Alfred!" se gândi Joanna și imediat își simți tensiunea crescând. Deodată, simți nevoia să meargă să se certe cu Kirk, dar reuși să se abțină.

– Mulțumesc pentru tot, Karen. Știu că ai foarte mult de lucru și că, pe deasupra, trebuie să te mai ocupi și de mine… Iar eu simt că am atâtea de învățat!

– Ai răbdare. Roma nu s-a construit într-o zi.

Tot restul dimineții, Joanna nu-și ridică privirea de pe dosarele pe care i le dăduse Karen. La prânz, era convinsă că Roma nu se construise nici măcar într-o sută de ani. Căci de atât estima că avea nevoie pentru a învăța tot ce avea legătura cu trustul Deerfield. Când Alfred veni să o ia la masă, Joanna ieși din birou ușurată.

– Am o ședință la ora unu, așa că nu am prea mult timp. Vrei să mergem la cantină?

– De acord. Am luat ieri prânzul acolo cu Karen și mâncarea mi s-a părut excelentă, chiar dacă decorul lasă de dorit.

Găsiră o masă retrasă și se așezară.

– Dacă am înțeles bine, e o invitație comandată de la distanță?

– Cred că șeful are capacități telepatice, răspunse Alfred râzând. Intenționam să te invit și eu, dar mâine, când nu am nici o ședință. Accepți?

– Accept, dacă ești de acord să-mi asculți lamentațiile două zile la rând!

– Lamentații? Și totuși, pari fericirea în persoană. Bănuiesc că te-a speriat complexitatea afacerilor trustului Deerfield…

– Într-o oarecare măsură, da. Îmi dau seama că nu am nici o pregătire să conduc o afacere.

– Dacă-mi aduc bine aminte, ai făcut studii de artă în Spania?

– Așa este. Și am învățat să-i iubesc nu numai pe Picasso, Velazquez și Goya ci și inactivitatea. Ieri seară, când m-am întors, eram atât de obosită încât am adormit în fotoliu.

– Nu e nimic surprinzător dacă încerci să concurezi cu domnul Maitland. Șeful are o energie de locomotivă!

Joanna oftă adânc.

– Kirk se gândește numai la munca lui și la cum să mă împingă în brațele tale.

– N-am nimic împotrivă. Deși am mijloacele mele pentru asta…

– A, da? Ce mijloace?

– Mi-ai vorbit odată despre flori și viori… Mă gândeam să-ți fac într-o seară o serenadă. Tu ai putea să-mi arunci de la fereastră trandafiri… sau o găleată cu apă rece, în cap.

– Ești nemaipomenit! exclamă Joanna, izbucnind în râs. Ai reușit să mă faci să-mi uit văicărelile!

– Dar dacă într-adevăr aș veni să-ți fac o serenadă, Joanna, ce-ai face? o întrebă el, luându-i o mână între ale lui.

– Mi s-ar părea absolut romantic, Alfred. Îmi place muzica…

– Dar?…

– N-am spus nici un "dar"! protestă ea.

– Nu, dar l-ai gândit atât de tare, încât l-am auzit.

– Vrei să știi dacă te-aș invita în camera mea? Ei bine…

– Joanna, Alfred!

Kirk îi întrerupse și cei doi își ridicară privirea.

– Sper că totul merge bine?

– Foarte bine. Joanna știe să facă din cea mai mică întâmplare un eveniment.

Privindu-l pe Kirk, Joanna simți că inima începe să-i bată mai tare și că respirația i se accelerează. Două semne incontestabile de dragoste, conform revistei "Super Romance".

– Mă bucur că vă găsesc atât de bine dispuși, spuse Kirk, râzând.

– De ce n-am fi? răspunse Joanna.

– Aseară, totuși, ai adormit în fotoliu!

Kirk o privi pe sub sprâncene. Îmi amintise oare ceva? Sau, și mai rău, reușise să citească în privirile ei că își dorea ca acel sărut să se repete? "Psihologia azi" spunea că ochii sunt oglinda sufletului. "Aș face bine să trag jaluzelele!" își spuse Joanna.

– Eram obosită, dar am avut toată noaptea să mă odihnesc.

– Ai dormit, deci, bine?

– Ca un copil. Dar tu?

Joannei nici nu-i trecea prin minte să-i spună că se frământase în pat ore întregi. Până la urmă, cu puțină perseverență, putea să pară și ea rece și sofisticată întocmai ca Marsha.

– Foarte bine, mulțumesc. M-am obișnuit să adorm, orice s-ar întâmpla. Lipsa somnului poate avea efecte dăunătoare asupra muncii. Distrați-vă bine, în continuare.

Kirk se întoarse și dispăru printre mese. Joanna ar fi vrut să-i arunce paharul cu apă în față.

– Ai auzit, Alfred? Avem ordin să ne distrăm.

Alfred nu-i răspunse imediat. O privea cu un aer gânditor.

– Joanna, ce se întâmplă între voi?

– Ți-am spus: Kirk îmi dă ordine, iar eu trebuie să le ascult. Cred că vrea cu adevărat să mă împingă spre tine.

– Da, și mie mi s-a părut. Dar cred că e altceva la mijloc. Am văzut-o în ochii lui.

– Și ce anume ai văzut în ochii lui?

– Dorință.

Joanna simți brusc că roșește.

– Cum poți să spui așa ceva?

– Se citește în privirea unui bărbat, sau a unei femei. Când două persoane se privesc lung și intens, de obicei înseamnă că între ele există o atracție.

– Ah, cred că mă iei drept o idioată?

– Nu, drept o fată fermecătoare!

Joanna oftă și se hotărî să i se confeseze lui Alfred. La urma urmelor, el era singurul ei prieten din Tupelo.

– Nu știu ce mi se întâmplă. Câteodată am impresia că sunt îndrăgostită de el, altădată felul lui autoritar de a se purta mă enervează atât de mult, încât aș vrea să-l bat. Dar, de cele mai multe ori, plutesc în confuzie. Îmi pare rău că te-am amestecat și pe tine în povestea asta…

– Nu trebuie să-ți pară rău. Astfel te-am cunoscut.

– Ești cel mai bun prieten al meu, Alfred, spuse Joanna, luându-i mâna între ale ei.

Alfred se apleacă și îi săruta vârful degetelor.

– Da, pentru moment… căci deși Kirk Maitland e un adversar de temut, nu renunț la luptă atât de ușor!

– Nu sunt un premiu pe care-l va câștiga cel mai bun! protestă Joanna, râzând.

– Poate că nu te va câștiga cel mai bun, dar cu siguranță ești un premiu. Și unul inestimabil!

Alfred aruncă o privire la ceas și se ridică.

– Trebuie să plec. Rămâne valabil pentru mâine? Voi încerca să fiu irezistibil, îți promit.

Joanna se întoarse în birou debusolată. Alfred era îndrăgostit de ea, ea de Kirk, iar Kirk… Dumnezeu știe pe cine iubea Kirk! În schimb, Joanna avea nevoie să-i dea o lecție. În acea zi se amestecase din nou în viața ei, fără ca ea să-i fi cerut. Pe măsură ce în minte îi încolțea un plan, fața i se lumina, încet, încet de un zâmbet.

Pentru buna desfășurare a planului, trebuia să ajungă la Meadowlane înaintea lui Kirk, așa că plecă de la serviciu cu o oră mai devreme. După o oprire la supermarket, ajunse acasă și se năpusti asupra Rosei.

– Rose, am nevoie de ajutorul tău.

– Voi face tot ce pot, atâta vreme cât e legal și nu contravine ordinelor domnului Maitland…

– Vreau doar ca, înainte să pleci, să pui masa pentru două persoane.

Ai grijă să folosești cea mai frumoasă veselă, argintăria… Avem o invitată.

– Am înțeles. Altceva?

– Nu, asta ar fi tot, răspunse Joanna și începu să caute de zor într-un dulap, de unde scoase o mătură.

– Am măturat deja! exclamă Rose, înțepată.

– Sunt sigură de asta, Rose. Îmi trebuie mătura pentru diseară… Nu te nelinişti, ți-am spus că nu fac nimic împotriva ordinelor lui Kirk!

– Cu tine, nu pot fi niciodată sigură de nimic. E o invitată specială?

– Foarte specială!

– Vrei să rămân să servesc masa?

– Nu, Rose, invitata noastră poate să-și poarte de grijă și singură.

Joanna ieși din bucătărie, lăsând-o pe Rose total deconcertată. Îi luă o oră să se pregătească și, când servitoarea plecă, masa era deja pusă. Imediat ce auzi mașina lui Kirk, Joanna fugi în întâmpinarea lui.

– Ai avut o zi bună? îl întrebă ea.

– Da, mulțumesc. Și masa ta cu Alfred?

– A fost excelentă.

Buna ei dispoziție îi dădu lui Kirk de gândit. Păruse atât de furioasă la cantină, încât Kirk se aștepta să găsească acasă mai degrabă o tornadă.

O luă hotărât de umăr și o conduse în birou, vrând să o întrebe despre ce discutau ea și Alfred când îi surprinsese la

masă. Kirk auzise ceva despre o invitație în cameră. Ce puneau la cale?

Dar când ajunse în birou, renunță. Joanna părea atât de fericită și întâlnirea ei cu Alfred se desfășurase întocmai cum prevăzuse el, așa că de ce să încerce să despice firul în patru?

– Dă-mi haina, îl îndemnă Joanna. De ce nu te-așezi în fotoliu? Trebuie să fii obosit.

Joanna îl răsfăță și-l alintă, iar Kirk se lăsă în voia oboselii. Într-adevăr, era epuizat. De la întoarcerea ei acasă, dormea prost iar serviciul îi solicita mult prea multă energie. De aceea, se așeză fără să se opună în fotoliul pe care Joanna i-l arăta. Joanna se așeză și ea, în fața lui.

– Ești răpitoare în rochia asta, îi spuse Kirk. Pari un înger.

– De unde știi? Ai văzut vreodată îngeri?

– Mai văd câte unul…

Obrajii Joannei se colorară, ceea ce-i făcu o imensă plăcere lui Kirk. Simțea că i se pregătea din nou ceva, dar Joanna era atât de frumoasă, încât puțin îi păsa. De fapt, se simțea și el extrem de bine dispus în acea seară.

– În acest caz, îți va plăcea și invitatul nostru.

– Alfred?

– Alfred nu e un înger!

– Nu, dar are interes să fie cu tine!

– Nu mai fi așa de cicălitor. O vei speria pe Celestine.

– Pe cine?

– Pe invitata noastră, Celestine. De obicei e foarte impasibilă, dar țipetele tale ar speria și o scândură!

– Și unde e această invitată misterioasă?

– În sufragerie.

– Ai lăsat un musafir să aștepte în sufragerie? Unde ți-e capul, Joanna? strigă Kirk, sărind de pe fotoliu.

– Celestine e foarte timidă.

– Sărmana! Să mergem chiar acum în sufragerie!

Kirk o luă de braț și vru să o tragă spre ușă, dar Joanna îl opri.

– Mai întâi, trebuie să-ți spun ceva despre ea. Celestine e nebună după tine. De aceea v-am aranjat o cină romantică în doi.

– Te joci de-a pețitoarea?

– Da.

– Joanna, pot să-mi găsesc invitate și singur!

– Și eu la fel!

– Faci o aluzie la Alfred?

– Exact.

– Bine, vom vorbi despre asta după cină. Să nu mai lăsăm musafira să aștepte.

Kirk se grăbi să ajungă în sufragerie. Când deschise ușa, văzu doar lumânările, care făceau să strălucească argintăria și paharele din cristal. Invitata aștepta, așezată la un capăt al mesei. Deși lui Kirk îi era greu să-i distingă trăsăturile, puținul pe care îl văzu îi confirmă temerile: Celestine era cea mai urâtă femeie pe care o văzuse!

– Bună seara. Numele meu e Kirk Maitland.

Invitata nu răspunse nimic. "Pe deasupra, voi fi nevoit să fac singur conversație toată seara. Începe bine!"

– Joanna nu mi-a spus prea multe despre tine, dar îmi pare bine să te …

Deodată, Kirk se opri. Acum că privirea lui se obișnuise cu penumbra, reușise să vadă clar cine era invitata. Celestine era, nici mai mult, nici mai puțin decât o mătură!

Joanna îmbrăcase mătura într-o rochie largă, pentru a-i da aparența unui corp, și-i pusese o mască din hârtie. O perucă făcea ca acea paiață să semene foarte bine cu un om. Celestine purta chiar și șosete și pantofi!

Înăbușindu-și râsul, Kirk se așeză în fața invitatei sale.

– Cum spuneam înainte să-ți văd fermecătorul chip, mă bucur să te cunosc, Celestine! Dintotdeauna mi-au plăcut femeile de genul tău.

Și Kirk începu să-și taie o bucată de friptură, continuând să vorbească. Joanna asculta, probabil, în spatele ușii. Se aștepta probabil să-l vadă năvălind afară din sufragerie și să înceapă o discuție lungă. Toată farsa aceea îl amuza teribil. De fapt, nu mai văzuse ceva atât de amuzant de câțiva ani buni.

Își ridică paharul și închină un toast în cinstea frumuseții Celestinei.

Afară, pe hol, Joanna începea să-și piardă răbdarea. Urmărise discret reacția lui Kirk, iar aceasta fusese cu totul neașteptată. În loc să izbucnească în râs sau să țipe, se așezase la masă, în modul cel mai natural cu putință și începuse să mănânce. Iar ea, în tot acest timp, aștepta pe hol, murind de foame.

Se apropie de ușă și ciuli urechea la ce se întâmpla în sufragerie.

– Îmi plac femeile care nu fac abuz de alcool, îl auzi spunând pe Kirk. Mai seara trecută, Joanna…

Kirk coborî brusc tonul și Joanna nu mai auzi sfârșitul. Pentru a auzi mai bine, își lipi urechea de ușă. Deodată, își dădu seama că era ridicolă. Kirk, știa, bineînțeles că asculta la ușă și reușise să o păcălească.

Furioasă că îi căzuse în cursă, Joanna se duse în bucătărie. Cu gândul la friptura de vițel, își pregăti, oftând, un sandviș cu șuncă. Kirk se va sătura la un moment dat de acel joc.

Joanna se înșelase. Așteptase o oră în bucătărie, încercând să-și umple timpul cu alte câteva sandvișuri. În casă nu se auzea nici un zgomot. La al patrulea sandviș, se sătură să mai aștepte și merse în sufragerie.

Kirk dispăruse și de asemenea și Celestine. "Ce naiba pune la cale?"

– Kirk? strigă ea.

– Sunt în salon.

Se duse în salon și-l găsi așezat pe canapea citind "Wall Street". Celestine era așezată lângă el.

– Ce-ai făcut în tot acest timp? o întrebă el.

– N-am vrut să vă deranjez.

– Te rog, nu te jena. Timiditatea invitatei noastre e ucigătoare. Nu citește nici măcar ziarul!

– Sărmana! O vei jigni.

– Îi va trece. Eu, în schimb aproape că am făcut un atac de cord când am văzut-o. N-am mai luat niciodată masa cu o femeie atât de urâtă!

Joanna o puse pe Celestine pe un scaun și se așeză alături de Kirk.

– Am înțeles de ce mi-ai pregătit această mică scenă, continuă Kirk. A fost o răzbunare foarte simpatică, pe care am meritat-o.

– Mă bucur că te-ai distrat, spuse Joanna cu amărăciune și, cu gândul la friptura de vițel, înghiți în sec.

– Într-adevăr. Nu m-am mai distrat de mult atât de bine. Îți datorez scuze pentru prânzul cu Alfred: nu aveam dreptul să mă amestec.

– Se acceptă.

– Pentru ca iertarea ta să fie deplină, ce-ai zice dacă te-aș invita la patinoar?

– La patinoar? Tu?

– Ai uitat că eu te-am învățat să mergi pe patine?

– Nu, dar servieta ta e plină de dosare. Nu vreau să te rețin de la lucru.

– De când te-ai întors, am început să mă întreb dacă munca e într-adevăr cel mai important lucru din viață.

Joanna roși de plăcere. Nu-și atingea în felul acela scopul: să-l ajute pe Kirk să se relaxeze?

– Bine! Dar trebuie să te schimbi. N-am văzut pe nimeni patinând în costum!

Patinoarul era practic gol. Kirk se așeză jos în fața Joannei și-i legă șireturile de la patine.

– Îmi amintesc când m-ai adus aici pentru prima oară…

– Și eu.

– E ca înainte, nu-i așa, Kirk?

– Nu cred. Nu putem da timpul înapoi.

– De când ești atât de filozof?

– N-are nimic de-a face cu filozofia. E rezultatul unei experiențe personale.

– Dacă nu poți da timpul înapoi, atunci încotro mergi, Kirk?

– Înainte. Spre un viitor necunoscut și înspăimântător.

– Viitorul n-ar mai fi atât de înspăimântător dacă ai avea pe cineva lângă tine, spuse ea, mângâindu-i obrazul.

– Ce deșteaptă ești! Hai, să mergem, spuse el, ridicându-se.

Joanna ar fi vrut să-l sărute, dar se abținu. Pentru a nu se mai gândi la el, își luă avânt pe gheață. Să patineze era la fel de amețitor ca zborul, iar senzația de libertate pe care o simțea când patina era mai valoroasă decât toate ședințele de psihoterapie de cincizeci de dolari.

Kirk rămase pe margine, fascinat de îndrăzneala partenerei lui.

– Vino! Ți-e frică?

– Nu, dar nu prea am echilibru. N-am mai patinat de secole și nu vreau să ajung mâine la birou cu piciorul în ghips.

– Vino, te ajut eu!

Ținându-se de mână, făcură împreună turul patinoarului, neîndepărtându-se de margine. La al treilea tur, Kirk patina perfect, dar ținea încă mâna Joannei într-a lui.

– Te descurci foarte bine!

– Sunt puțin ruginit, dar îmi revin repede.

În acel moment se schimbă melodia.

– Auzi, Joanna? E valsul patinatorilor! Îți amintești?

– Sigur. Era la aniversarea mea de șaisprezece ani. Tu ai organizat aici o petrecere și am dansat împreună pe acest vals.

Kirk o luă deodată în brațe și începură să danseze. Joannei i se părea că visează. Privirile li se întâlniră. Kirk părea atât de destins, atât de relaxat, deodată!

Atunci, Joanna înțelese, la fel de limpede ca și când careva iar fi șoptit-o la ureche, că îl iubea. Nu putea descrie ce simțea; era un sentiment pe care nici revistele nu știuseră să-l explice. Era pur și simplu minunat!

– Ești fericită? o întrebă Kirk, văzându-i zâmbetul radios.

– Foarte fericită!

– Și eu, fetița mea…

Continuară să danseze până când în patinoar începură să se stingă luminile.

– Trebuie să plecăm.

– Deja?

– Se închide…

– Ar fi amuzant să rămânem închiși pe dinăuntru!

– Ai muri de foame.

– Sunt deja moartă de foame… Hai să ne oprim undeva să cumpărăm ceva de mâncare.

– Ce vrei? Un hamburger? O pizza?

– Nu, vreau cea mai mare prăjitură cu cremă și banane din Tupelo!

Îți amintesc că din cauza Celestinei a trebuit să mă mulțumesc doar cu câteva sandvișuri!

Se opriră deci pe drum și degustară două prăjituri.

Ajungând la Meadowlane, se opriră în fața ușii și își spuseră noapte bună. Kirk o luă în brațe și o sărută pe tâmplă.

– Mulțumesc pentru această seară minunată, spuse el, inspirându-i cu voluptate parfumul.

– Plăcerea a fost de partea mea.

– Pe mâine.

Kirk intră în casă și merse să se închidă în birou. Încântată, Joanna urcă în camera ei, plutind de fericire. Bucuria dură încă o oră, cât Joanna își făcu o baie cu spumă. Spre miezul nopții, Kirk bătu încet la ușa ei.

– Joanna? Dormi?

– Nu, intră.

Kirk deschise și o văzu stând în fața oglinzii, îmbrăcată într-o cămașă de noapte de mătase care i se mula pe corp ca într-o mângâiere. Lui Kirk îi trebui un minut pentru a-și veni în fire.

– Parcă ai fi un înger.

– Mulțumesc. Pentru asta ai venit? îi răspunse ea, zâmbind.

– Nu. Vroiam să aflu ceva. Îl vei invita pe Alfred în camera ta?

– Așadar, mă spionai?

– Neintenționat, îți jur. Am auzit o frântură de conversație fără să vreau.

– Nu, Kirk, nu-l voi invita pe Alfred în camera mea.

Zâmbetul ei în timp ce spunea aceste cuvinte îl întineri cu zece ani.

– Mulțumesc pentru sinceritate, Joanna.

– Nu ai pentru ce, Kirk.

– Noapte bună, fetița mea.

– Noapte bună…

Și imaginea angelică a Joannei îl urmări până când Kirk se cufundă într-un somn liniștit și fără vise.

Capitolul 7

A doua zi, dimineață, când plecară la serviciu, în mașini separate, fiecare zâmbea: Joanna gândindu-se la un articol pe care îl citise într-una dintre revistele lui Kirk, iar Kirk, cu gândul la surpriza pe care i-o pregătea.

Imediat ce ajunse la birou, Joanna reciti articolul și-i împărtăși planul ei lui Karen.

– Propunerea ta e îndrăzneață. Nici măcar unul dintre directorii noștrii nu și-ar asuma o asemenea responsabilitate fără aprobarea domnului Maitland.

– Eu nu sunt director, Karen, sunt proprietar asociat al trustului Deerfield și Kirk m-a rugat să fiu inventivă, iar eu asta fac. Nu crezi că va fi impresionat?

– Aș spune mai degrabă surprins.

– Vom vedea. Merg să vorbesc la departamentul "Personal" și voi hotărî apoi ce voi face.

Joanna ieși din birou în culmea încântării. Se simțea, în sfârșit, utilă. Kirk ieși și el din birou, câteva minute mai târziu.

– Unde e Joanna? o întrebă pe Karen.

– A coborât pentru un moment.

– Bine, când se întoarce spune-i te rog că am plecat la Meadowlane.

Kirk plecă și el, fredonând o melodie.

"Ce zi!" își spuse Karen întorcându-se la dosarele ei.

Joanna era foarte fericită. Reușise să strângă, într-o singură după-amiază, tot ce era nevoie pentru a-și pune planul în aplicare. Dacă planul ei mergea, ar fi putut aduce o adevărată contribuție în afacerile Deerfield, iar Kirk va fi cu adevărat mândru de ea. Joanna își parcă mașina în fața casei și-l văzu pe Kirk ieșindu-i în întâmpinare.

Purta un tricou vechi și pantaloni scurți, decolorați.

– Bună, Joanna.

– Bună, Kirk. De unde-ai scos hainele astea?

– Sunt jalnice, nu? Mi-am dat seama că prin garderoba mea se numără foarte puține haine sport. Astea sunt din vremea liceului!

– Îți vin mult mai bine decât costumul. Karen mi-a spus că ai plecat mai devreme de la birou. Foarte bine. Ai nevoie de odihnă.

– N-am plecat să mă odihnesc. Ți-am pregătit o surpriză. Vino!

Kirk îi întinse mâna și Joanna îl urmă până la scara care ducea spre pivniță. Se simțea de-afară mirosul de proaspăt vopsit.

– Zugrăvești sala noastră de jocuri? Minunat!

– Trebuia. Pereții n-au mai fost curățați de la plecarea ta în Spania.

Kirk zugrăvise un perete în albastru deschis, iar altul în portocaliu. Joanna fu nemaipomenit de încântată.

– E superb! Ai o pensulă?

– Doar nu vrei să zugrăvești îmbrăcată în fusta asta?

– Pot s-o scot! În camera mea, adăugă ea, făcându-i un semn complice cu ochiul.

Câteva minute mai târziu Joanna coborî, de această dată purtând un tricou și o pereche de pantaloni scurți, care mai mult îi scoteau la iveală decât îi acopereau pielea bronzată. Bineînțeles, în avântul ei, tot parchetul se acoperea încet încet de pete, dar părea atât de fericită, încât Kirk se abținu să-i facă observație. Va avea timp mai târziu să angajeze un zugrav adevărat care să repare pagubele.

– Știi ce-ar fi distractiv? îl întrebă ea, deodată. Să pictăm ceva pe perete. Ceva colorat și vesel, cum ar fi clovni, Arlechini... Ceva în genul lui Picasso, în perioada lui de început.

– E o idee bună. Pictează ce vrei pe pereți.

– Copiii vor iubi la nebunie sala asta!

– Care copii?

– Copiii noștri!

Kirk simți că se sufocă.

– Ai noștri?

– Casa asta e a amândurora, nu? Iar eu plănuiesc să fac copii cât mai repede. Tu nu?

– Trebuie să recunosc că nu m-am mai gândit la asta de mult, răspunse Kirk, ușurat.

– Eu m-am gândit. Vreau să am o mulțime de copii. Și sunt sigură că le va plăcea această sală de jocuri tot atât de mult cum îmi plăcea mie, când eram mică.

Deodată, Kirk se simți bătrân. Joanna va avea, într-adevăr, mulți copii: era tânără și plină de energie. Dar lui i se arătase ocazia, iar el o ratase. Deodată, ceea ce tocmai începuse să facă i se păru o încercare inutilă de a-și uita cei treizeci și patru de ani.

– E târziu. Mă duc să mă pregătesc pentru cină, spuse el, lăsând din mână pensula pe care tocmai o luase.

– Stai puțin, ai vopsea pe obraz.

Kirk izbucni în râs.

– Uită-te mai bine la tine! Parcă-ai fi căzut în găleata cu vopsea…

Joanna se privi. Era plină de pete albastre și portocalii.

– De ce nu mi-ai spus?

– Te simțeai atât de bine, încât n-am vrut să-ți stric distracția. Nu-ți face griji, se curăță cu apă rece.

Joanna încercă să se spele, în timp ce Kirk punea la loc gălețile cu vopsea.

– Nu se ia, Kirk! O să fiu plină de pete până la sfârșitul vieții!

Kirk luă o cârpă și, înmuind-o în apă, începu să frece cu ea brațul Joannei.

– Vezi, n-ai niciodată răbdare! E de-ajuns să speli cârpa des.

Kirk i-o întinse, dar Joanna scutură din cap.

– Nu, continuă tu! Eu mai rău o s-o întind.

Să-i curețe vopseaua de pe mâini și din palme nu reprezenta o problemă, dar când trebui să o spele pe gât, Kirk înțelese că mergea pe teren minat. Trebui să facă eforturi uriașe pentru a se concentra asupra petelor de vopsea și nu asupra pielii ei catifelate. După ce-i curăță și picioarele, era epuizat.

– Nu mănânc cu tine în seara asta, spuse el, ridicându-se.

– Dar ai spus…

– Știu, dar trebuie să mă întorc la birou și să-mi iau câteva dosare . De fapt, cred că voi rămâne acolo pentru a recupera timpul pierdut.

Joanna nu-l revăzu decât a doua zi dimineață. Ajunsese mai devreme pentru a-și realiza planul, de aceea ea fu cea care îl întâmpină, de această dată.

– Ai venit devreme, exclamă Kirk, când o văzu.

– Am și eu o surpriză pentru tine.

– Sper că n-ai zugrăvit biroul în portocaliu!

– Nu. Mai așteaptă zece minute, să sosească angajații și vei vedea.

– Bine. Cheamă-mă când va fi gata.

La ora nouă fix, Joanna trecu prin toate birourile pentru a-și pune în funcțiune surpriza. Apoi, luându-l de mână pe Kirk, îl duse în atelier.

– Sunt sigură că-ți va plăcea, spuse ea, misterios.

Kirk, "auzi" surpriza, înainte de a o vedea. Pe culoar răsuna un ritm de rock-and-roll.

– Ce vrea să însemne asta?

– Am citit într-una dintre revistele tale că există o legătură între muzică și productivitate. Așa că m-am hotărât să încerc. Ce părere ai?

Joanna deschise ușa și Kirk văzu un cu totul alt atelier. Angajații, decorul, mașinile erau aceleași, dar ceva se schimbase. Majoritatea angajațiilor zâmbeau și unii chiar se legănau pe scaun în timp ce lucrau.

Prima lui reacție fu să dea imediat ordin să se oprească muzica, dar, văzând zâmbetul de pe fața Joannei, se abținu de la orice comentariu nepoliticos.

– E… ceva nou.

– Înainte de a alege muzica, am făcut un sondaj printre angajați.

– Vrei să spui că ai instalat boxe în toată clădirea?

– Bineînțeles.

Și Joanna îl trase după ea, în celelalte încăperi, continuând să-i explice.

– Lui Alfred și colegilor lui le place muzica clasică. Au ales Brahms și Beethoven. Angajații de la marketing preferă jazul. Cât despre cei de la asamblare, au ales country, și alte stiluri lacrimogene în genul cow-boy.

– Înțeleg, spuse Kirk, total depășit de situație.

Imediat, zâmbetul de pe fața Joannei dispăru.

– Nu-ți place ideea mea?

Inima lui Kirk se strânse. Ce egoist era! Se opri și o luă pe Joanna de umeri.

– Vrei să spui că ai făcut toate astea pentru mine?

– Da, m-am gândit că ar fi bine pentru companie, dar am realizat-o mai ales pentru tine. Vroiam să vezi…

– Ce?

– Că nu suntem atât de diferiți. Că pot să fiu și eu utilă.

– Joanna! strigă el, luând-o în brațe. Te rog, nu încerca să te schimbi niciodată pentru nimeni și cu atât mai puțin pentru mine. Ești perfectă așa cum ești.

– Kirk…

– Domnule Maitland! se auzi deodată în spate o voce de femeie. Secretara dumneavoastră mi-a spus să vă aștept în birou, dar am preferat să vă caut.

În fața lor stătea o femeie de patruzeci de ani. Kirk îi dădu drumul Joannei, ținându-i în continuare o mână pe umăr.

– Iar ea e verișoara dumneavoastră, micuța Joanna! Ce mare te-ai făcut! exclamă femeia și-i întinse lui Kirk mâna plină de diamante.

Joanna remarcă tonul insistent cu care aceasta pronunțase cuvântul "verișoară".

– Bună, Gracelyn. Joanna, ți-o amintești pe Gracelyn Phillips, nu-i așa? Ea conduce majoritatea acțiunilor de caritate din Tupelo. Ce putem face pentru tine, Gracelyn, eu și verișoara mea prin alianță?

Replica lui Kirk era binemeritată, se gândi Joanna, mulțumită.

– Am venit pentru o cauză nobilă. Știu că ești la fel de generos ca bunicul tău, când e vorba de a oferi o mână de ajutor aproapelui nostru.

Merseră toți trei în biroul lui Kirk și căzură de acord asupra sumei pe care trustul Deerfield trebuie să o doneze orfelinatului din Tupelo. Joanna constată cu mândrie că părerea ei fusese ascultată și că decizia o luaseră împreună. Nu cumva lucrurile începeau să se schimbe?

După ce Gracelyn ieși cu cecul, Kirk se întoarse spre ea.

– Nu ne-am terminat discuția…

– Așa e, Kirk.

Digresiunea creată de Gracelyn îl făcuse să vadă situația mai limpede. Căsătoria ratată cu o femeie mai tânără decât el îi oferise o lecție: nu o va sufoca niciodată pe Joanna, așa cum făcuse cu Belinda.

– Sunt mândru de tine, pentru că ți-ai asumat o asemenea responsabilitate. Vom stabili utilitatea ei mai târziu, după ce va fi dat roade.

– Mi se pare un răspuns rece și profesional, exclamă Joanna, puțin jignită.

– Profesional?

– Da! Eram cei mai buni prieteni din lume și acum totul pare că s-a schimbat.

– Schimbarea nu e neapărat un lucru rău, Joanna.

– Nu, dar câteodată e greu de îndurat.

Joanna se ridicase și privea îngândurată pe geam. Văzând-o atât de tulburată, inima lui Kirk se strânse. Nu vroia decât un singur lucru: să o ia în brațe și să o alinte pentru a face ca pe buzele ei să reapară acel zâmbet minunat. Dar, așa cum spusese, lucrurile se schimbaseră.

Relația lor nu mai era aceeași, iar Kirk nu-și mai putea permite gesturi de afecțiune.

– Da, fetița mea, câteodată e foarte greu de îndurat.

– De ce-mi spui așa?

– Întotdeauna ți-am spus "fetița mea".

– Dar nu în felul ăsta. Pronunți cuvintele cu o intimitate care înainte nu exista.

– Ți se pare!

– Mi se pare, într-adevăr?

– Da.

Kirk ura să mintă. Întotdeauna încercase să fie sincer, dar de când se întorsese Joanna, relația lor părea clădită pe minciună. Minciună să susțină că nu o dorea; minciună să se poarte ca și când totul era ca înainte; minciună, în sfârșit să spună că accepta ca Alfred să-i facă Joannei curte, în timp ce tot ce vroia era să-i tragă lui Alfred un pumn în figură.

Kirk deschise nervos un dosar și-și plecă privirea.

– Dacă nu mai ai nimic să-mi spui, am de lucru…

– Și eu.

O văzu cu coada ochiului cum se îndepărtează cu un pas demn spre ușă. Nici Grace Kelly nu ar fi mers cu o asemenea mândrie. Joanna se maturizase de când sosise la Meadowlane, iar aceasta era schimbarea cel mai greu de acceptat.

Kirk se întoarse acasă aproape de miezul nopții și, constatând că Joanna deja se culcase, mulțumi din suflet Cerului pentru această favoare.

Ar fi fost incapabil să o vadă și să n-o atingă.

Deși avu o noapte agitată, sâmbătă se trezi devreme. Simțea o nevoie presantă de a face ceva, pentru a nu mai fi prizonierul acelor gânduri. În timp ce se îmbrăca, ciuli de mai multe ori urechea spre camera Joannei. Se trezise? Auzea cumva pașii ei pe parchet? Sau apa de la baie curgând? Dar casa rămânea cufundată în tăcere. Joanna încă mai dormea.

Kirk și-o imagină stând în pat, cu părul blond răsfirat pe pernă, cu genele lungi acoperindu-i ochii și atingându-i pielea ca mătasea. Trebui să facă un efort supraomenesc pentru a nu urca în camera ei s-o privească. Ar fi vrut atât de mult să fie prima persoană pe care Joanna o vedea, motivul primului ei zâmbet…

"Ce idiot!" își spuse el. Apoi îmbrăcă în grabă un tricou, luă micul dejun și dispăru în pivniță.

Joanna se trezi târziu. Imediat, își puse capotul și se duse să-l caute pe Kirk. Îl găsi, în cele din urmă, în pivniță, zugrăvind.

– Vrei să te ajut? îl întrebă ea.

– Nu.

Kirk aruncă o privire spre ea și-i văzu picioarele dezgolite apărând din când în când de sub capot. Asta cu siguranță că nu-l va ajuta să se calmeze!

– Nu te apropia.

– De ce?

"Pentru că te doresc atât de mult încât aș fi în stare să năvălesc asupra ta."

– O să te murdărești.

– Nu trebuie să fii atât de feroce. Dacă e pentru dezordinea pe care am creat-o ieri…

– Asta este. E unul dintre lucrurile care îndepărtează.

Kirk părea atât de indignat, încât Joanna nu mai insistă. Se duse în bucătărie și, în timp ce-și lua micul dejun, începu să reflecteze. Ce se întâmpla cu ei? Dragostea pentru Kirk îi aducea o bucurie imensă pe care vroia s-o împartă cu el, dar Kirk părea că ridică neîncetat ziduri între ei. Trebuia totuși să existe o modalitate de a le dărâma. În orice caz, Joanna nu avea de gând să se dea bătută, înainte de a-și fi epuizat toate forțele.

Vremea era superbă, așa că se hotărî să stea la soare pe marginea piscinei. Întinsă pe un șezlong, în costumul de baie, se lăsă nestingherită în voia gândurilor. În reviste scria că dragostea învinge orice. Evident, jurnaliștii nu-l cunoșteau pe Kirk, care era omul cel mai încăpățânat din câți existau. Când Kirk lua o hotărâre, nimic nu-l mai putea face să și-o schimbe. Spre exemplu, trăsese, probabil, concluzia că o căsătorie cu o femeie mai tânără nu putea aduce decât necazuri. Iar Joanna trebuia acum să-i demonstreze contrariul…

– Cum e la soare?

La auzul vocii lui, Joanna tresări. Kirk stătea pe marginea piscinei și, cu pielea bronzată, Joannei aproape că-i venea să-l mănânce.

– Nemaipomenit. Vrei să mi te alături?

Kirk se așeză pe șezlongul alăturat, fără să o părăsească din priviri. Joanna purta un costum de baie, cumpărat de la Costa Brava, care-i dezvăluia generos formele. Privirea lui Kirk era atât de senzuală, încât fata roși până la vârful urechilor.

– Iartă-mă pentru ce s-a întâmplat ieri, la birou, și azi, în pivniță, spuse el.

– Nu-i nimic…

– Ba da. În ultima vreme, comportamentul meu față de tine a fost mai mult decât nedemn și trebuie să-mi cer scuze.

– Nu, deloc, te-ai purtat minunat! Pur și simplu lucrezi prea mult.

– Știu, tot datorită ție. Dar asta nu-mi scuză atitudinea. Nu trebuie să-mi las problemele personale să ne influențeze relația. Țin mult la tine, Joanna și pentru nimic în lume n-aș vrea să te pierd.

– Nu mă vei pierde niciodată, Kirk, spuse ea cu blândețe.

– N-aș vrea să pierd prietenia noastră, se corectă el repede. Poate ar fi trebuit să-ți spun că sunt mândru de ce ai făcut pentru Deerfield Manufacturing. Proiectul tău e inovator și are toate șansele să meargă.

– Crezi?

– E posibil.

Dacă i-ar fi spus-o altcineva, Joanna ar fi luat-o ca pe o încurajare vagă. Dar, din partea lui Kirk, era deja o certitudine. "E posibil… Dacă i-am câștigat respectul, îi pot câștiga și dragostea."

– Kirk, vrei într-adevăr să-ți împărtășesc toate planurile mele?

– Desigur.

– Le-am auzit vorbind pe femei la fabrică. Știi că multe dintre ele nu au cu cine să-și lase copiii?

– Da, știu.

– Nu te-ai gândit niciodată că s-ar putea găsi o soluție chiar în interiorul întreprinderii?

– Nu, dar pare interesant.

– E mai mult decât interesant, Kirk. Dacă femeile sunt eliberate de această grijă, vor lucra mai eficient.

– De acord. Vom analiza problema luni, la birou. Sunt foarte mândru de tine, Joanna. Nu mai ești fata care privea de sus tot ce se întâmplă la Deerfield Manufacturing.

– Nu mai sunt o fată, Kirk. Sunt femeie…

– E un fapt peste care nu mai pot să trec deloc cu vederea.

Privirea lui Kirk în timp ce îi spunea aceste cuvinte îi încălzi Joannei inima. Dacă și-ar fi ascultat instinctul, Joanna s-ar fi ridicat și l-ar fi sărutat. Dar știa care ar fi fost reacția lui. "Fiecare lucru la vremea lui."

Luă sticla cu ulei de plajă și începu să-și ungă brațele.

– E ceva ce nu merge? o întrebă el.

– Nu. De ce?

– Se citește pe fața ta.

– În cazul ăsta, ar trebui să învăț să nu mai fiu atât de transparentă.

Își masa liniștită umerii. Deodată, Kirk fu gelos pe acea sticlă de ulei. Ce deliciu ar fi fost să fie atât de aproape de pielea ei!

– Joanna?

Joanna își ridică privirea și pe sân îi căzu o picătură de ulei. Kirk simți brusc nevoia s-o întrebe ce părere avea despre el. "Crezi că sunt prea bătrân? Prea bătrân pentru tine sau prea bătrân în general?" striga o voce în interiorul lui.

Jenat de propriile gânduri, își întoarse privirea.

– Am fost întotdeauna sinceri și cinstiți unul cu altul. Dacă ai vreo problemă, aș vrea să vorbești cu mine despre asta.

– Nu pot, Kirk. Am înțeles că unele probleme nu le poți rezolva decât singur. Și că pe altele nu le poți rezolva deloc.

– Orice problemă are o rezolvare.

– Crezi?

– O credeam până cu puțin timp în urmă, recunoscu el.

Se priviră în tăcere câteva clipe, apoi Joanna luă deodată sticla de ulei și i-o întinse.

– Vrei să mă masezi pe spate?

Kirk o unsese de multe ori cu ulei, așa că luă sticla fără să se gândească. Dar imediat ce-i atinse pielea, un fior îi străbătu tot corpul, și mâinile începură să-i tremure. "Trăiește clipa prezentă-vei avea timp mai târziu să te gândești la consecințe", îi șoptea o voce răuvoitoare. Și, pentru prima oară în viață, Kirk o ascultă și masă plin de senzualitate spatele Joannei.

– Hmm! Nimeni nu se pricepe la asta mai bine decât tine. Vrei să mă ungi și pe picioare?

Dacă să-i maseze spatele fusese un deliciu, să continue cu picioarele fu o tortură dulce. Un milion de gânduri pe care nu le putea mărturisi îi năvăleau în minte și Kirk aproape că-și pierdu mințile.

– Drace! strigă el și se ridică în picioare.

– Unde te duci?

– În pivniță. Trebuie să sparg ceva cu ciocanul!

– Vin să te-ajut.

– Nu, vreau să fiu singur, spuse el și dispăru în casă.

După o baie în piscină, Joanna plecă la cumpărături. Cumpărăturile o ajutau să nu se mai gândească la nimic și să nu se mai lamenteze. Să se lamenteze nu era tocmai activitatea ei preferată și, în orice caz, nu ar fi ajutat-o cu nimic. De aceea, se abandonă plăcerii de a umbla prin magazine și de a proba și cumpăra rochii de vară. Când se întoarse la Meadowlane, portbagajul mașinii era plin.

Kirk o aștepta în birou.

– Joanna, poți să vii puțin, te rog?

Joanna se așeză în fața lui și-i privi trăsăturile trase.

– Ești epuizat, Kirk. Ce-ai făcut în pivniță? Nu cumva ai dărâmat pereții cu ciocanul?

– Nu, a trebuit să trec pe la birou și să rezolv câteva lucruri. Mâine plec în Atlanta. O fabrică de-a noastră are o problemă și are nevoie de prezența mea acolo.

– Nu e prea brusc, Kirk?

– Ba da, dar trebuie să merg. N-am uitat proiectul tău cu grădinița și chiar am făcut o mică anchetă. Despre asta vroiam să-ți vorbesc.

Căzură de acord să instaleze grădinița într-o sală nefolosită de la etajul doi, iar Kirk îi dădu mână liberă să acționeze cum vroia.

***

A doua zi dimineață, în timp ce Joanna încă mai dormea, Kirk plecă, lăsând o listă de telefoane la care putea fi găsit în caz de urgență.

Timp de trei zile, Joanna se învârti în casă ca un leu în cușcă.

– Nu-mi place să te văd așa. Mai bine o sun pe domnișoara Sophie, îi spuse Rose.

– Mătușa Sophie nu mă poate ajuta cu nimic. În plus, e plecată la casa ei din Maoue.

– Atunci, o voi suna pe Janet.

La auzul numelui mamei ei, Joanna tresări. Oare unde era în acel moment? La Roma? La Paris? La Londra? Ultima oară promisese de la ea o vedere în urmă cu câteva luni. Va veni, dacă Rose o va suna? Îi va păsa de problemele fiicei ei? Probabil că nu. Atunci, era mai bine să nu se gândească.

– Nimeni nu mă poate ajuta cu nimic.

– Domnul Kirk ar găsi imediat o rezolvare. Nu l-am văzut niciodată dându-se bătut în fața unei probleme.

– Așa e, Rose, ai dreptate! spuse ea, înviorată. Trebuie să am puțină răbdare. Îți mulțumesc!

După discuția cu Rose, gândurile negre o părăsiră. Niciodată nu mai pierduse atâta timp plângându-și de milă. În reviste, se spunea că drumul pe care îl urmează dragostea e imprevizibil; dar cine și-ar fi închipuit că a iubi poate aduce atâta suferință?

Din acel moment, Joanna se dedică muncii. Grijile nu trebuia0 s-o facă să-și uite proiectul, care avea să aducă ușurare atâtor mame.

Într-o seară, pe când picta flori și fluturi pe pereții din grădiniță, Alfred veni să-i facă o vizită.

– Ești foarte frumoasă vopsită în roz, îi spuse el, atingându-i ușor obrazul.

Joanna luă repede o cârpă și începu să se șteargă pe față.

– Mă bucur că te văd, Alfred.

– Și eu. Ce-ai făcut în ultimile câteva zile? De fiecare dată când te sunam acasă, mi se spunea că ești la birou, iar când te sunam la birou, aflam că ești la grădiniță. Dacă n-aș fi fost atât de sigur de șarmul meu, m-aș fi simțit neglijat și abandonat. Oricum, mi-ai lipsit, Joanna.

– N-aș fi vrut să te simți astfel, Alfred.

– Ce serioasă ești! De ce nu mai glumești ca înainte? S-a întâmplat ceva?

Joanna își lăsă jos pensula și se așeză pe o bancă.

– Ai timp și chef să te așezi lângă mine și să-mi asculți confidențele?

– Mai întrebi? Haide, spune-mi ce te îngrijorează!

– M-am îndrăgostit.

– Te cred. Ar trebui să-ți vezi figura, în acest moment. E ceea ce numesc poeții o față strălucitoare. Pot să știu dacă fericitul ales sunt eu?

– Nu, Alfred, ești atât de drăguț, încât aș fi vrut să fii tu!

– Hm! Aveam de câteva zile senzația că nu mă număr printre planurile lui Cupidon. De când am luat masa la cantină, ca să fiu mai exact.

– M-am îndrăgostit de Kirk.

– Mă temeam. E o persoană integră. Un om bun și curajos.

– N-am vrut să te rănesc.

– Știu. Și nu cred că m-ai rănit mortal

– În orice caz, nu sângerezi!

– N-aș îndrăzni să sângerez în viitoarea ta grădiniță! Îți urez toată fericirea din lume alături de Kirk.

– Din păcate, e prea devreme pentru asta. Kirk nici măcar nu știe că-l iubesc și nu mi-a spus niciodată că e îndrăgostit de mine. De fapt, cred că simplul gând îl îngrozește.

– Dumnezeule! Trebuie să fii de fier pentru a-ți rezista ție, Joanna!

– Câteodată, așa e Kirk-un om de fier… Acum e în Atlanta și n-am mai primit vești de la el de-o săptămână.

– Ești sigură că îl iubești?

– Da. Mi-a luat ceva vreme să înțeleg, dar acum sunt sigură: îl iubesc pe Kirk cum n-am mai iubit pe nimeni altcineva…

– Atunci, ascultă-mi sfatul, Joanna: fă tot ce e în puterea ta pentru a-l cuceri. Dragostea e un sentiment minunat, dar rar. Nu-l lăsa să-ți scape.

– Mulțumesc, Alfred! exclamă ea, luându-i mâinile într-ale ei.

– Pentru asta sunt prietenii: pentru a da sfaturi bune. Când dau sfaturi, am impresia că sunt înțelept și indispensabil!

– Așa și ești, Alfred, crede-mă.

– Luăm mâine prânzul împreună? Ca prieteni?

– De acord. Ca prieteni.

***

Zilele treceau și Joanna nu primea nici un semn de viață de la Kirk. De fiecare dată când trecea prin fața telefonului, îi adresa câteva semne vrăjitorești învățate în Spania.

– Sună odată! De ce nu suni?

Dar incantațiile rămâneau zadarnice. Joanna se hotărî să devină membră a Asociației Prietenii Animalelor, în parte pentru a apăra drepturile ființelor necuvântătoare, în parte pentru a-i face pe plac lui Kirk, dar mai ales pentru a face ca timpul să treacă mai repede.

Într-o seară de marți, când se pregătea să plece la prima ei ședință, în sfârșit, telefonul sună.

– Kirk?

– De unde știai că sunt eu? se auzi o voce surprinsă la capătul firului.

– Am simțit. Mi-a fost dor de tine, Kirk.

Timp de câteva clipe, Kirk tăcu.

– Și mie mi-a fost dor de tine, fetița mea.

– Când te întorci acasă?

Din nou, câteva momente de tăcere.

– Nu încă. Peste cel puțin două săptămâni. Mâine plec la Charleston. Cum n-am mai vorbit de mult personal cu directorii noștri, am hotărât să fac un tur al fabricilor.

Vestea o făcu pe Joanna să pălească. Strânse firul telefonului de parcă ar fi vrut să-l rupă.

– Joanna? Ești acolo?

– Da, reuși ea să îngâne.

– Cum merg lucrurile la grădiniță?

– Se va deschide peste o zi sau două.

– Iată o veste bună. Îmi închipui că ești foarte ocupată, continuă el după o scurtă pauză.

– Așa este. Mai ies din când în când.

– Cu Alfred?

– Nu-ți mai pierde timpul împingându-mă spre el. Îmi place mult Alfred, dar nu mă voi îndrăgosti niciodată de el. De altfel, știe și el asta.

– Crede-mă, Joanna, să te împing spre el e ultimul lucru pe care-l doresc.

– Atunci, de ce m-ai întrebat?

– Dacă aș ști răspunsul, aș fi primul care s-ar speria.

– De-asta rămâi atât de mult timp departe de Meadowlane?

– În parte, da. Trebuie să fac aceste inspecții, dar aveam nevoie și de timp pentru a lămuri câteva probleme personale.

– Cu Marsha?

– Nu, în nici un caz! strigă el, indignat.

– Nu țipa, aud bine.

– Ești atât de tânără și de inocentă, Joanna…

– A fi tânără și inocentă nu e o crimă, Kirk. Dar a fi încăpățânat, poate fi.

– Cine e încăpățânat?

– Tu!

După un nou moment de tăcere, Kirk își drese vocea.

– N-am sunat să mă cert cu tine.

– Nici eu nu vreau să mă cert cu tine, Kirk.

– Păreai atât de fericită când ai ridicat receptorul… Ce s-a întâmplat, Joanna?

– Ce s-a întâmplat cu noi, Kirk?

– Dacă aș ști, nu m-aș mai afla acum în hotelul ăsta deprimant din Atlanta.

– Te simți singur?

– Da, foarte singur. Nu știam ce înseamnă singurătatea înainte să te întorci tu acasă. Îmi lipsește râsul tău, Joanna. Și îmi lipsesc cuvintele de jargon pe care le folosești când crezi că nu te înțeleg.

– Pot să vin la Charleston, dacă vrei. Am putea termina inspecțiile împreună.

– Nu, nici vorbă de asta. Știu că sunt autoritar, dar nu te pot lăsa să vii aici.

Joannei îi venea să plângă. În ea se amesteca mânia, dragostea și frustrarea, încât nu mai știu ce să spună.

– Nu te supăra. Nu vreau să-ți fac nici un rău, Joanna.

– E un risc pe care sunt gata să mi-l asum.

– Nu te voi lăsa să faci asta. Pe curând, fetița mea.

Înainte ca Joanna să mai poată spune ceva, Kirk închise. Joanna rămase un moment nemișcată, cu receptorul în mână, încercând să înțeleagă ce se întâmpla cu ea. Dragostea avea, într-adevăr, și aspecte imprevizibile.

Și unul dintre ele, pe care Joanna nu-l mai cunoscuse până atunci, era durerea.

Se duse repede să se îmbrace pentru a nu întârzia la ședința Asociației Prietenilor Animalelor, dar când ajunse la Bel Air Center, aceasta deja începuse. Și, culmea ghinionului, cea care o prezida era Marsha Holmes. După telefonul lui Kirk, vederea Marshei era o insultă.

Pentru un moment, Joanna se gândi să se întoarcă la Meadowlane. "Capul sus! O Deerfield nu abandonează lupta atât de ușor!" o îndemnă conștiința. Că era vorba de Kirk sau de Asociația Prietenilor Animalelor, nu se va declara învinsă înainte de a fi luptat. Chiar dacă îi va trebui o viață întreagă, tot îl va cuceri pe Kirk Maitland. Și dacă va reuși să facă asta înainte de Crăciun, se va strădui să o tolereze chiar și pe Marsha…

Ocupă un loc în fundul sălii și începu să asculte proiectele Asociației pe care Marsha le expunea. Cu cât aceasta vorbea, cu atât Joanna se simțea mai meschină. Marsha era o femeie extraordinară cu care, dacă n-ar fi existat gelozia, Joannei i-ar fi plăcut să se împrietenească. "Fără îndoială, gelozia e un sentiment negativ. E timpul să mă port ca o persoană matură!"

După ședință, Marsha veni spre ea.

– Îmi pare bine că te văd, Joanna. Sper că discursul meu nu te-a plictisit prea tare…

– Nu, dimpotrivă. Mi-am dat seama că intrarea mea în Asociație a fost o idee bună.

– Avem nevoie de oameni ca tine, în acest moment. Asociația trebuie să strângă o sumă mare de bani pentru

refacerea adăposturilor pentru câini. Cele actuale sunt perimate și neadaptate condițiilor de iarnă.

– Cu ce v-aș putea ajuta?

– Asta e ce vreau să aud din gura tuturor membrilor! Mâine, comitetul însărcinat cu acest proiect se reunește la mine acasă. Vrei să ni te alături?

– Cu mare plăcere.

Înainte de a pleca, Marsha îi dădu o carte de vizită.

Casa Marshei era construită din lemn și piatră și se afla în mijlocul unei pădurici de pini. "Modernă și elegantă, întocmai ca proprietara", se gândi Joanna când sosi. Gelozia amenința să iasă din nou la suprafață, dar Joanna făcu un efort și o înăbuși.

Marsha veni și-i deschise.

– Ce punctuală ești! Trebuie să fie o trăsătură de familie.

– Eu și Kirk suntem rude prin alianță, îi atrase atenția Joanna.

– Da? Nu știam.

Niciodată Marsha nu-i se păruse atât de frumoasă, atât de sigură pe ea. Calități pe care Kirk le aprecia cu siguranță. Iar Joanna trebuia să fie sinceră și să admită că-l înțelegea.

– E o vreme îngrozitoare afară. Dă-mi haina, o îndemnă amfitrioana.

Joanna își dădu jos impermeabilul și i-l întinse Marshei. Aceasta deschise un mic șifonier în care era deja agățat un palton negru și sobru ca însuși cel care îl purta: Kirk Maitland.

Joanna îl recunoscu imediat: i-l cumpărase chiar ea de la Paris și i-l trimise de Crăciun.

Văzându-i surpriza, Marsha declară cu nonșalanță:

– Paltonul lui Kirk!

– L-am recunoscut.

– Știu.

Timp de o clipă, cele două femei se priviră în tăcere. Joanna tocmai primise dovada că Kirk se simțea la Marsha ca acasă. Marsha se pregătea să spună ceva, când soneria sună. Membrii comitetului începeau să sosească.

Marsha conduse ședința cu o măiestrie demnă de admirație. Prevenitoare și politicoasă, ajunse repede la punctele esențiale și tot atât de repede îi făcu pe ceilalți să stabilească un proiect, să-și definească obiectivele și să aleagă o metodă. Chiar și tartinele pe care le făcuse erau delicioase. "E superfemeia în persoană!, se gândi Joanna. Niciodată nu voi putea fi ca ea."

Dar își dorea asta cu adevărat? Să rămână o simplă femeie avea și aceasta avantajele ei: unul dintre ele ar fi fost că îi era permis să greșească.

La sfârșitul ședinței, în timp ce Joanna se pregătea să plece, Marsha o opri.

– N-ai vrea să rămâi să bei o cafea?

– Ba da. Cu plăcere.

Așa că, în ciuda dorinței de a fugi cât mai repede din acea casă în care Kirk își lăsa paltoanele, Joanna rămase în salon, în timp ce Marsha îi conducea la ușă pe ceilalți invitați. Câteva minute mai târziu, amfitrioana se întoarse în salon cu două cești de cafea în mână.

– Mulțumesc că ai rămas, Joanna. Voi trece direct la subiect. Nu vreau ca o mică neînțelegere să afecteze prietenia noastră viitoare.

– Te referi la paltonul lui Kirk?

– Exact. Mă bucur că nu te-ai prefăcut că nu înțelegi. Aș fi fost dezamăgită. Kirk e mereu foarte direct și mă așteptam ca și tu să fii la fel.

– Cât despre palton, nu e nici o problemă! Recunosc că m-a surprins să-l văd aici. Dar ce se întâmplă între tine și Kirk nu mă privește.

– Eu și Kirk suntem doar prieteni, Joanna. Între noi s-a înfiripat o prietenie sinceră, bazată pe discuții lungi și pe umor, căci Kirk are mult umor. N-am vrut niciodată ca între noi să existe altceva și invers. Am suferit amândoi de pe urma unor căsnicii ratate și acum vrem să ne dedicăm carierei. Kirk și-a lăsat paltonul aici acum câteva săptămâni. Era un week-end ploios, iar el părea preocupat. Nu mi-a spus ce-l frământa, și nici eu nu l-am întrebat. Așa e prietenia noastră.

– E ciudat că nu a venit să-l ia înapoi… remarcă Joanna.

– Nu chiar. Kirk lucrează mult. L-am sunat să-i spun că l-a uitat aici iar el a răspuns că va veni să-l ia într-una din zilele astea. Dar cu programul lui, ca și al meu de altfel, ziua aceasta ar putea fi peste un an.

– Mulțumesc pentru franchețe, Marsha, spuse Joanna, ridicându-se. E o metodă bună pentru a începe o prietenie.

– Și eu cred la fel, Joanna. Ai un zâmbet minunat. Nu e de mirare că Kirk nu face decât să vorbească despre tine.

– Vorbește despre mine? întreabă Joanna, surprinsă.

Cele două femei ajunseră la ieșire. Marsha deschise șifonierul și scoase din el două paltoane: pe cel al Joannei și pe cel al lui Kirk.

– Da. Spune că în zilele cu ploaie toți îngerii se apleacă deasupra curcubeului pentru a-ți vedea zâmbetul.

– Kirk nu spune niciodată cuvinte atât de poetice!

– În legătură cu tine, spune. Vorbește mult despre tine și cu mândrie, ca și cum el ar fi fost cel care te-a făcut să fii astfel.

– Nu are pe de-a-ntregul dreptate, dar a avut grijă de mine de când aveam trei ani.

– Se pare că are vocație pedagogică… Ia, te rog, și paltonul lui. Cine știe când va mai trece pe-aici…

Afară era deja întuneric și ploaia se oprise. Joanna se urcă în mașină, cu paltonul lui Kirk sub braț. Când fu sigură că nu o mai vedea nimeni, îl trase lângă ea și-i inspiră adânc parfumul. Mirosea încă a Kirk, a aer proaspăt și verdeață, ca mirosul pădurii după ploaie.

– Întoarce-te, Kirk! Întoarce-te…

Capitolul 8

După ce plecă din Atlanta, Kirk nu o mai sună pe Joanna. Știa că nu-i va mai putea auzi vocea fără să se întoarcă la Tupelo cu primul avion. De asemenea, știa că nu trebuie să se întoarcă acasă înainte de a-și fi pus ordine în gânduri.

Ce atitudine trebuia să adopte față de ea? Să o lase să plece, i-ar fi frânt inima. Să o țină lângă el, ar fi fost o tragedie. Avea încă vii în amintire chipurile pe care ea și Belinda se supuseră reciproc. Și din ce motiv? Diferența de vârstă! Nu avea dreptul să o atragă pe Joanna într-o viață de coșmar.

La plecarea din Charleston, o furtună cumplită se dezlănțui deasupra orașului și întârzie zborul cu trei ore. Kirk așteptă răbdător, fericit să vadă că natura era la fel de răvășită ca inima lui. În timp ce rafalele de ploaie se abăteau cu furie asupra aeroportului, cântări avantajele și dezavantajele unei căsătorii cu Joanna. Dezavantajele fură de departe mai numeroase… Concluzia se impunea: trebuia să renunțe la ea.

Când sosi momentul să se îmbarce, Kirk își simțea inima rea. Gata cu săruturile pasionale, cu serile la patinoar, cu partidele de baschet sub clar de lună…

Avionul se ridică deasupra norilor, acolo unde nici măcar păsările nu ajung. Dar sufletul lui Kirk cobora în infern…

Se întoarse la Tupelo fără să anunțe pe nimeni. Avionul ateriza la patru și jumătate, aproape ora de închidere a birourilor, dar Kirk închirie o mașină și se duse direct la birou. Așa cum se temea, Joanna se afla încă acolo.

Stătea în picioare, printre copiii de la grădiniță. Când Kirk intră, era întoarsă cu spatele și, cu o pălărie enormă de hârtie pe cap, o păpușă în mână și o baghetă în cealaltă, le spunea copiilor așezați în jurul ei o poveste.

– Și atunci, zâna cea bună și-a agitat bagheta magică și o transformă pe timida broscuță în broscuța cea mai curajoasă de pe lac. "Mulțumesc, zână bună! Acum sunt o broscuță curajoasă și pot să fac tot ce vreau. Nu mai mi-e frică de nimic!".

Joanna luase cea mai cristalină voce a ei, și reuși să-l facă facă pe Kirk să zâmbească. Copiii aplaudară fericiți.

– Domnișoara Joanna, îmi dați mie pălăria dumneavoastră?

– Pot să încerc bagheta magică pe Frankie? Vrea să vadă dacă merge…

– Domnul din spate e soțul dumneavoastră?

Joanna se întoarse imediat și Kirk văzu apărând pe chipul ei cel mai frumos zâmbet pe care îl văzuse vreodată. Cum putuse rezista atâtea săptămâni fără acel zâmbet?

– Bună, Joanna. M-am întors.

– Kirk!

Se aruncă în brațele lui, cu pălăria de hârtie încă pe cap, și strângându-l atât de tare, încât Kirk îi putea auzi bătăile inimii.

– Sunt atât de fericită!

Kirk ar fi vrut s-o strângă și el în brațe și să o sărute, dar, respectându-și promisiunea, o respinse ușor. Vrând să-și ascundă tulburarea, făcu turul camerei și începu să admire amenajarea.

– Ai făcut o treabă bună!

Copiii, la început intimidați de noul sosit, se apropiară de el și începură să-i pună o mulțime de întrebări. Tocmai vroia să le ceară să le fie milă de el, când sună soneria care anunța închiderea birourilor.

– Salvat de clopoțel! exclamă Joanna. Copii, e timpul să vă pregătiți de plecare. Părinții voștri trebuie să vină să vă ia.

Joanna îi ajută pe micuți să se îmbrace și câteva mame sosiră deja. Fiecare dintre ele se oprea să-i spună câteva cuvinte și să-i mulțumească pentru ajutorul acordat. La cinci și un sfert, Joanna închise, în sfârșit, ușa în urma ultimului băiețel și a mamei lui. Imediat, fata se întoarse spre Kirk, și se lipi de pieptul lui.

– Mi-a fost atât de dor de tine! exclamă ea, cu căldură.

Kirk o strânse în brațe, jurându-și că va fi pentru ultima oară.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

– N-am știut niciodată, până să pleci, câtă nevoie am de tine. Fără tine, simțeam că-mi lipsește ceva.

"Și eu la fel", se gândi Kirk. Dar cum să-i facă o asemenea mărturisire?

Pentru a ține situația sub control, făcu apel la umor…

– Dacă știam, angajam un dictator care să aibă grijă de tine în absența mea.

– Știi bine că nu asta am vrut să spun.

Se priviră o clipă în tăcere.

– Ai dreptate, Joanna. Știu că nu asta ai vrut să spui.

– De asta ai plecat din Tupelo?

– Da. Prima oară când te-am sărutat am simțit că te simți atrasă de mine și m-am speriat teribil. Situația ne scăpa de sub control. Relația noastră n-ar avea nici un viitor. Voi fi mereu un om de afaceri, cu doisprezece ani mai bătrân decât tine și de care, nu după mult timp, te-ai plictisi de moarte.

– Niciodată nu mi-am dorit să te schimbi, Kirk. Te iubesc așa cum ești.

– Nu spune asta. Ți se pare doar că te-ai îndrăgostit de mine. E normal, la vârsta ta, dar eu n-ar fi trebuit niciodată să las lucrurile să ia proporții atât de mari. M-am gândit mult la asta, în timpul călătoriei, și regret că situația mi-a scăpat de sub control. Ești o femeie frumoasă și atrăgătoare, iar eu am reacționat ca un simplu bărbat. Dar asta nu-mi scuză purtarea, căci sunt, înainte de toate, tutorele tău. Ar fi trebuit să-mi țin în frâu sentimentele.

– Dar Kirk, ce sunt aceste sentimente? Pasiune? Dorință? Dragoste?

Sub privirea imploratoare a Joannei, Kirk încercă să-i opună rezistență, dar imediat hotărârea pe care o luase cu câteva ore în urmă, slăbi.

– Doamne, Joanna, câtă nevoie am de tine!

– Atunci, iubește-mă! strigă Joanna. Iubește-mă!

– Nu pot!

– Nu poți sau nu vrei?

– Nu vreau. Refuz să-ți distrug fericirea doar pentru a-mi satisface o dorință egoistă.

– Nu ai dreptul să hotărăști ce mă face fericită sau nu. E viața mea și sunt pregătită să-mi asum acest risc!

– Ai dreptate, Joanna. N-am dreptul să-ți spun ce să faci și nici tu nu mai ai nevoie de mine, acum că ești adultă.

– Atunci, de ce nu vrei să mă iubești? De ce nu vrei să te iubesc?

– Nu știu nici eu, dar dacă aș ști, sigur mi-ai respinge toate motivele.

– Nu e drept. Nici măcar nu-mi dai ocazia să te conving că ceea ce simt e adevărat. În ciuda a ceea ce ai spus mai devreme, mă tratezi din nou ca pe un copil.

– Nu asta vroiam, Joanna…

– Atunci, explică-mi!

– Țipi…

– Sunt nervoasă. Când sunt nervoasă, țip.

În ciuda tulburării, Kirk zâmbi. Din fericire, Joanna avea să fie mereu o femeie spirituală și plină de viață, orice s-ar fi întâmplat.

– Iată una dintre diferențele care ne separă: tu ești proaspătă ca un boboc de trandafir, în timp ce eu sunt un maniac bătrân. Ție îți plac teatrul, dansul, călătoriile, iar mie-mi place doar munca mea. Te-aș plictisi de moarte, cum am plictisit-o și pe Belinda…

– Drace, de câte ori să-ți spun că eu nu sunt Belinda! strigă ea, și, cu un gest rapid, își luă pălăria de pe cap și, dându-i un picior, o aruncă pe jos.

– Nu înjura, Joanna!

– Nu înjur, îmi eliberez mânia. Belinda n-are nimic de-a face cu noi, la naiba! De ce nu reușești s-o uiți?

– Pentru că am fost căsătorit și căsătoria mea a fost un eșec. Nu vreau să fac din nou aceeași greșeală.

– După tine, a te îndrăgosti e o greșeală?

– În cazul nostru, da. Nu vreau să-mi asum acest risc, pentru că ești prea importantă pentru mine și pentru că… pentru că sunt prea bătrân pentru tine. Avem stiluri de viață diferite.

Deodată, chipul Joannei se îmblânzi.

– De fapt, ți-e frică de un eșec, nu?

– Exact. Nu vreau să risc un eșec între noi.

– Kirk, ești minunat! Ești omul cel mai delicat, cel mai amabil și cel mai atent pe care îl cunosc. Dar află că o greșeală nu înseamnă un eșec. Înțeleg ce vrei să spui, dar nu sunt deloc de acord cu tine! Dă-ne o șansă…

– Îmi pare rău, fetița mea. Nu pot să trăiesc împotriva conștiinței mele. Logica și bunul simț îmi spun că nimic altceva, în afara unei prietenii superbe, nu poate exista între noi. Vreau să încerci să nu te mai gândești la mine.

– Ce vrei să faci? întrebă Joanna, speriată de solemnitatea tonului lui.

– În seara asta voi dormi la hotel și mâine voi veni la Meadowlane să-mi iau lucrurile.

– Dar Meadowlane e și casa ta! De ce să te muți?

– Pentru că-mi e imposibil să trăiesc sub același acoperiș cu tine și pentru că a locui în continuare împreună înseamnă a suferi în continuare. Iartă-mă, Joanna, n-am vrut să ți-o spun în felul acesta.

– Kirk, mă iubești?

– Nu mă întreba așa ceva. Decizia mea a fost luată.

– Poți să negi că mă iubești?

Joanna îi pusese singura întrebare la care Kirk nu răspunsese niciodată, întrebarea pe care refuzase întotdeauna să și-o pună. Stând în aeroportul din Charleston, Kirk se întrebase dacă ceea ce simțea pentru Joanna era dorință, pasiune, nevoie? Se gândise chiar și la căsătorie și la inevitabila ei consumare. Dar la dragoste nu se gândise nici o clipă.

– Nu te-am mințit niciodată, Joanna. Te iubesc, da, cel puțin suficient cât pentru a-ți lăsa libertatea.

Kirk îi luă mâinile și i le duse la buze. Apoi, aproape imediat, le dădu drumul și plecă. De-abia ajuns pe culoar, din grădiniță începu să se audă zgomot de obiecte aruncate pe jos. Joanna își revărsa mânia…

Prima lui reacție fu să se întoarcă să vadă dacă totul era în ordine, dar se abținu. Încă nu se terminase totul: îi dăduse înapoi Joannei libertatea emoțională, dar mai trebuia să i-o redea pe cea materială. A doua zi, Kirk se va duce la bancă și va completa toate formularele care îi permiteau Joannei să dispună de contul ei. Tot mâine, Kirk va părăsi Meadowlane…

După plecarea lui Kirk, Joanna plânse și țipă așa cum îl iubea: cu pasiune. Dar după zece minute, lacrimile se opriră.

"O bătălie nu înseamnă războiul!" își spuse ea cu hotărâre. Cel puțin am aflat un lucru: mă iubește".

Se urcă în mașină și porni spre casă, surdă la tumultul orașului, indiferentă la circulație și la zgârie-norii care se ridicau de-o parte și de alta a drumului.

"Fii tu însăți, Joanna!" fusese îndemnul lui de-atâtea ori. Asta avea și ea de gând să facă: să fie ea însăși. Hotărâtă și încăpățânată, se va lupta pentru Kirk cu același curaj și cu aceeași tenacitate cu care se luptase pentru libertatea ei, când se întorsese din Spania. Ceva însă se schimbase: între timp, cunoscând dragostea și puterea ei, Joanna dobândise experiență. Trebuia să profite de aceasta și să încerce să-l învingă pe Kirk cu propiile arme. "Poate că nu e corect, dar, până la urmă, scopul scuză mijloacele. Între a duce o luptă necinstită și a-l pierde pe Kirk, prefer să lupt necinstit până la sfârșitul zilelor."

Kirk petrecu o noapte îngrozitoare la hotel. De două ori vru să se întoarcă la Meadowlane, sub un pretext oarecare.

Pentru prima oară în viață se întreba dacă luase o decizie înțeleaptă. Bineînțeles, îi redase Joannei libertatea, dar acesta nu era neapărat un lucru benefic. Cine-l putea asigura că Joanna va fi fericită cu un alt bărbat? Cel puțin, Kirk știa că el nu o va face niciodată să sufere. Nu intenționat…

Încet, încet, începea să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greșeală.

Se frământă în pat până la trei dimineața. Când se trezi, își simțea capul greu și mintea tulbure.

După ce înghiți în silă micul dejun, se duse la bancă și-i redă Joannei independența financiară. Pentru a respecta ultima dorință a bunicului, hotărî să păstreze controlul asupra investițiilor pe care Joanna ar fi vrut să le facă, dar îi lăsa libertatea de a-și folosi veniturile după bunul plac.Apoi găsi și închirie un apartament mic și mobilat, într-o zonă liniștită și umbroasă a orașului.

Aceste probleme rezolvate, se duse în sfârșit la serviciu. La douăzeci de minute după ce sosi, Joanna intră fără să bată în biroul lui. Purta un taior care-i sublinia talia fină și părea atât de veselă și de mulțumită, încât cu greu s-ar fi putut ghici dacă avea sau nu inima frântă. Kirk fu puțin dezamăgit, dar imediat își reproșă acea urmă de egoism.

– Bună, Kirk!

– Bună, Joanna. Ce faci?

– Destul de bine, mulțumesc. Revistele spun că o decepție în dragoste nu ucide, iar eu sunt dovada.

– Îmi pare rău, fetița mea.

– N-am abandonat încă lupta. Ferește-te!

– Joanna!

– Nu-ți face griji. N-am de gând să te urmăresc, ci doar să câștig bătălia.

Kirk părea obosit. "Cu atât mai bine! Asta dovedește că se îndoiește că a luat decizia bună". Făcându-și curaj, Joanna se așeză pe marginea biroului, picior peste picior.

Imediat, fusta despicată îi dezvălui coapsele și brusc, fața lui Kirk se lungi.

– Pot să fiu și eu seducătoare! Dacă a mers cu Wexford, ar trebui să mergă și cu tine.

– Joanna, stai cuminte!

– Te sperii, recunoaște! exclamă ea, râzând.

– Ești fermecătoare, ca de obicei. Dar îmi e și-așa destul de greu să nu te ating… Așază-te în fotoliu, vei sta mai comod.

Joanna se așeză într-un fotoliu care se afla în fața biroului.

– Nu-i corect! Cum să te seduc din celălalt capăt al camerei?

– Ești un mic demon! Ai merita o bătaie!

– Exact. Mi-am cumpărat din Spania niște desuuri superbe. Fără știrea surorilor, bineînțeles.

– Joanna!

De această dată, Kirk era cu adevărat surprins. Simpla mențiune a desuurilor ei îi dădea amețeli.

– Deci vei rămâne întotdeauna o rebelă?

– Întotdeauna. Dar acum pentru o cauză nobilă!... Să ne întoarcem la treburile noastre. În primul rând, vroiam să-ți spun că am angajat o tânără să se ocupe de grădiniță. Se numește June Lancelot și începe săptămâna viitoare. În al doilea rând, că desuurile mele sunt din mătase și dantelă neagră.

– Joanna, te rog!

– Bine, să schimbăm subiectul. Am rugat-o pe Evelyne, de la Contabilitate, să aibă grijă de copii până va veni June.

– Mă impresionează atâta eficiență!

– Asta nu e tot. De asemenea, am observat că la cantină se servesc mese delicioase, dar că decorul e puțin cam trist. Iată proiectul meu de redecorare.

Joanna scoase din servietă o foaie de hârtie și o puse pe birou. În timp ce Kirk examina desenul, Joanna îl privi în voie. Cât de mult îl iubea! Îi iubea acel fir de păr care îi cădea mereu pe frunte și ridurile delicate din jurul ochilor. Îi iubea mâinile fine și puternice totodată pe care murea de dorință să le simtă pe pielea ei. Acolo se ascundea misterul, își spunea ea, încântată și neputându-se lupta cu valul de căldură care punea încet stăpânire pe ea.

Kirk își ridică privirea și-i zâmbi. Joanna își aminti de seara petrecută în birou. Acel sărut i se părea atât de aproape... "Nu te voi lăsa să distrugi relația noastră. Te voi hărțui până vei înțelege că viitorul e al nostru", se gândi ea și-și ridică bărbia în semn de sfidare.

– Sunt niște desene extrem de reușite, Joanna. Ai, într-adevăr, talent.

– Mulțumesc. Și ar mai fi ceva.

– Te ascult.

– Trebuie să recunosc că afacerile Deerfield mă depășesc complet. Chiar dacă aș rămâne aici câteva secole, tot nu aș înțelege cum funcționează trustul. Îmi lipsește spiritul de analiză. Am talent în domeniul creativ, dar nu și în cel comercial. Singura contribuție pe care o pot aduce e în designul textil.

Joanna se întrerupse o clipă pentru a-i pândi reacția.

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– E normal, căci avem moduri diferite de a gândi. Ție ți se pare normal să conduci o întreprindere, pentru că ai capacitățile necesare. Eu, în schimb, nu le am și știu asta. Am observat îndeaproape țesăturile folosite în linia noastră de fotolii și canapele și cred că pot să creez altele mai moderne și mai pline de viață.

– Ce ne ceri? întrebă Kirk, deodată interesat.

– Crearea unui atelier sub conducerea mea și fără nici o obligație de cumpărare pentru Deerfield Manufacturing.

– De acord, dacă ne rezervi exclusivitate asupra câtorva modele.

– OK, dacă asta vrei…

– Da, asta e tot ce vreau.

– Atunci, să batem palma…

Joanna se ridică și făcu înconjurul biroului.

– … în felul meu.

Se aplecă deasupra fotoliului lui Kirk și-l sărută, înainte ca acesta să poată riposta. Kirk îi răspunse imediat la sărut, lăsându-se în voia pasiunii care îl consuma. O trase pe genunchi și, unul în brațele celuilalt, uitară de planuri și proiecte și se abandonară dorinței care îi ardea.

Kirk fu primul care își reveni în fire și o îndepărtă încet.

– E nebunie curată!

– Kirk, te rog, nu mă respinge.

– Ești sigură că știi ce-mi ceri? N-ai știut niciodată ce-nseamnă libertatea.

– Nu mai vreau să fiu liberă. Te vreau pe tine.

Kirk îi luă fața între mâini și o privi cu tristețe.

– Spui asta pentru că toată viața ai trăit alături de mine. Dacă aș ceda acum, n-aș ști dacă nu cumva mă iubești pentru că nu ai cunoscut pe nimeni altcineva.

– Chiar dacă mi-ar cădea la picioare o mie de bărbați, tot pe tine te-aș alege, Kirk.

Joanna părea atât de sinceră și de emoționată, încât Kirk uită imediat de toate hotărârile pe care le luase. Deodată, adevărul i se înfățișa într-o lumină clară: cum își putuse închipui că va trăi fără Joanna? Cum putuse crede că dragostea lor nu va avea nici un viitor? Pentru a fi sigur de asta, trebuia ca măcar să-i dea o șansă să se împlinească, oricare ar fi fost riscurile. Dacă Joanna înceta să-l mai iubească, aceasta îi va frânge inima. Dar inima lui era oricum frântă, dacă avea de gând să o părăsească…

– Vreau să-ți propun ceva. Astăzi ți-am redat libertatea…

– Nu o vreau!

– Lasă-mă să termin. Începând de azi, poți să duci viața pe care o vrei și să dispui de veniturile tale după bunul plac. Îți vei putea chiar cumpăra o mașină. Știu că pe-ale mele le urăști…

– De unde știi?

– Pentru că te-am auzit spunându-i Lincolnului "car de luptă" și Oldsmobilului "dric".

– N-am vrut să mă auzi.

– Nu contează. Ce vroiam să-ți spun, e că noaptea trecută m-am gândit mult și că mi-am dat seama că mă simt mult mai puțin sigur pe mine în plan sentimental decât în afacerile pe care le conduc. M-am întrebat dacă nu cumva am greșit față de tine.

– Nu ești atotputernic, Kirk, spuse ea, mângâindu-i obrazul. Nu poți avea totul sub control.

– Încep să-mi dau și eu seama de asta. M-am întrebat deci dacă să refuz această dragoste nu ar fi o nebunie mai mare decât să o accept orbește.

– În sfârșit, o scânteie de înțelepciune în capul tău de lemn! Asta înseamnă că mă ceri în căsătorie?

– Metodele tale de cucerire sunt foarte convingătoare, dar sunt destul de demodat pentru a crede că bărbatul e cel care trebuie să facă o asemenea propunere.

– Sunt numai ochi și urechi! exclamă Joanna, așezându-și mâinile la piept.

– Te iubesc, Joanna. Vreau să mă căsătoresc cu tine, să trăiesc alături de tine, dar nu vreau să ne grăbim. Trebuie ca fiecare dintre noi să se gândească la ce-și dorește cu adevărat.

– Mi se pare rezonabil. Tot ce-ți cer e o șansă.

– Atunci o vei avea, fetița mea, îți promit. Pregătește-te să-ți fac curte, ca orice bărbat îndrăgostit.

– Și tu pregătește-te să fii uimit!

– Îți amintesc că, teoretic, tu ar trebui să fii cea uimită.

Deodată, se auzi soneria interfonului.

– Domnule Maitland, vă reamintesc că la ora două aveți o întâlnire de afaceri cu domnul Lackey.

– Mulțumesc, Karen.

Joanna se ridică și-și netezi taiorul.

– Îngrozitor! Avem amândoi hainele șifonate!

Când plănuiești o scenă de seducție, trebuie întotdeauna să ai la tine haine de schimb. Am citit asta într-o revistă.

– Ce fel de revistă poate să recomande…

Kirk se întrerupse și se scuză printr-un zâmbet.

– Iartă-mă! Obiceiurile vechi mor târziu. Voi trimite pe cineva să-ți aducă alte haine.

– Și tu?

– Am mereu un costum de schimb la birou.

– Pentru scenele neprevăzute de seducție?

– Strict pentru afaceri, Joanna!

Capitolul 9

Joanna își consacră săptămâna care urmă amenajării atelierului, pe care îl instală în sera de la Meadowlane, lăsată până atunci în părăsire. În tot acest timp, Kirk se ținu la distanță. Joanna îl înțelese și nu încercă să-l grăbească: Kirk îi promisese că-i va face curte, iar ea știa că-și va respecta promisiunea când va considera că e momentul potrivit.

De fapt, Joanna se bucura de libertate, dedicându-și timpul liber Asociației Prietenilor Animalelor. În sâmbăta următoare, se trezi devreme și se duse în parcul Westwood. Asociația organiza acolo o expoziție de animale domestice pentru a strânge fondurile necesare construirii de adăposturi pentru iarnă. Expoziția fusese ideea Joannei; în ciuda regulilor de concurs obișnuite, nu trebuia ca animalele să aibă un pedigriu prestigios, ci doar să prezinte o caracteristică particulară: astfel, urmau să câștige un premiu cea mai urâtă pisică, cel mai mic câine, iepurele cu urechile cele mai lungi. Dacă un animal nu intra în

nici una dintre aceste categorii, Joanna inventa pe loc alta. Dacă expoziția decurgea bine, banii strânși din donații ar fi trebuit să ajungă pentru ca până în toamnă, adăpostul să fie construit.

Joanna o zări de la depărtare pe Marsha și se apropie de ea.

– Bună, Joanna. Pari în plină formă azi.

– Cred că dacă ar exista o diplomă pentru cea mai fericită femeie din lume, mie mi s-ar cuveni.

– Stai prin preajma mea. Fericirea e contagioasă! spuse Marsha, râzând.

– Ai o zi tristă?

– O săptămână tristă. O viață tristă. Câteodată mă întreb dacă am făcut bine alegând Dreptul…

– Nu te mai gândi la asta. Gândurile negre se risipesc ca norii.

– Mulțumesc. Iată primul participant. Se numește Franckie Meaders și are un baset muzician.

– Ce știe să facă?

– De fiecare dată când Franckie fluieră "La mulți ani!" începe să schelălăie.

– De unde știi?

– Suntem vecini. Franckie tocmai a învățat să fluiere și acesta e singurul cântec pe care-l știe. El fluieră de dimineața până seara, iar câinele schelălăie neîncetat. Ia tu, te rog, registrul de înscrieri. Eu n-aș putea să-i dau un premiu unui câine care aduce numai necazuri!

În următoarea jumătate de oră, Joanna înregistră basetul lui Franckie, trei caniși, o pisică siameză și o gâscă grasă pe nume Myrtille.

– Bună, Joanna, răsună în spatele ei o voce familiară. Expoziția asta e rezervată copiilor, sau e deschisă publicului larg?

Inima fetei sări în piept.

– Kirk? Ce faci aici?

– Bine, mulțumesc. Dar tu?

Imediat,0 apăru și Marsha.

– Cred că visez! Kirk Maitland la o expoziție de animale de casă? Ce vânt te aduce?

– Bună, Marsha. Am văzut afișul vostru în care se spunea că tu și Joanna faceți înscrierile și m-am hotărât să-l aduc și eu pe bunul meu prieten.

Kirk se aplecă și-l ridică în brațe pe Rag, a cărui prezență nu o remarcase nimeni până atunci. Văzând-o pe Joanna, cocherul începu să dea din coadă.

– L-ai adus pe Rag? Ce idee bună!

– M-am gândit că dacă a acceptat să termine sufleurile cu brânză ale unei anumite persoane, merită din plin un premiu.

– Cred și eu! răspunse Joanna, râzând.

– Dumnezeule! Văd apropiindu-se un porc care va avea nevoie de toată atenția mea, exclamă Marsha. Cred că Joanna va avea și singură grijă de tine, Kirk.

În timp ce Marsha se îndrepta spre Kermit Graner și porcul lui, Squealer, Joanna își dădu seama că nu-l mai văzuse pe Kirk de o săptămână și că acesta îi lipsise teribil…

– Mă bucur că ți-ai putut lua liber. Pentru expoziție…

– Și eu mă bucur. Pentru expoziție…

Vocea senzuală și privirea plină de dorință pe care Kirk i-o aruncă, o făcură pe Joanna să se înfioare.

– Bineînțeles, înscrierea te va costa… spuse ea, arătând spre registru.

– Am plătit deja. Să te văd atât de frumoasă și să nu te pot strânge în brațe m-a costat o avere.

– Cred că asta se poate aranja, dacă știi să aștepți.

– Nu cumva îmi propui o întâlnire, femeie pierdută?

– Ba da!

– De acord; îmi plac femeile directe. În seara asta? Cina la ora opt?

– Accept. Și apoi?

– Cine-și mai amintește? spuse Kirk, zâmbind. A trecut atâta vreme de când n-am mai făcut curte unei femei, încât nu mai sunt sigur că știu…

– E ca mersul pe bicicletă-nu se uită. Sunt de-ajuns câteva lumânări pentru a-ți reaminti totul!

– Comparația ta e absolut romantică!

După ce-și înscrise numele în registru, Kirk scoase un carnet de cecuri.

– Eu și Rag suntem foarte bucuroși că putem contribui la construirea noului adăpost, spuse el, întinzând Joannei cecul.

Joanna scrise numele asociației și controlă suma donată. Era un cec de cinci mii de dolari.

– Mulțumesc, Kirk. E foarte generos din partea ta. Îl poți duce pe Rag la juriu pentru a primi o fundă cu numărul.

Kirk se îndepărtă fluierând, escortat de fidelul cocher. Marsha veni imediat spre Joanna.

– Nu-mi vine să cred! Privește-l cum stă în mijlocul copiilor. Nu l-am mai văzut niciodată atât de relaxat. Ce i-ai făcut?

– E ceva magic…

Cele două femei îl văzură pe Kirk înaintând în grupul de copii și adresându-se unei fetițe. Zâmbea și flecărea ca și când făcuse asta o viață întreagă.

– Într-adevăr, altfel nu pot să-mi explic. Pare atât de fericit… Sunt mândră de tine, Joanna. De amândoi.

– Mulțumesc.

– Aproape îmi doresc să fi negat indignată, spuse Marsha, râzând. Kirk e un bărbat șic și s-ar putea să vă invidiez.

– Ești prea inteligentă pentru a-ți pierde timpul cu regrete, îi atrase atenția Joanna.

– Așa este. Să ne întoarcem la oile noastre. Sau mai bine zis la câinii și pisicile noastre…

Cele două femei continuară să înscrie în concurs restul animalelor și începură să calculeze totalul sumei donate. În acest timp, cerul se acoperea de nori negri și amenințători. Deodată, ploaia începu să cadă în rafale, cu stropi mari ca oul de porumbel și vântul smulse acoperișul micului stand. Într-o clipă, copiii, părinții și animalele se răspândiră în toate direcțiile.

– Ia tu registrul, îi strigă Marsha Joannei. Eu iau banii.

Joanna luă caietul și-l puse în geantă, în timp ce Kirk, împreună cu câteva persoane din juriu, ajutau copiii să se adăpostească într-unul din chioșcurile din împrejurimi.

Kermit Graner vroia să ocupe și el un loc în chioșc, alături de ceilalți copii, dar se părea că Squealer avea alte planuri. Animat de strigătele copiilor, porcul își înfipsese labele în noroi și refuza să se clintească din loc. Când gâsca Myrtille trecu prin dreptul lui, acesta începu să grohăie din toate puterile. Jignită probabil de comportamentul porcului, gâsca bătu din aripi și-l pișcă de coadă. Squealer scoase un țipăt și o luă razna la fugă prin parc, târându-l după el pe Kermit, care îl ținea în lesă, și urmărit de gâsca furioasă.

– Nu pot să-l opresc! strigă băiatul când trecură toți trei prin fața Joannei.

– Pleacă! strigă Joanna gâștei și luându-se după ei. Kermit, dă drumul lesei!

– Nu vreau să-l pierd!

– O să-l prind eu. Tu du-te la ceilalți copii!

Kermit lăsă lesa din mână și porcul o luă și mai tare la goană. Înțelegând că situația era dificilă, Kirk se alătură și el vânătorii. Ieși în calea gâștei și reuși să o abată spre lac, speriind-o cu vesta. Myrtille își termină cursa în apă și începu să înoate liniștită, fără să-i pese de tulburarea pe care o provocase.

Odată eliminată gâsca din luptă, Kirk alergă pe urmele Joannei. Joanna reușise să prindă lesa, dar nu-l putea face pe porc să se oprească.

– Nu reușesc să-l opresc, Kirk!

– Te ajut eu.

Deși de talie mică, Squealer avea avantajul de a fi aproape de sol și de a se simți în largul lui în noroi. Ceea ce nu era valabil și

pentru Kirk și Joanna. Când ajunseră pe deal, cei doi își pierdură echilibrul și căzură în noroi, alături de animal.

– Te simți bine? o întrebă Kirk.

– Da, mulțumesc. Dar tu?

– Nu mi-am rupt nimic.

Joanna izbucni în râs.

– Ar trebui să te vezi! Ești plin de noroi!

– Cred că sunt nebun! Ești aici, în noroi, cu un porc în brațe, iar eu nu mă gândesc decât cum să fac să te sărut. Cred că e din cauza tricoului ud…

– Ar trebui să-mi amintesc să-l port mai des.

– Dar fără Squealer!

– Bineînțeles!

Kirk se apropie de ea, cu o scânteie ciudată în priviri.

– Nu mi-a plăcut niciodată să las să-mi scape o ocazie, spuse el, atingându-i ușor buzele cu ale lui. Mai ales când toți sunt în celălalt capăt al parcului…

Era un sărut plin de tandrețe, un sărut de regăsire după o săptămână petrecută departe unul de altul. În lupta lor pentru dragoste, Kirk și Joanna depuseseră armele și nimic nu mai stătea în calea iubirii lor… poate doar Squealer. Ploaia îi uda până la piele, erau căzuți în noroi, dar toate astea nu mai aveau acum nici o importanță.

Continuară să se sărute până când prizonierul își făcu simțită prezența, cu un grohăit vindicativ.

– Dacă n-ar fi fost Squealer, cred că te-aș fi scandalizat, Joanna…

– Iar eu cred că te-aș fi lăsat s-o faci…

Kirk o ajută să se ridice, luă lesa porcului și-l trase după el până la chioșc, unde i-l dădu proprietarului.

– Vrei să treci pe la Meadowlane să bei ceva cald? îi propuse Joanna.

– Mulțumesc de invitație, dar în această seară am o întâlnire și trebuie să mă fac frumos.

– Ești frumos și așa, plin de noroi…

– Nici tu nu arăți rău! Dar femeia cu care mă întâlnesc vrea neapărat să cinăm la lumina lumânărilor și trebuie să mă întorc la hotel și să mă schimb.

Înainte de a pleca, o sărută ușor pe buze.

– Pe diseară, draga mea!

Luară cina la lumina lumânărilor. Apoi plecară cu mașina în vârful dealului care înconjura Tupelo, să vadă orașul noaptea. Ploaia se oprise și pământul exala un miros de mușchi și de iarbă udă. Kirk și Joanna dansară vreme îndelungată pe muzica radioului.

– Ești superbă sub clarul de lună, Joanna, spuse Kirk, emoționat. Aș putea rămâne toată noaptea aici să te privesc.

– Eu mă gândeam la altceva…

– Crezi că-mi va plăcea?

În loc de răspuns, Joanna se ridică în vârful picioarelor și-l sărută pe buze.

– Asta-mi place, fetița mea, șopti el. Îmi va plăcea mult timp de acum înainte…

Se întoarseră la Meadowlane de-abia la două dimineața. Chipul Joannei strălucea de fericire și, când plecă, Kirk își simțea sufletul în sărbătoare.

***

Joanna își dădu seama că, atunci când Kirk se hotăra să acționeze, nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate. Kirk îi făcu o curte asiduă. O duse la teatru, la operă, să vadă balete și să asculte simfonii. Merseră împreună la vernisaje, la cinema și la grădina zoologică, să vadă pinguinii. De fiecare dată, Kirk avea grijă să-și tempereze pasiunea. În săruturile lor ardea focul dragostei, dar Kirk știa întotdeauna să se oprească la timp. Joanna era tânără, inocentă și vulnerabilă, iar el nu vroia să o bruscheze. După căsătoria ratată cu Belinda, vroia să fie sigur că ceea ce simțeau avea să dureze pentru tot restul vieții.

Sfârșitul verii veni dintr-o dată. Într-o dimineață, toamna bătu la ușă. Copacii se împodobiseră cu frunze galbene și roșii, iar aerul se făcu rece și înțepător încă din primele zile ale lui septembrie. Kirk și Joanna merseră împreună la toate sărbătorile care marcau începutul noului anotimp.

– Ai obosit? o întrebă el, într-o seară când se întorceau de la un bal.

– Sunt epuizată! Nu-mi vine să cred că am dansat toată noaptea.

– Băieții din Tupelo nu ți-au dat nici o clipă de răgaz. Mă tem că m-au făcut gelos…

– Într-adevăr? întrebă Joanna cu un zâmbet fermecător.

– Într-adevăr. Eram gata să-l provoc la duel pe primul care s-ar fi apropiat prea mult de tine în timpul dansului.

– Sărmanul meu Kirk! Știu de ce ai nevoie! De un jacuzzi!

– E o idee tentantă, dar nu, mulțumesc.

– De ce nu? Dacă locuiești într-un apartament ridicol de mic nu înseamnă că trebuie să-ți refuzi genul acesta de lux.

– Apartamentul meu e foarte confortabil. Chiar îmi lucrez în fiecare dimineață abdominali când mă strecor printre frigider și masa de bucătărie.

Râseră amândoi cu poftă. În drum spre Meadowlane, Kirk se răzgândi în privința jacuzziului. Se scufundase deja în apa caldă, când Joanna apăru și ea într-un slip minuscul și se așeză pe marginea bazinului.

– Intră și tu, Joanna. Apa e minunată!

– Încă nu, răspunse ea și ochii începură să-i strălucească demonic.

"Îmi pregătește ceva", se gândi Kirk.

– În Spania, corpul e considerat o operă de artă și, spunând acestea, Joanna își lăsă să cadă slipul jos.

Inima lui Kirk începu să bată să-i spargă pieptul.

– La Tupelo, goliciunea corpului e considerată o invitație.

Superbă ca zeița Afrodita care tocmai se năștea, Joanna intră, în sfârșit, în jacuzzi. Imediat, Kirk o luă în brațe, fascinat de frumusețea ei triumfătoare.

– Diavol mic! Dacă te joci cu focul, riști să te arzi… îi spunea el, acoperind-o cu sărutări.

– Doar asta aștept, Kirk. Să mă arzi!

Se rostogoliră în apa caldă, invadați de o dorință mai puternică decât ei și sărutându-se până la sufocare. Kirk își reveni primul în fire.

– Data viitoare nu va mai exista între noi costumul de baie, îi spuse el Joannei, care se ghemuise la pieptul lui.

– Slavă Domnului!

– Aș fi vrut să nu ne grăbim, dar acum, dată fiind situația, mi se pare stupid.

– Răspunsul meu este da!

– Așteaptă! Nici nu ți-am pus întrebarea!

– Aștept, dar răspunsul meu este da, oricare ar fi întrebarea.

– Joanna, vrei să te căsătorești cu mine?

Joanna îi răspunse printr-un sărut plin de dragoste.

– Am crezut că nu vei mai întreba niciodată. Da, da, da, de o mie de ori, da! Când?

– Pot să-i sun în seara asta pe tata și pe Sophie și ne putem căsători imediat ce se vor întoarce din Maoue.

– Trebuie să o găsim și pe mama…

Expresia de pe chipul lui Kirk arăta limpede ce părere avea despre femeia care-și abandonase fiica și plecase în cele patru colțuri ale lumii, dar pentru a nu o răni pe Joanna, nu spuse nimic.

– Știu că nu a avut grijă de mine, dar totuși e mama mea, spuse Joanna, înțelegând la ce se gândea. Bunicul obișnuia să-mi

spună că tata era singurul ei sprijin în viață. Când tata a dispărut, mama a vrut să-și înăbușe suferința și a fugit de oameni și de viața ei de la Tupelo. Dar înainte de asta a făcut cel mai bun lucru pe care putea să-l facă: m-a încredințat bunicului. Astăzi, nu-i mai port pică.

– Atunci, Janet va fi aici la nunta ta. Îți promit, fetița mea, spuse el, strângând-o mai tare în brațe.

Chiar dacă trebuia să străbată lumea în lung și-n lat, o va găsi pe mama Joannei și o va aduce la Tupelo ca să asiste la nunta lor.

***

Kenneth și Sophie zburară spre Tupelo cu primul avion, imediat ce aflară vestea. Nimic nu le-ar fi putut aduce mai multă bucurie decât căsătoria lui Kirk și a Joannei. Janet, în schimb, nu fu la fel de încântată.

Șase zile mai târziu, se întoarse de la Paris și toți se strânseră în casa mătușii Sophie.

– Vreau să avem o nuntă simplă, îi anunță Kirk; la care să fie invitați familia și câțiva prieteni.

– Da. Ceva ce se poate organiza foarte repede, și cu doar o mică petrecere în grădina de trandafiri a mătușii Sophie, întări Joanna. Ne-am gândit să ne căsătorim sâmbăta viitoare.

– Sâmbătă? exclamă Janet. Imposibil! Am prieteni la Paris, nu vor putea fi aici într-un timp atât de scurt! Și ce va spune lumea?

O căsătorie a unor Deerfield nu se face pe furiș, fără logodnă, fără ceremonie. Oamenii vor începe să vorbească… În plus, o căsătorie între doi veri e de neconceput. Întotdeauna am sperat că te vei căsători cu un bărbat pasional, un european, spre exemplu. Vestea ta e atât de dezastruoasă, încât m-a lăsat fără cuvinte. Nici măcar n-ar fi trebuit să vin!

Joanna se ridică, palidă, și-și privi mama în ochi.

– Mamă, decizia mea e luată. Ne vom căsători sâmbătă, fie că vrei sau nu.

Kirk era furios. Nu doar că acea femeie își părăsise fata, ci, acum că revenise, vroia să-i strice cea mai frumoasă zi din viață.

– Janet, îmi pare rău, dar cred că ne vom lipsi de prezența ta. Date fiind împrejurările, probabil că așa e mai bine. Vreau ca, înainte de toate, nunta noastră să se desfășoare fără incidente.

În acel moment, Sophie se ridică și-și privi cumnata cu un calm și o hotărâre regești. Doar roșeața din obraji îi trăda mânia.

– Kenneth, vrei te rog să-i inviți pe Kirk și pe Joanna în birou? Vreau să vorbesc ceva cu Janet între patru ochi.

Ieșiră toți trei, lăsându-le pe femei singure

– Cred că o să merg să mă plimb puțin prin grădină, spuse Joanna. Am nevoie de aer.

– Vin cu tine, se oferi Kirk să o însoțească

– Nu, mulțumesc. Vreau să fiu singură.

Văzând expresia contrariată care apăruse pe chipul lui înainte de a ieși, Joanna îl sărută cu tandrețe pe obraz. Kenneth și Kirk o priviră îndepărtându-se și apoi merseră în bibliotecă să bea un coniac.

– Nu te îngrijora. Va aranja Sophie tot.

– Am încredere în Sophie, dar Janet are și ea partea ei de adevăr…

– Te referi la căsătoria între doi veri? Dar sunteți veri prin alianță!

– Așa este, dar Tupelo e un oraș cu idei conservatoare. Căsătoria noastră riscă să provoace vâlvă. Mie, unul, puțin îmi pasă, dar nu vreau ca Joanna să sufere.

– Îți subestimezi viitoarea soție, fiule! Joanna e precum bunicul ei: curajoasă, puternică. Iar vremurile s-au schimbat; în zilele noastre, toată lumea divorțează, se recăsătorește. Căsătoria voastră va trece neobservată.

– Nu o va observa nici măcar Gracelyn Phillips?

– Nici măcar, răspunse Kenneth, zâmbind. Propun un toast: fie ca tu și Joanna să fiți împreună la fel de fericiți cum sunt eu cu Sophie!

***

Nunta fu extrem de reușită. Soarele participă și el, făcând din acea zi una de sărbătoare. Janet îi urmă exemplul. Orice i-ar fi spus Sophie, dăduse roade, iar acum mama Joannei era fermecătoare. Scăpând de acea grijă, Kirk putea să-i acorde toată atenția Joannei.

Aceasta era mai frumoasă ca niciodată, în rochia de mireasă. Îmbrăcată în alb din cap până-n picioare, părea un înger. Îngerul lui! Când Joanna se apropie de el, spre altar, Kirk se rugă Domnului să-i mai dea o șansă și-și făcu promisiunea că o va iubi toată viața.

După ceremonie, familia Maitland și Janet poftiră invitații în grădina de trandafiri. Dar, nu după mult timp, domnul și doamna Kirk Maitland dispărură.

Kirk o luă în brațe și trecură astfel pragul de la Meadowlane.

– Bine ai venit acasă, doamnă Maitland!

– Hmm! Ce bine sună! Poți s-o mai spui o dată?

– Te iubesc, doamnă Maitland!

– Dovedește-mi-o, spuse Joanna cu o voce slabă, în timp ce Kirk se apleca să o sărute.

Urcară scara și Kirk intră cu ea în brațe în camera pregătită pentru noii stăpâni ai Meadowlane. În lumina asfințitului, așternuturile patului străluceau. Kirk o așeză încet pe pat și o privi îndelung.

– Doamnă Maitland, ți-am spus că ești cea mai frumoasă femeie din lume?

– Nu în ultima vreme, domnule Maitland…

Nemaiputând rezista, Kirk își lipi buzele de ale ei. Dorința care îi stăpânea încă de la începutul zilei își intră în drepturi și Kirk și Joanna alunecară, unul în brațele celuilalt, într-o voluptate plină de farmec.

– Ești cea mai frumoasă femeie din lume, îi șoptea Kirk, mai târziu.

– Cea mai frumoasă?

– Cea mai frumoasă, fetița mea.

– Sunt fericită, Kirk. Poate că de aceea… știi, aproape că sunt geloasă pe prima ta soție și pe tot ce…

Kirk o întrerupse cu un sărut.

– Vreau să fac tot posibilul s-o uiți.

– Tot posibilul? Adică? întrebă Joanna cu un zâmbet fermecător.

– Prefer să-ți arăt, răspunse el, trăgând-o în brațele lui.

Joanna avu din plin timp să înțeleagă care era planul lui Kirk pentru a o face să-și uite gelozia. Și ar fi fost o nerecunoscătoare dacă nu i-ar fi considerat argumentele convingătoare…

Dormiră până a doua zi, la prânz și, când se treziră, o porniră spre Falton, un mic oraș aflat în golful Mexic. Ajungând în port, Kirk o conduse până în fața unui iaht impunător. Pe o parte a iahtului stătea scris, cu litere enorme: "Joanna".

– Acesta este cadoul meu de nuntă.

– E superb! exclamă Joanna, încântată.

Și, într-adevăr, era un cadou de neprețuit pentru ea. Că era un dar demn de un rege , nu însemna nimic; dar că Kirk alesese un vapor, aceasta spunea atât de multe…

Vor putea astfel să navigheze împreună, ca altădată, să descopere locuri de vis, insule pustii, golfuri neștiute de nimeni…

– Oh, Kirk, ești fantastic! spuse ea, aruncându-se la gâtul lui.

– Vezi, am învățat lecția pe care ai vrut să mi-o dai: în viață nu există doar muncă. Avându-te pe tine alături, cred că voi putea să

stabilesc un echilibru între Deerfield Manufacturing și căminul nostru. Acum, nu biroul e lucrul esențial din viața mea.

– Dar ce?

– Tu, căsnicia noastră, copiii…

– Kirk?

– Da?

– Nu crezi că a venit momentul să ne gândim la copii?

– Am crezut că nu vei mai întreba niciodată!

Se sărutară tandru, spre bucuria trecătorilor care începură să aplaude. Urcară în sfârșit pe vas și Joanna plecă în explorarea interiorului.

– Mai știi cum se conduce un iaht, nu? o întrebă Kirk.

– Cum aș putea uita? Doar bunicul spunea că noi am face onoare Marinei!

– Asta speram și eu. Ar fi fost jenant să angajăm în ultimul moment doi marinari care să ne acompanieze în luna de miere!

– Unde mergem?

– Ce-ai spune de Aberdeen și apoi de Caraibe?

– În Caraibe, Kirk? Dar cât va dura croaziera noastră?

– Toată viața, răspunse el, îmbrățișând-o. Dacă nu, cel puțin trei luni.

Joanna deschise ochii mari și Kirk începu să râdă.

– Trustul e pe mâini bune. I-am încredințat temporar conducerea lui Alfred. Am avut întotdeauna încredere în băiatul ăsta.

– Întotdeauna? îl întrebă ea, zâmbind.

– În fine, aproape întotdeauna…

Vasul părăsi falnic portul și ieși maiestuos în larg, spre Caraibe, spre libertate și fericire.

Epilog

"Fețele dragostei", de Joanna Maitland.

Vă invităm cordial să o cunoașteți pe artistă în cadrul recepției organizate de soțul acesteia, Kirk Maitland.

La galeria de Artă din Tupelo, pe strada Main, 211.

– Doamna Maitland! exclamă gânditoare Joanna, recitind invitația.

Un zgomot o făcu să se întoarcă. În pragul ușii stătea Kirsten, camerista, cu o rochie de paiete pe braț.

– Tocmai a venit de la croitor, îi spuse aceasta. O las aici, pentru această seară?

– Da, Kirsten, mulțumesc. Kirk s-a întors?

– Încă nu, doamnă.

– Anunță-mă, te rog, când se întoarce.

Joanna mai lucră un sfert de oră la unul dintre tablouri. Era o descriere a grădinii de trandafiri a mătușii Sophie. Pe hârtie, florile albe, roz și roșii păreau că freamătă de viață.

La ora cinci, Joanna lăsă jos pensula și se duse să se pregătească. Vernisajul din acea seară avea o importanță deosebită pentru ea: de zece ani, Joanna realiza designul textil al companiei Deerfield Manufacturind, dar acum era prima oară când creațiile ei urmau să fie expuse într-o galerie de artă. Dacă expoziția avea succes, aceasta însemna intrarea ei în lumea artei…

După o baie revigoratoare, își puse rochia și își aranjă cu atenție părul. După câteva minute, Kirsten o sună la interfon.

– Domnul Maitland tocmai s-a întors.

– Mulțumesc, Kirsten.

Ieși din cameră și merse să-l aștepte la capătul scărilor. La zgomotul pașilor și al vocii lui, obrajii ei se colorară. După zece ani de căsnicie, Joanna încă nu se obișnuise cu fericirea de a trăi alături de el. De fiecare dată, îl regăsea cu aceeași emoție, cu aceeași febrilitate…

– Kirk! exclamă ea, de cum îl văzu.

El își ridică privirea și un zâmbet radios îi lumină fața.

– Visez sau la capătul scărilor mă așteaptă un înger îmbrăcat în aur?

– Nu, nu visezi. Sunt reală.

– Cum aș putea fi sigur?

– Vino și atinge-mă!

Kirk nu se lăsă rugat.

– Ți-a fost dor de mine astăzi? o întrebă el.

– Extrem de dor, dragule. Ultimile opt ore din viața mea au fost goale.

Kirk o luă în brațe și intră în camera lor.

– E timpul să mă revanșez! îi spuse el, așezând-o pe pat.

– Kirk!

– Mă îmbrac în doar cinci minute, o liniști el, începând să-i deschidă fermoarul rochiei. Asta înseamnă că mai avem o jumătate de oră doar pentru noi!

– De ce să lăsăm să ne scape o asemenea ocazie? încuviință ea, deschizându-i un nasture de la cămașă.

– Exact la asta mă gândeam și eu.

– Kirk, cred că dacă aș mai trăi o sută de ani, tot nu m-aș sătura de tine!

– Nici eu, draga mea!

O oră mai târziu, râdeau amândoi ca doi adolescenți, în timp ce se îmbrăcau în grabă pentru a nu întârzia la expoziție. Își aranjară hainele în limuzină. Joanna îi puse cravata și-i atașă butonii de la manșete, iar Kirk îi închise fermoarul rochiei până sus.

Când ieșiră din limuzină, arătau amândoi impecabil. În galerie, începură să-și întâmpine invitații și să examineze tablourile.

O acuarelă reprezenta un băiețel de nouă ani, pe un vas alb.

– El e Marc, fiul nostru mai mare, spunea Kirk. Se simte atât de bine pe mare, încât ai spune că acolo s-a născut.

Joanna îl privi. Poate că Marc nu se născuse pe mare, dar… Amintirile o făcură să roșească de plăcere.

În tabloul următor, o fetiță aplecată deasupra unui birou, cu părul negru căzându-i pe umeri, citea.

– Iar ea e Becky. Becky are opt ani și e pasionată deja de "Wall Street".

Doi copii blânzi zâmbeau în al treilea tablou.

– Kathryn și Andrew, ultimii născuți. La șase ani, Kathryn are deja zâmbetul irezistibil al mamei ei, iar micuțul Andrew e atât de drăguț, încât a reușit s-o facă pe educatoare să-i accepte la oră o broască îmblânzită!

Gracelyn Phillips se întoarse spre Joanna.

– Ei unde sunt? Nu vom avea plăcerea să-i vedem în această seară?

– Îi va aduce mama mai târziu și apoi îi va lua la ea în week-end. Îi răsfață teribil! E rușinos!

– Janet? Credeam că trăiește la Paris?

– S-a schimbat, de când a devenit bunică. Acum, marea ei pasiune și motivul ei de a trăi sunt nepoții ei. Dar iată-i că au sosit…

În galerie intra Janet, însoțită de cei patru copii, strălucind de bucurie și de mândrie. În cinci minute, micuții deveniră centrul atenției. Janet profită și apropiindu-se de fiica ei, o sărută și o felicită pentru expoziție.

– Și totuși, prefer modelele. Draga mea, ar fi trebuit să mă faci bunică acum douăzeci de ani! N-am mai fost niciodată atât de fericită!

– Acum douăzeci de ani eram încă o fetiță, spuse Joanna, râzând.

– Așa e, uit mereu acest lucru. Apropo, tablourilor tale le lipsește ceva.

– Ce, mamă?

– Un bebeluș. Fețele dragostei nu sunt complete fără un bebeluș.

– Joanna lucrează la asta, în acest moment, spuse Kirk, îmbrățișându-și soția. Avem acasă o colecție impresionantă de fotografii…

– Dar sper să nu lucrez numai după fotografii, răspunse Joanna.

– Am încredere în voi că în curând veți lucra după un model la fel de frumos ca acestea, interveni Janet, aruncând o privire înduioșată spre copii… E timpul să-i culc. Vă urez o seară plăcută, dragii mei.

Janet îi sărută și plecă, înconjurată de cei patru copii. Joanna rămase pe gânduri.

– Vrei să plecăm? o întrebă Kirk.

– Nu, încă nu. Cinci e un număr drăguț, nu-i așa, Kirk?

– Da, bineînțeles.

– Dacă am începe acum, l-am putea avea înainte de Crăciun…

– Aici? În galerie? întrebă el, râzând.

– Trebuie să recunosc că a te vedea în plină lumină ar da idei și celei mai timide dintre fete, dar ai dreptate, cred că e mai bine să mai așteptăm puțin.

Kirk o sărută pe gât și amândoi se îndreptară spre un grup de prieteni.

După câteva ore, se urcau în limuzină și Kirk ridica geamul care îi despărțea de șofer.

– Cu puțin noroc, ajungem acasă peste douăzeci de minute, spuse el luând-o pe Joanna în brațe.

Sfârșit